THE MAR IVANIOS COLLEGE MAGAZINE

VERITAS VOS LIBERABIT

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

MAR IVANIOS COLLEGE
LIBRARY
AC. NO.
THIRUVANANTHAPURAM

Vol IV
1953-54

BETHANY HILLS
TRIVANDRUM
INDIA

With the best compliments of

Rev. N. A. Thomas

Principal,
Mar Ivanios College,
Bethany Hills,
Trivandrum 4,
India.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

"Veritas liberabit vos"

MAR IVANIOS COLLEGE MAGAZINE (1953-54)

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

MAR IVANIOS COLLEGE
LIBRARY
AC. NO.
THIRUVANANTHAPURAM

PRINTED AT
THE ST. MARY'S PRESS, PATTOM, TRIVANDRUM.
AND
PUBLISHED BY
THE PRINCIPAL, MAR IVANIOS COLLEGE,
BETHANY HILLS, TRIVANDRUM.

THE MAGAZINE COMMITTEE.

The Rev. Dr. N. A. Thomas, M. A., L. T., Ph. D., *Chairman.*

Dr. A. Sivaramasubramonia Iyer, M. A., Ph. D., (London).

Mr. E. J. Carri, Lecturer in English.

Mr. G. Vaidyanatha Iyer, M. A., Prof. of Malayalam.

Mr. C. G. Abraham, B. O. L., Senior Lecturer in Hindi.

K. P. Sukumaran Nair, II U. C.

P. John Easow, II U. C.

A. P. Samuel, II U. C.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

OUR DISTINGUISHED VISITOR OF THE YEAR 17-11-1953,

His Eminence Eugene Cardinal Tisserant

Dean of the College of Cardinals and Secretary of the Oriental Congregation.

CONTENTS.

Page.

EDITORIAL NOTES

LIFE IN OUR COLLEGE

The Annual Report, 1953—'54 ... 3
The English Literary and Debating Society ... 9
The Hindi Association ... 10
The Syriac Association ... 10
The History Association ... 10
The Economics Association ... 11
The Science Association ... 11
The Botany Association ... 12
The Music Club ... 12
The Photographic Club ... 13
The Athletic Association ... 13
The Malayalam Association ... 15
The Social Service League ... 16
The Sodality of the Blessed Virgin Mary ... 17
The Catholic Students Union ... 18
The Newman Association ... 20
Hostel Day ... 22
The Staff Picnic ... 23
Botanical Excursion to Courtallum ... 25
From Day to Day ... 27

ENGLISH ARTICLES, FICTION, POETRY

The Novels of Virginia Woolf ... 1
T. K. D.

The Mistake of an Evening 4
P. John, IV U. C.

Beauty and the Romantics ... 5
E. J. Carri.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

Page.

Orchid-hunting ... 10
K. P. Sukumaran Nair, II U. C.

Hilaire Belloc ... 11
John K. Mandapathil, IV U. C.

City Streets ... 14
Cletus C. Xavier, Senior B Sc.

A Vegetable Garden ... 16
K. M. Chacko, IV U. C.

For Thee, My Native Land (Short story) ... 18
E. J. Carri.

The United Nations Organization ... 24
M. T. George, III U. C.

To Inspiration (Poem) ... 28
Ernest Stephen, M. Sc.

The Idea of a Secular State 29
Sidney Fernandez, II U. C.

The Relics of St. Thomas ... 31
Dr. N. A. Thomas.

The Last Days of His Grace 34
Sunny Nettar, IV U. C.

THE ORIENTAL SECTIONS

MALAYALAM

പ്രസ്താവന.

മഹാനായ നേതാവ്.
അലക്സ് മാംകാവിൽ II U. C.

ഒരു മഹച്ചരമം. 4
പി. രാഘവൻ IV U. C.

മനുഷ്യനും കലാസൃഷ്ടിയും. 6
വെട്ടിയാർ കെ. ജെ. കുറുപ്പ് III U. C.

സ്നേഹിപ്പിൻ മർത്ത്യരെ. 9
വർഗ്ഗീസ് ഡി. IV U. C.

സ്നേഹിതൻ. 11

ചാക്കോപണിക്കർ I U. C.

എൻെറ പ്രതികാരം. 12

പി. എസ്സ്. മഹമ്മദ് ഇസ്മയിൽ II U. C.

ധൂമകേതുക്കളും ഉല്കാപതനവും. 17

ജോസഫ് തോമസ് II U. C.

ദിവ്യദർശനം. 21

ആർ. ഗോപിനാഥപിള്ള I U. C.

നീറുന്ന സ്മരണകൾ. 22

കെ. എം. ചാക്കോ IV U. C.

പൂക്കാലം. 27

വെട്ടിയാർ കെ. ജെ. കുറുപ്പ് III U. C.

ആശയവും പദവും 28

വർഗ്ഗീസ് മാത്യു I U. C.

HINDI SECTION I

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

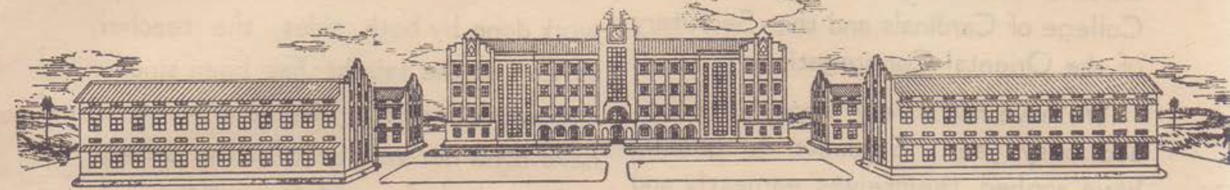

Editorial Notes.

THE light that was flickering for almost a year has gone out and we are plunged into an 'encircling gloom' The eyes that brightened us with their benign spark and made us marvel by their penetration into human character and motives have been closed for ever. The hands that blessed us in our times and beckoned us for greater efforts and sacrifices have been stilled by the icy hand of death. We shall miss him everywhere and at every time. The rich endearing voice that had been always a fountain of wisdom and experience and a source of strength and encouragement is hushed for ever. It has been God's will that he should be taken away from our midst after a hard and laborious period of constructive and creative work. His mortal presence is no more, but he shall be with us in spirit, with all his bequests, inspiring us and guiding us. May his soul rest in peace.

We welcome His Lordship Bishop Benedict Mar Gregorios, the Administrator Apostolic of the Archdiocese, who has stepped into the shoes of the late Archbishop, as the manager and proprietor of this College. We have special relations with him, as he had been one of us, on the staff of this College, though now removed to higher levels to serve greater causes. We offer him our humble congratulations and assurance of our loyalty and obedience to the ideals for which this college stands. We have no doubt, that the interests of the college are uppermost in his mind and we shall never lack the sympathy and consideration with which the late Archbishop had enriched us. Ad Multos Annos.

During this year, we have had the privilege of receiving several eminent visitors from here and abroad. Some of them are men of outstanding fame and position in national and international affairs. They heve enriched us by the wisdom of their erudition and experience. To them all, we offer our sincerest thanks. Foremost among them must

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

be mentioned His Eminence Eugene Cardinal Tisserant, the Dean of the College of Cardinals and the Secretary of the Oriental Congregation.

We have had a very smooth, serious aud busy year. Students in general have applied themselves earnestly and diligently to their work. The basic requisite for study, a proper academic atmosphere has been admirably maintained throughout. For this, our students and members of the staff deserve the warmest congratulations. The work done by both sides, the teacher, as well as the taught has been sincere and wholehearted. We are proud to have done our very best for the college and we look forward in confidence to the future when greater laurels will be coming to us in all spheres of students' activity.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

LIFE
IN OUR
COLLEGE

A MULTI-FACETED PICTURE

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

"To him who truly loveth God, the whole earth is a mystic temple, and all the earth's business, genuine divine worship"

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

The Annual Report, 1953-54.*

VERITAS VOS LIBERABIT

Mr. President, Rev. Fathers, Ladies and Gentlemen,

THE pall of gloom and anxiety, which hung over our institution and to which I referred in my last report, is now turned into deep grief and a feeling of irreparable loss, by the demise of the late lamented Archbishop Mar Ivanios, the founder and patron of this college. We are now staggering under the heavy blow of his death. To him, we had always turned for strength and guidance. Now that he has been taken away from our midst, we resign ourselves to the will of the Heavenly Father who knows and does what is best for us. Even during the protracted period of his illness, His Grace had shown admirable heroism by bearing his sufferings with patience and cheerfulness; during the months of his bitter struggle, humour never left him. But more than these, thoughts of the college and plans for widening its scope and extending its usefulness had been uppermost in his mind. He had completed arrangements for the purchase of modern equipment and for getting down expert foreign staff for a school of agri-

* Presented by the Principal on the College Day.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

culture, attached to this college. Before this pet plan of his could be realized, he was called away for his eternal reward. No words can adequately describe and nothing can actually repay the deep debt we owe to this great man. But for him, this college would not have been in existence, and none of us would have assembled here; and to many would have been denied the great privilege of higher education that they are enjoying today. Twenty years ago, he walked into this city, unknown and unrecognized by anyone, except the very few who knew him personally. He had not a square inch of land of his own, not a follower, not a single educational institution, even of the primary level. But within barely two decades, he accomplished what would normally have taken generations to do. He has founded not only a first grade college of this magnitude and scope, but also eight high schools, nine middle schools and 51 primary schools. The grand procession of his mortal remains from the cathdral to its present resting place is something, the like of which this city has never before witnessed. He has left the indelible mark of his personality and genius on all that he touched; his benevolence and his feverish fervour to do good to humanity never flagged at any time in his glorious career. It may be said truly that he has laid his life on the altar of his great work. As the last days of his life were drawing near, he could have said of himself, like his great proto-type, "I have fought a good fight; I have finished my course; I have kept the faith; as to the rest, there is laid up for me a crown of justice." (2 Thimothy, IV, 7) May the light he has shown forth in love and truth lead us on to success, and may his soul rest in peace.

Strength. This year the number of applications for admission to the college was much greater than ever before. I believe that this was due to our good results in the last University Examinations and the esteem and respect which our college has been steadily gaining among the public. Another feature of the admissions this year was the increasing number of students from Trivandrum and around. I am happy over this change of pattern as we are anxious to render maximum help to the people in the city and suburbs. On account of the rush of admissions, our total strength has increased without serious loss of quality. Our strength in the academic year 1953-'54 stands as follows:—

Intermediate Junior:	Group	i	141
	,,	ii	178
	,,	iii	130
Intermediate Senior:	Group	i	106
	,,	ii	136
	,,	iii	66
B. A Junior			86
B. A. Senior			44
B. Sc. Junior			32
B. Sc. Senior			32

New Courses. We propose to start some new courses next year and have applied for affiliation for the B. Sc. course in Mathematics and Zoology and for the B. Com. Course. We also hope to introduce Tamil as asecond language for the Intermediate Course. I am sure that these new courses will prove beneficial and be eagerly welcomed by the young men of this country.

Staff. The staff of the college remains more or less the same as last year. But

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

a few members of the staff have left us to take up appointments with the Government or in institutions nearer their home or for higher studies. All of them have been replaced by equally competent men. I regret it is not possible to introduce individually each one of the members of the staff who have joined us this year. To one and all of them, we offer our heartiest welcome.

English Department. Mr. V. K Kurian, M. A., Mr. M. T. John, B A., and Mr. A. G. Xavier B. A., left this college at the beginning of this year, the last of them for higher studies. Rev. Fr. C. T. Geevarghese Paniker, B. A. (Hons.), joined us as lecturer and Mr. T. Kunjachan, B. A. and Mr. T. K. Doraiswamy, M. A., as tutors.

History and Economics. In this Department, Mr. J. A. Moreira, B. A. (Hons.), B. T., and Mr. T. K. Koshy M. A., have been appointed in the place of Messrs. T. M. Mani, B. A. (Hons.), and Lawrence Lopez, B. A. (Hons.), respectively. Mr. I. Azariah, B. A. (Hons.), has been appointed additional lecturer.

Mathematics. Mr. S. Thanu Iyer M. A., a teacher of long experience, who has retired as Professor from the University College, has joined us as the Head of the Department in the place of Mr. C. T. John, B. A. (Hons.), who left to join the Mar Thoma College, Thiruvalla.

Physics. In the place of Messrs. A. V. Varkey, M. A., K. M. Kuriappan, B. Sc., P. K. John, B. Sc., Zachariah Mathew B. Sc., and P. V. Oommen, B. Sc., who were on the staff, the following appointments were made: Mr. Ernest Stephen, M. Sc., as the Head of the department and Messrs. E. J. Jacob, B. Sc., Thomas George, B. Sc., V. J. Cletus, B. Sc., and S. Ramakrishna Iyer, B. Sc., as demonstrators.

Mr. K. Viswanatha Pillai, B. Sc, who joined us at the beginning of this year, left us at the end of the second term to take up an appointment in the Intelligence Bureau of the Union Government. We can never forget his valuable services to this Institution during the brief period of his service in this college. The Social Service League owes very much to his energy. enthusiasm and initiative.

Chemistry. In this department, Mr. Ittyerah Joseph M. A., A. I. I. Sc., another teacher of long experience, who has retired as Professor from the University College, has joined us. Messrs. P. K. Thomas, M. Sc., and A. J. Varghese, B. Sc., also joined us as lecturer and demonstrator respectively. From the staff of last year, Mr. C. P. Xavier joined the Muvattupuzha College and Mr. Srimoolanathan, M. Sc., went to Australia for higher studies and Mr. John Joseph, B. Sc., went to Calcutta for a course in R. A.

Biology. In the Botany Department, Mr. P. J. Abraham, M. Sc., has been appointed as Lecturer in the place of Mr. A. N. Namboodiri, M. Sc., who joined the Government Service, and Mr. K. J. John, B. Sc., as additional demonstrator. In the Zoology Department, Mr. P. A. John, M. Sc., left for higher studies and two lecturers, Mr. M. I. Thomas, B. Sc. (Hons.), and Mr. Abraham B. Soans, B. Sc. (Hons.), have been appointed.

Discipline and Study. The College authorities attach supreme importance to discipline and the formation of character as distinct from mere instruction. This is in conformity with the highest

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

ideals of education at all times and in all places. Our college, I am proud to say, maintains a high standard in the matter of discipline and has established valuable traditions of students' behaviour. This year has been eventful in India for the number of violent strikes and other troubles among the students of our Universities. Leaders of every sector of life have uniformly condemned this dangerous trend that would be suicidal for the future of this country. Trivandrum was not free from these disturbances. These iconoclastic eruptions in colleges are really very strange and artificial. There is no doubt that the heat that set the boiling lava overflowing was generated in the black ante-chamber of political parties. I feel that it is nothing short of a crime to gamble with the lives and future of young men, on whom rests the difficult and momentous task of building a new India. For a few weeks, the rumblings of disorder and the rattling of defiance were heard from the colleges of Trivandrum. But I am happy that our students stood true to their honour, self-respect and sense of duty, and that they have earned for themselves and for this institution the esteem and respect of all right-minded citizens. I wish to record my great appreciation of their conduct. Let me take this opportunity to congratulate them on their sense of discipline and excellent behaviour.

Residence of Students : There are 276 students residing in the College Hostel under two wardens and their auxiliaries, 75 in non-collegiate hostels, 100 in private lodges and 500 with parents and guardians. The area of students' residence, in and around Trivandrum, is divided into zones and teachers are in charge of them. They establish contacts with the boys and their guardians and generally supervise their activities and behaviour.

University Examination Results : It is very gratifying to us that our students take keen interest in their studies and have fared well in the University Examinations. Last year, (March 1952), the only first class in B. A. Degree Examination in Economics of this University was from our college. In the last Examination of March 1953, we secured one of the three first classes in that subject and he was placed second in rank. We were also able to secure a large number of second classes. In Part I—English of the B. A. Degree Examination, our percentage of passes was very creditable (about 84 per cent) and it was about 30 per cent more than the University average. In the Intermediate Examination we scored very high in the various subjects. We got cent per cent passes in Hindi, Tamil and Syriac for the B A, Degree Examination.

Associations : We have altogether 21 Associations and Clubs in the College. All of them have elected-secretaries and I am glad to state they have worked with great enthusiasm and energy, in conducting meetings and organizing other activities. Under the auspices of these Associations, men of great eminence and outstanding scholarship have been our guests and have spoken at some of our meetings.

Games and Sports : Our students competed in the Amateur Athletic Sports and Olympic Sports and we fared well in both these competitions. Our teams in Football, Volleyball, Hockey and Cricket

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

competed in many open tournaments and brought credit and honour to our college. Our team for Volleyball is one of the best and they were runners up in the inter-collegiate tournaments. In Hockey, we won the 'B' section Trophy of the Hockey League. The Basketball team won the Olympic 'B' section Basketball tournament. Special coaching has been given to our cricket team by Sri Balan Pandit. Two more courts were opened for tennis. The staff and students make good use of the tennis courts. The following students of our College were selected for the Inter'versity Tournaments.

Football.	V. C. Geevarghese.
	R. Selvin.
Volleyball.	P. C. Kurian.
	K. T. Mathew.
Basketball.	Simon Abraham.

Social Service League. This year, we have had the honour and privilege of getting the College Social Service League inaugurated by Lieut. Col. Goda Varma Raja, a very well known and inspiring figure in the field of sports and games. The members of the Social Service League offered a Guard of Honour on this occasion. Under auspices of the League we have distributed 400 pounds of milk powder, free of cost, to about two thousand children. Students of the hostel fed over a hundred homeless poor on the days of heavy rain and flood in Trivandrum. The League has also made an economic survey in the nearby village of Maruthur and distributed milk to the poor boys of the locality.

Distinguished Visitors. We had the honour and privilege of receiving many distinguished guests this year. I would like to make special mention of the visit of His Eminence Eugene Cardinal Tisserant, the Secretary of the Sacred Oriental Congregation, and the Dean of the Sacred College of Cardinals, on 17th November 1953. His Eminence, after inspecting the Guard of Honour presented by the members of the Social Service League of this college, addressed the staff and students.

Some of the other guests, who addressed the students, were Dr. Emens, President, Ball State Teachers' College, Muncie, U. S. A., Member of the American President's Commission of Education, a group of students from the University of California, Sri Ananthasayanam Ayyengar, Deputy Speaker of the Indian Parliament and Dr. Leland D. Baldwin, Head of the Department of History, University of Pitsburg, U. S. A.

Library. This year, we have added 807 books to the library. By the beginning of next year, we are shifting our library from the present temporary hall to the new building. We have several vernacular dailies, and also weeklies and reviews of literary, scientific and cultural character from England and America.

Conclusion. Looking back, over the past one year, there is no doubt that we have made strides in all aspects of college life. I wish to raise my heart in humble gratitude and filial homage to God, the Giver of all gifts. It was above all, His infinite Mercy that has made this progress possible. I am also taking this occasion to consecrate our college and all our activities to God who presides over our college and inspires and directs our life.

I am also thankful to His Lordship, the Administrator Apostolic, for his sympathy and consideration of college needs.

I am deeply grateful for the good will and cooperation of my colleagues who worked as a team with me I should particularly make mention of the veteran group among them, ripe with wisdom and experience and contributing conspicuously to the dignity and nobility of academic life. It is my colleagues who are responsible for the great achievements of last year.

I am also very thankful to the clerks of the office, attenders of departments and all other persons who have contributed little or great for the success of last year.

Thank you all.

An earnest young aspirant to poetic laurels had an interview with the editor of a well known magazine, and asked for a lot of advice. His final question was:

"Do you think that I ought to put more fire into my poetry?"

"Not at all," the editor replied, "you should do just the opposite."

* * * * * *

A motorist, who was arrested for speeding, lost his temper and called the traffic officer an ass. In addition to fining him, the judge reproved him for the name-calling.

"Then I mustn't call the policeman an ass?" inquired the motorist.

"Certainly not," the judge answered.

"But," the man continued, "you would not mind if I called an ass a policeman, would you?"

"Not at all," grinned the judge, "if it gives you any satisfaction."

Whereupon the motorist turned to the cop who had arrested him, and said: "Good bye, policeman."

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

THE STAFF 1953-54.

1st row sitting left to right.

Rev. Fr. Gabriel, O. I. C., Mr. Ittyerah Joseph, M. A. Mr. S. Thanu Iyer, M. A. Rev. Fr. John Mathew. Mr. Earnest Stephen, M. Sc., Rev. Fr. Seraphion, O. I. C., Mr. J. Fenn, B. Sc. (Hons.), Rev. Fr. Jos Mathew, M Sc., B. T. (Vice-Principal), Rev. Dr. N. A. Thomas, M. A., Ph. D (Principal), Dr. A. Sivaramasubramonia Iyer, M. A., Ph. D., Mr. K. Mammen, M. A, Rev. Fr. Philip Pantholil, Rev. Fr. Geevarghese Panicker, B. A. (Hons.), Mr. K C. Mathew, M. A., Mr. C. G. Abraham, B. O. L., Mr. J. Sreenivasan, M. A., Mr. G Vaidyanatha Iyer, M. A.

2nd row standing left to right:

Mr. Thomas George, B. Sc., Mr. A. J. Varghese, B. Sc., Mr. T. Padmanabha Iyer, M. A.. L. T., Mr. V. C. Joseph. B. Sc., Mr. T. Joseph, B. Sc., Mr. V. V. Abraham, M. Sc., Mr. P. Abraham, M. Sc , Mr. P. K. Geoffrey Doss. B. A., B. T., Mr. P. J. Joseph, R. B. V., Mr. O. P. Abraham, M. Sc., Mr. A. B. Soans, B Sc. (Hons.), Mr. N. K. John, Vidwan, Mr. P. K. Thomas, M. Sc., Mr. R. Padmanabhan, B. Sc. (Hons.), Mr. K. J. John, B. Sc , Mr. K. Narayanan Nair, M. A., Rev. Fr. George Malancharuvil (Bursar).

3rd row standing left to right:

Mr. E. J. Jacob, B. Sc., Mr. G. C. S. Moni, B. Sc., Mr. V. V. Joseph, B. Sc., Mr. J A. Moreira, B. A. (Hons), B. T., Mr. I. Azariah, B. A. (Hons.), Mr S. Ramakrishna Iyer, B, Sc., Mr. T. K. Doraiswamy, M. A., Mr. M. I. Thomas B. Sc. (Hons.), Mr. T. Kunjachan, B. A., Mr. T. K. Rajasekharan, M. A., Mr. E. J. Carri, B. A , Mr. V. J. Cletus, B. Sc., Mr. T. K. Koshy, M. A., Mr. P. A. Rajan B. A.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

STAFF PICNIC.

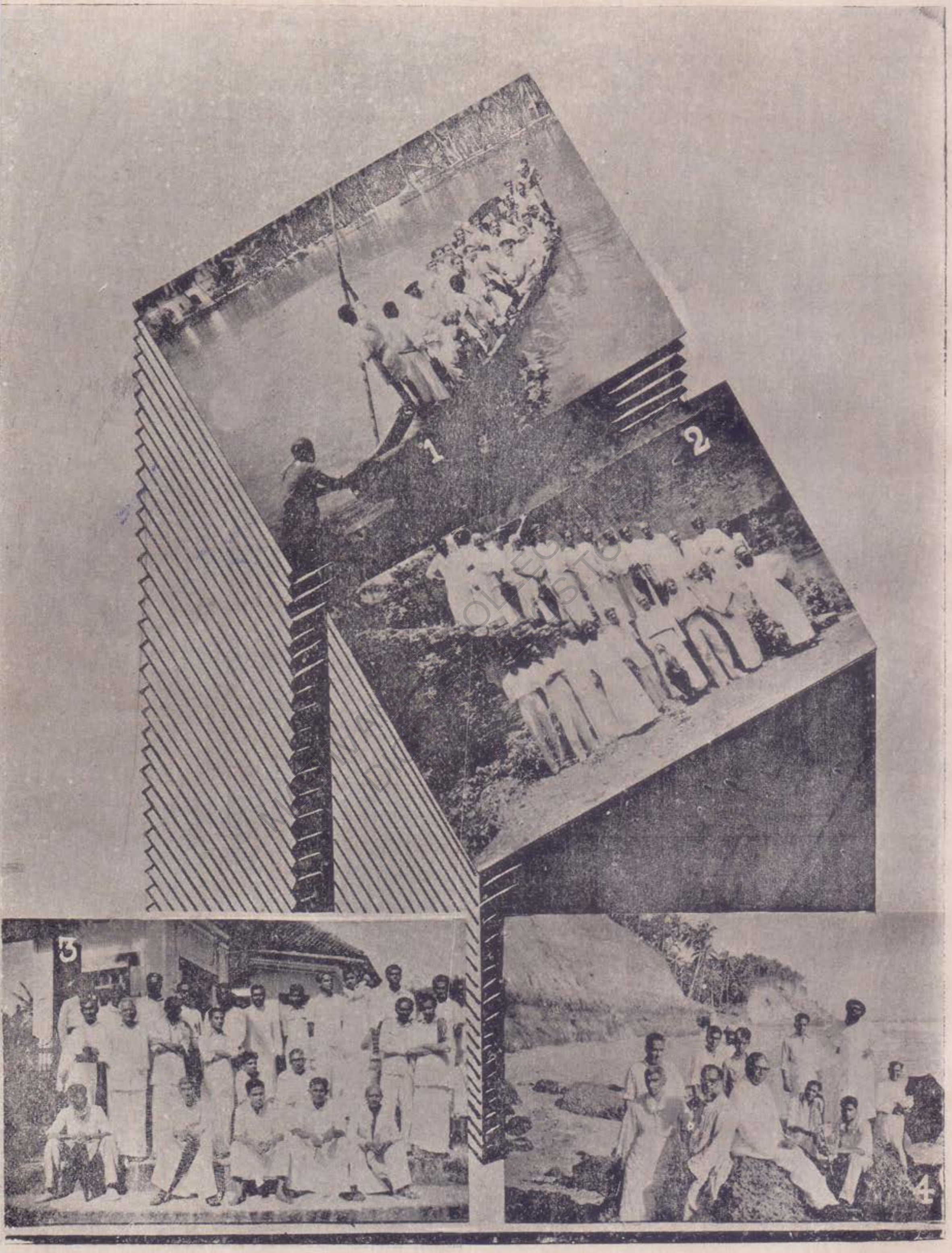

1. Crossing Anjengo ferry in a canoe. 2. In Anjengo fort. 3. Sivagiri temple. 4. On the shores of Varkkala.

REPORTS ON THE ACTIVITIES OF THE VARIOUS ASSOCIATIONS AND CLUBS.

The English Literary and Debating Society.

THE Association was inaugurated by Dr. A. S. Narayana Pillai, M. Litt., Ph. D., Professor of Philosophy, Universitty College, Trivandrum. Dr. Sivarama Subramonia Aiyar, M. A., Ph. D. (London), was in the chair. In his learned inaugural address, Dr. Narayana Pillai gave a clear picture of the growth of democracy and the ideals on which it is based. The meeting concluded with the vote of thanks proposed by the secretary.

A parliamentary debate was conducted on November 21, 1953, with Mr. T. K. Koshy, M. A., in the chair. The subject was, 'Should there be compulsory military service for undergraduates?' Mr. Jacob John, IV U C., spoke for the motion and Mr. J. Mandapathil, against. Mr. K. P. Sukumaran Nair, II U. C., and Mr. P. John, IV U. C., supported the motion and Messrs Sunny Manuel, IV U. C., and Sunny Nettar, IV U. C., opposed it. The motion was put to the vote and was carried by an overwhelming majority.

For the first time in the history of this college, we sent a debating team to participate in the elocution competition for the Chandrasekharan Memorial Gold Medal and the Varkey Memorial Cup. The team consisted of:

Mr. P. John, IV U. C.
,, John Mandapathil, IV U. C.
,, K. P. Sukumaran Nair, II U. C.
,, Gopakumar, I U. C.

An essay competition was conducted on 21st January, 1953, under the auspices of the Society. Three subjects were given for the essay competition:

1. The Idea of a Secular State.
2. A National Dress for India.
3. Compulsory Military Training for College Students.

Mr. Sidney Fernandez, II U. C., was placed first among the competitors. Messrs. M. T. George, III U. C., and K. P. Sukumaran Nair, II U. C., were bracketed for the second place. Both prizes were given to these students at the College Day gathering.

DR. SIVARAMASUBRAMONIA AIYAR,
Vice-President.

K. P. SUKUMARAN NAIR,
Secretary.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

The Hindi Association.

THE inaugural meeting of the Hindi Association was held on Saturday, the 26th September, 1953, at 3 P. M., in the College Hall, with Pundit Avadhanandan, Secretary, Tamilnad Hindi Prachar Sabha, in the chair. The Vice-President, Mr. C. G Abraham, B. O. L., welcomed the gathering. Mr. A. Chandrahasan, M. A,, Professor of Languages, H. H. The Maharaja's College, Ernakulam, delivered the inaugural address. Mr. P. K. Kesavan Nair, B. O. L., Lecturer, University College, Trivandrum, also spoke on the occasion. The meeting came to a close after the concluding speech from the chair and thankgiving by the Secretary.

Under the auspices of the Association, an essay competition was conducted, in which the first prize was awarded to K. Madhavan Nair, III U. C., and the second prize to Sri N. Sathyadas, II U. C.

MR. C. G. ABRAHAM, M. A.
Vice-President.

SAMUEL A. P.
Secretary.

The Syriac Association, 1953-54.

THE Syriac Association was inaugurated by the Very Rev. Salama Remban, a great scholar from Syria. He made an inspiring speech on "The Necessity and Importance of Studying the Syriac Language". He also delighted the gathering with Syriac hymns sung in different tunes.

An ordinary meeting of the Association was held on 7th November, 1953, with Rev. Fr. John Mathew in the chair. Rev. Dn. P. M. Jacob, II U. C., spoke on "Syriac Language and Literature." Messrs. V. A Varghese, IV U. C, and T. K. Geevarghese, II U. C., made short speeches on the subject.

REV. FR. JOHN MATHEW,
Vice-President.

DN P. M. JACOB, II U. C.
Secretary.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

The History Association.

THE History Association was inaugurated by Mr. Gangadharan, M. A., of the University College, on Monday, the 17th September, 1953, at 3-30 P. M., in the college hall. Rev. Fr. Jose Mathew, M. Sc, B T., Vice-Principal of the college, was in the chair. After an introductory speech from the chair, the speaker made an eloquent and interesting speech on the necessity and utility of studying history. He stressed the point that history is not only a record of the life and activities of rulers and of battles and treaties, but also a mine of information on the culture and civilization that existed in ancient times. After the speech, V. K. Bhaskaran Pillai, the Secretary of the Association, thanked all present, and the meeting came to a close at about 5-30 P. M.

MR. K. MAMMEN, M. A.
Vice-President.

V. K. BHASKARAN PILLAI,
Secretary.

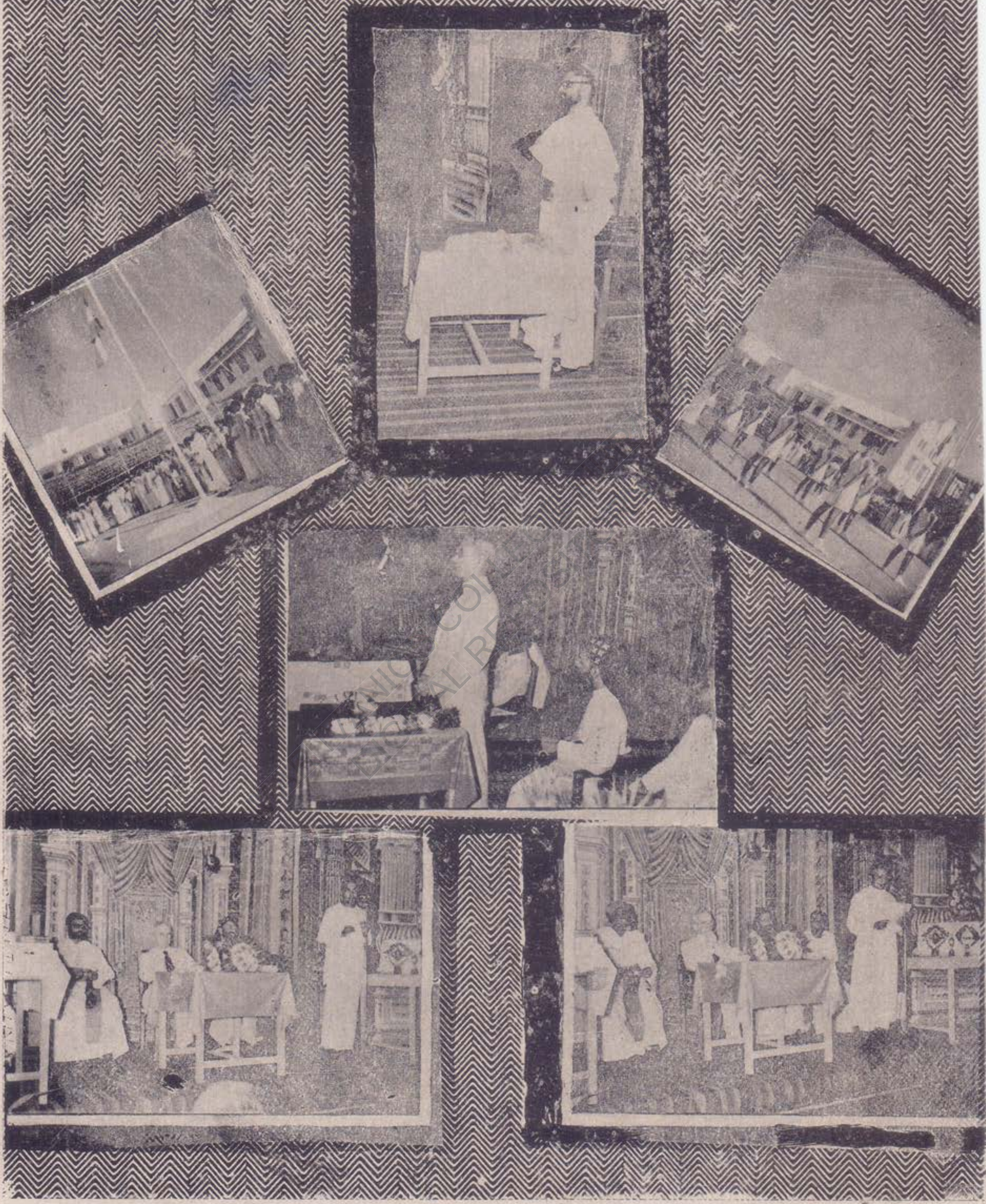

Top left: Fr. Principal hoisting the National Flag on the Republic Day. *Top Middle:* His Lordship Bishop Fernando addressing Pax Romana meeting. *Top Right:* The Guard of Honour at the Republic Day. *Centre:* Mr. G. H. Marsden M. A. (Cantab) addressing the College Day meeting. *Bottom left:* Dr. P. K. Narayana Pillai addressing in Malayalam. *Bottom right:* Principal reading the Annual Report of the college.

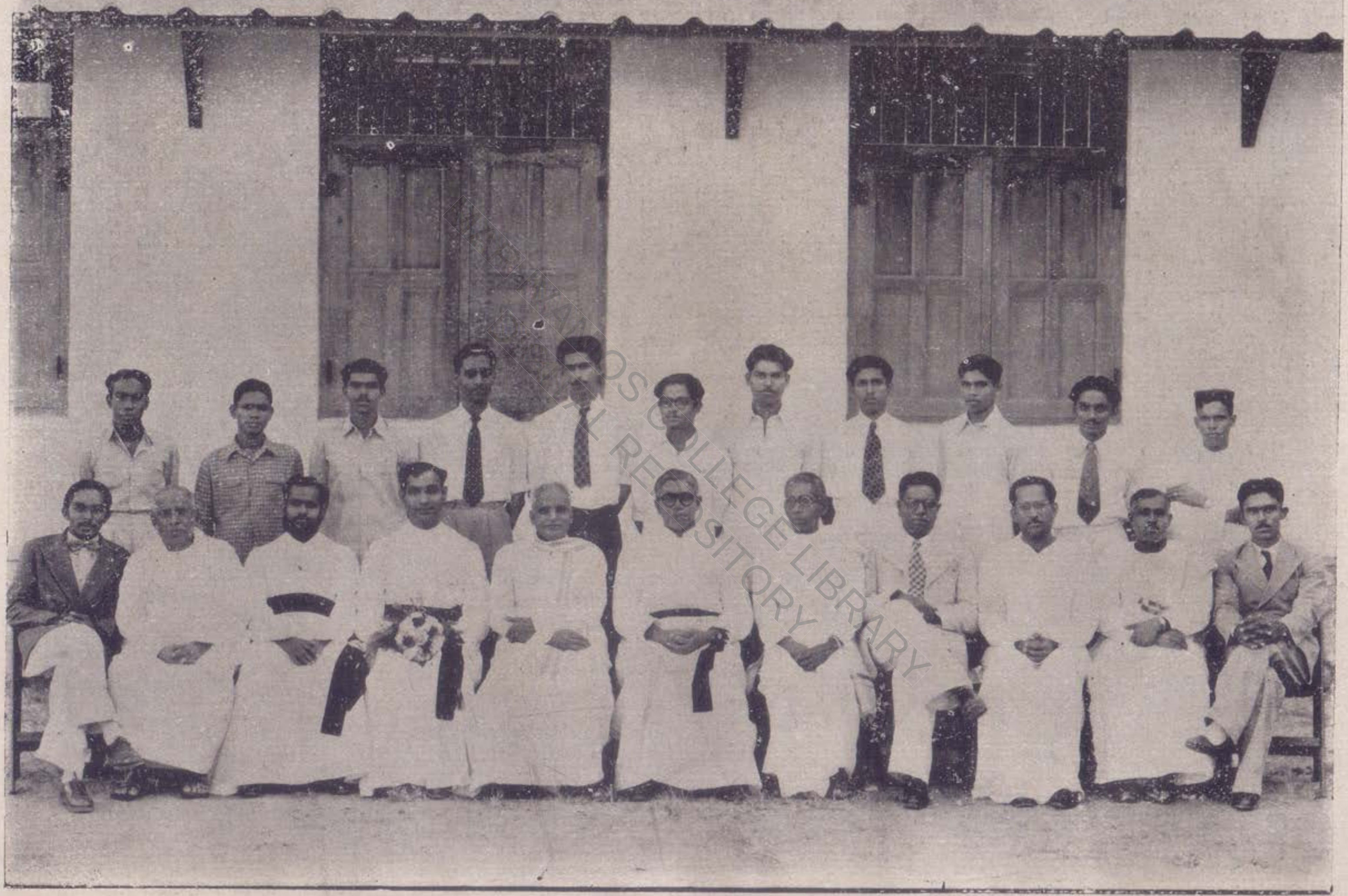

PRESIDENT, VICE-PRESIDENTS AND SECRETARIES OF ASSOCIATIONS.

The Economics Association.

THE association was inaugurated by Miss Leela Panicker, M. A., B. Sc. (London), on 24-9-'53, with Rev. Dr. N. A. Thomas, M. A., Ph. D., (Fordham, U. S. A.) in the chair. Miss Panicker gave an interesting and instructive speech on the occasion.

An extraordinary meeting of the association was held to observe the United Nations Day. Prof. K. Mammen, M. A., presided over the meeting. Mr. M. T. George, Junior B. A., spoke on "The events leading to the foundation of the U. N. O., its aims and achievements." Messrs M. Sunny Manuel, R. Raghavan and R. Krishnan Nadar of the Senior B. A. and G. Krishnankutty of the Junior B. A., made short speeches on the subject. In his presidential address, Prof. Mammen pointed out that the U. N. O. should be made more representative and powerful, and expressed the hope that it would develop into a World Federation, more effectively maintaining international peace and prosperity.

An ordinary meeting of the Association was held on 27-11-'53, under the presidentship of Mr. P. J. Joseph, M. A. Mr. G. Krishnankutty, Junior B. A., made a speech on "Democracy". Messrs Sreeraman Nair, P. George, K. V. Joseph and A. George of the Junior B. A., and Sunny Manuel and R. Krishnan Nadar of the Senior B. A. made short speeches. The president emphasized the point that democracy is the best of all the various forms of government and that the success of democracy depends on the education and political awareness of the electorate.

An essay competition was conducted in connection with the celebrations of the United Nations Day. The subject of the essay was "Events leading to the foundation of the U. N. O., its aims and acievements." Mr. M. T. George, Junior B. A., won the first prize and P. John, Senior B. A., the second prize.

MR. P. J. JOSEPH, M. A.
Vice-President.

M. T. GEORGE,
Secretary.

The Science Association.

THE inaugural meeting of the Science Association took place on 15th September, 1953, in the college hall, under the presidentship of the Rev. Fr. Principal. Dr. Govindan, F. R. C. S., Assistant Surgeon, General Hospital, Trivandrum, delivered the inaugural address. Rev. Fr. Jose Mathew, M. Sc., B. T., welcomed the audience. The speaker, in his inaugural address, stressed the need of precaution in the matter of diseases and pointed out that prevention is better than cure. After the concluding remarks from the chair and vote of thanks proposed by the secretary, the meeting came to a close.

An ordinary meeting of the Association was held under the presidentship of

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

the Vice-President, Rev. Fr. Jos Mathew. Mr. Ernest Stephen, M. Sc., gave an eloquent and interesting lecture on "A trip through space".

On 9th October, 1953, an essay competition was conducted, the subject being "Electricity in the Service of Man". Mr. K. P. Sukumaran Nair, II U. C., and Jaya Raj, I U. C., came out first and second respectively, and they were awarded prizes on the College Day.

Rev. Fr. JOS MATHEW, M. Sc., B. T.
Vice-President.

RAMACHANDRAN NAIR, II U. C.
Secretary.

The Botany Association.

THIS year a separate Association for Botany was started. The activities of the Association commenced with the election of the office-bearers.

The Association was inaugurated on 28th September, 1953, by Rev. Fr. Principal. Mrs. Paul, Professor of Botany, Women's College, Trivandrum, spoke on the occasion, on Histology, stressing the importance of various colours found in nature.

Special mention should be made of an extraordinary meeting, in which Mr. P. J. Abraham, M. Sc, Lecturer in Botany, spoke on "Virus". The speech was greatly appreciated by the audience.

In view of the great educative value of tours and picnics, we arranged several study tours, of which the most important was the one to Kuttalam under the guidance of Prof. J. Srinivasan and Messrs. P. J. Abraham and V. V. Joseph. These tours benefited us greatly by bringing about better understanding and closer attachment among ourselves, in addition to enabling us to make a field study of the subject of Botany.

In conclusion, I wish to express my thanks to the authorities of the college for their help and guidance.

Prof. J. SREENIVASAN, M. A.
Vice-President.

K. M. CHACKO, IV BSC.
Secretary.

The Music Club.

IN a preliminary meeting of the Music Club, held in the college hall, on the 23rd September, 1953, with Mr. P. K. Geoffrey Doss, B. A., B. T., in the chair, Sri K. Sreeraman Nair, Junior B. A. Student was elected Secretary of the Club, and it was decided to name the Club, "The Mar Ivanios College Music Club". After a brief discussion on the steps to be taken to help the students develop their musical talents and to widen the sphere of musical activities in the

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY LIBRARY

college, the meeting was dissolved. Holding a music competition was one among the many steps that were suggested in addition to conducting music classes.

A special gathering was arranged on 1st October, 1953, to afford an opportunity to the members to have their aptitude for music tested.

On 26th October, 1953, a music competition was held. and the following members were awarded the prizes.

Sri K. Sreeraman Nair, III U. C., 1st Prize.

Sri P. Krishnan Nair, I U. C., 2nd Prize.

Sri N. Sathyadas, II U. C., 3rd Prize.

MR. P. K. GEOFFREY DOSS, B. A., B. T.
Vice-President.

K. SREERAMAN NAIR, III U. C.
Secretary.

The Photographic Club.

THIS year, the Photographic Club had twenty five members, all owning their own cameras. The members were taught how to develop films and take prints in the dark room attached to the Physics laboratory. Orders for prints were many, and were successfully executed. The members displayed enthusiastic enterprise in taking photographs of the various college functions.

On the 5th December, 1953, a very successful photographic excursion to Veli was conducted. This was the occasion for a photographic competition among the members. and they did pretty well. The winners in the competition, Messrs. V. O. Koshy (First) and K. P. Thampy (Second) were awarded prizes on the College Day.

MR. ERNEST STEPHEN, M. Sc.
Vice-President.

THOMAS JOHN,
Secretary.

The Athletic Association.

THE activities of the Association began early in July, 1953. I am happy to report that the members have shown great interest and enthusiasm in all games and sports throughout the year.

Playing-fields:

Football stadium	:	1
Hockey field	:	1
Basketball court	:	1
Volleyball courts	:	2
Badminton courts	:	2
Tennicoit courts	:	2
Cricket pitch	:	1
Tennis courts	:	3
Jumping pit	:	1

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Coaching. Regular coaching in athletics was given to the members by Messrs. K. Viswanathan, B. Sc., and J. A. Moreira, M. A., during the first two terms. Sri Balan Pundit, Travancre-Cochin Cricket Association Coach, coached the members of the Cricket Club for one month.

Various Clubs of the Association.

The following clubs work under the Association.

1. *Football Club.*

Captain: C. A. Mathew, II U. C.

Vice-Captain: A. M. Chacko, IV U. C.

The college team competed in many open tournaments, and acquitted itself creditably in all the matches. The stadium was completed, and a full-size football court (120 yds x 75 yds) was opened this year.

2. *Hockey Club.*

Captain: Thomas A. Varghese, IV U. C.

Vice-Captain: A. M. Chacko, IV U. C.

This year we won the Hockey League B Section Trophy.

3. *Volleyball Club.*

Captain: R. Selvin, IV U. C.

Vice-Captain: T. M. John.

Our team competed in many open tournaments creditably. We were runners-up in the Inter-Collegiate Volleyball Tournament.

4. *Basketball Club.*

Captain: Simon K. Abraham, II U. C.

Vice-Captain: P. M. Mathew, I / U. C.

Our team won the Olympic B Section Basketball Tournament.

5. *Cricket Club.*

Captain: Austin Rodricks, II U. C.

Vice-Captain: M. Gopalakrishnan Nair, II U. C.

Our team won the first round in the Inter-Collegiate Cricket Tonrnament by defeating the Medical College Team.

6. *Tennis Club.*

Secretary: G. Rajan, II U. C.

Two courts were opened this year in addition to the one which already existed. One court was set apart for the members of the staff.

7. *Sports Club.*

Secretaries: John B. Clement, IV U. C.
O. P. Philip, II U. C.

We competed in the Amateur Athletic Sports and the Olympic Sports, and fared well in both these competitions,

College Day sports were conducted on the 14th and 15th January, 1954, in three sections—Seniors, Intermediates and Juniors.

More than 120 competitors participated in this sports meet.

Champions.

Seniors: John B. Clement, IV U. C.
Intermediates: O. P. Philip, II U. C.
Juniors: D. Stephenson, I U. C.

Inter-varsity Tournaments.

The following students of our college were selected for the Inter-University Tournaments.

Football: V. C. Geevarghese, II U. C.
Volleyball: R. Selvin, IV U. C.
P. C. Kurien, I U. C.
K. T. Mathew, I. U. C.
Basketball: Simon K. Abraham.

Thomas Varghese, II U. C., was selected for the State Hockey Team.

Results of Inter-Class Tournaments.

Winners:

Football: II U. C.
Hockey: IV U. C.

PHOTOGRAPHIC CLUB 1953-54.

Taken by members of the club.

1. Veli lake. 2. Silhoutte scene. 3. Reflection. 4. Hauling. 5. Setting Sun. 6. On the shores. 7. Boat race. 8. Before the Boat Club.

PHOTOGRAPHIC CLUB 1953-54.

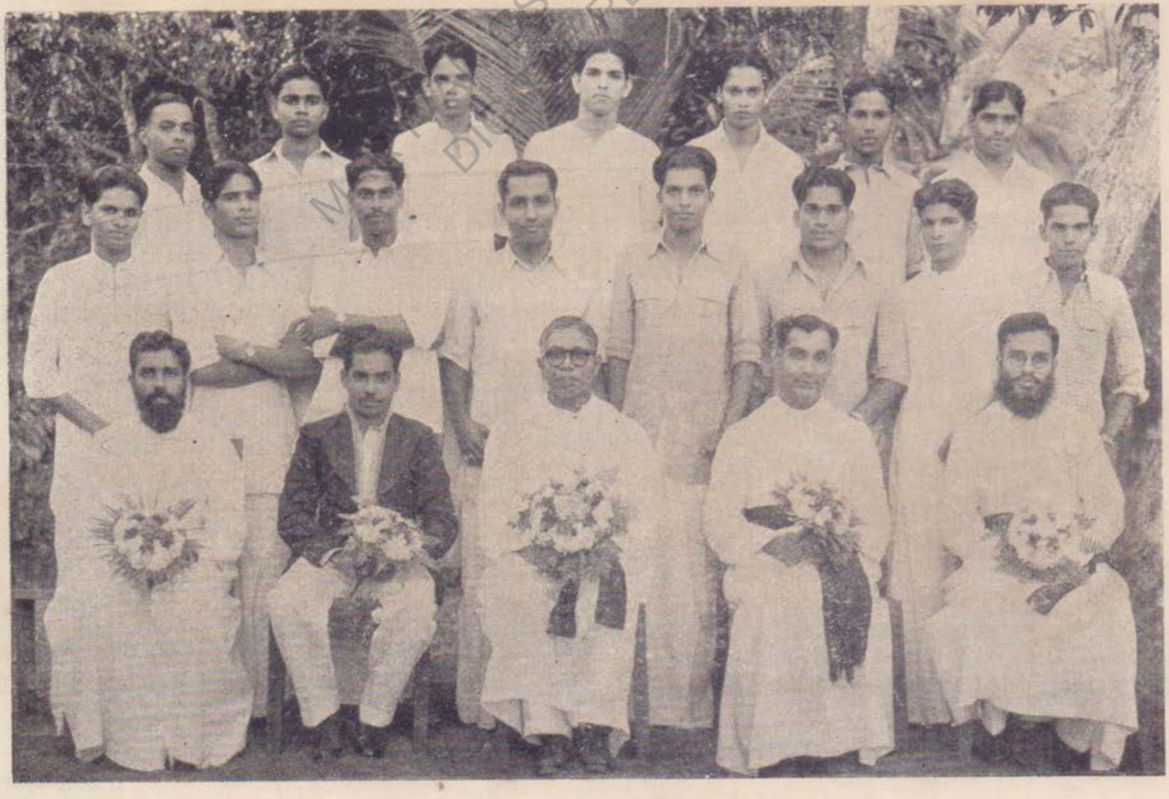

ALFONSA HOSTEL 1953-54.

Volleyball : I U. C.
Basketball : II U C.
Cricket : I U. C.
Badminton : I U. C

Captains for the next academic year, 1954-55.

Football : L. Pereira, I U. C.
Hockey : Basil Miranda, I U. C.
Volleyball : P. C. Kurien, I U. C.
Basketball : K. T. Joseph, III U. C.
Cricket : C. K. Vijayan, I U. C.
Tennis : K. G. George, III U. C.
Sports : K. G. Mathew, III U.C.

E. J. JACOB,
Physical Director.

മലയാളസമാജം 1953—1954

തികഞ്ഞ ആത്മവിശ്വാസത്തോടും നിറഞ്ഞ പ്രതീക്ഷകളോടും കൂടിയ ഞങ്ങളുടെ മലയാളസമാജം ഈ ആണ്ടിലും അതിന്റെ അഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിലേയ്ക്കു പിഞ്ചുകാൽ ഊന്നിയതു്.

1953 സെപ്തംബർ 16—ാം തീയതി ബുധനാഴ്ച രാവിലെ കൃത്യം 10.15 -ന് റവ: ഫാദർ പ്രിൻസിപ്പാൾ എൻ. എ. തോമസ്സ് അവർകളുടെ ആദ്ധ്യക്ഷത്തിൽ കൂടിയ യോഗത്തിൽ മഹാകവി ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ് കലയുടെ കാതലായ ഭാവം, അതിനു ജീവിതവുമായുള്ള ബന്ധം, മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം എന്നിവയെ വിദഗ്ദ്ധമായും, വിശദമായും അപഗ്രഥിച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു മണിക്കൂറിലധികം നീണ്ടുനിന്ന സരസമായ ഒരു പ്രസംഗത്തോടെ സമാജം ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു.

പ്രസ്തുത വർഷത്തിൽ നടന്ന സാധാരണയോഗങ്ങളിലൊന്നിൽ ആദ്ധ്യക്ഷം വഹിച്ചുകൊണ്ടു് കോളേജു ലക്ചറർ ശ്രീ. ടി. കെ. രാജശേഖരൻ എം. എ. പുരോഗമനസാഹിത്യത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തേയും വളർച്ചയേയും സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ചു പ്രസംഗിക്കുകയുണ്ടായി.

സമാജത്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ നടത്തിയ ഉപന്യാസമത്സരത്തിൽ വിജയികളായ ശ്രീ. കമാൽ (ഒന്നാം സമ്മാനം) ശ്രീ. മോസസ് ഭാസ്കരം (രണ്ടാം സമ്മാനം) രാമചന്ദ്രൻ (മൂന്നാം സമ്മാനം) എന്നിവരെ അഭിനന്ദിക്കുവാനും ഈ അവസരം വിനിയോഗിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഈ സമാജത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ സൗഹാർദ്ദത്തോടെ സഹകരിച്ചു വിജയത്തിലേയ്ക്കു വഴിതെളിച്ച സമാജം പ്രസിഡണ്ടു് റവ: ഫാദർ പ്രിൻസിപ്പാൾ അവർകളോടു് ഞങ്ങൾക്കുള്ള കൃതജ്ഞതയേയും സാദരം രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു.

ജി. വൈദ്യനാഥയ്യർ
വൈസ്പ്രസിഡന്റ്

പി. ജോൺഈശോ.
സമാജംസിക്രട്ടറി

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

The Social Service League.

THE Social Service League, founded at the beginning of this academic year, works under the patronage of His Excellency the Rt. Rev. Benedict Mar Gregorios, O, I. C., M. A., D. D., Administrator of the Archdiocese of Trivandrum.

OFFICE-BEARERS.

President: Rev. Dr. N. A. Thomas, M. A., Ph. D., Principal.

Vice-President: Rev. Fr. Jose Mathew, M. Sc.

Treasurer: Rev. Fr. George Malancheruvil.

Director: Mr. E. J. Jacob, B. Sc. (Eng.).

Secretary: P. John, IV U. C.

GROUP VICE-PRESIDENTS.

Medical Aid Group: Mr. J. A. Moreira, M. A.

Financial Aid Group: Mr. J. Asariah, M. A.

Manual Labour Group: Mr K. Viswanathan,* M. Sc.

Training of the members: The members of the League were given physical training for one month by Messrs. K. Viswanathan and I. Asariah. The Medical Aid Group was given a course of instruction in First Aid by Dr. Thomas Zachariah of the Medical College. In the examination conducted at the end of the course, 76 per cent of the candidates passed, and three of them, P. John, IV U. C., I. Bruno, II U. C., and K. K. Warrier, II U. C., scored distinction marks.

Economic survey and milk distribution: The Medical Aid Group, with the help of the other members of the League, made an economic survey of the neraby village of Maruthur. The occasion was utilized also to distribute free milk daily to about 200 children of the village. Later, arrangements were made to continue the milk distribution in the college campus itself. For about four months, milk was distributed daily by the members of the Medical Aid Group, to about 500 children. The milk, we gratefully record, was supplied by our gracious patron, His Excellency the Rt. Rev. Dr. Benedict Mar Gregorios, O. I. C.

Road construction: The Manual Labour Group has during the year nearly completed the construction of a short road, linking two existing roads, in the college campus.

Dispensary: The League has decided to open a free medical dispensary for the benefit of the poor of the villages surrounding the college. His Excellency, our Patron, has welcomed the idea, and has granted a lovely site for the construction of the building. The Manual Labour Group has already started digging for the foundation of the building.

Distinguished Visitors. His Eminence Eugene Cardinal Tisserant, Dean of the Sacred College of Cardinals, and Lt. Col. Goda Varma Raja were two of the distinguished visitors, whom the League welcomed to the college with the presentation of a fitting guard of honour.

* Mr. Viswanathan left the college at the end of the second term to join Government Service.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

SOCIAL SERVICE LEAGUE 1953-54.

SOCIAL SERVICE LEAGUE.

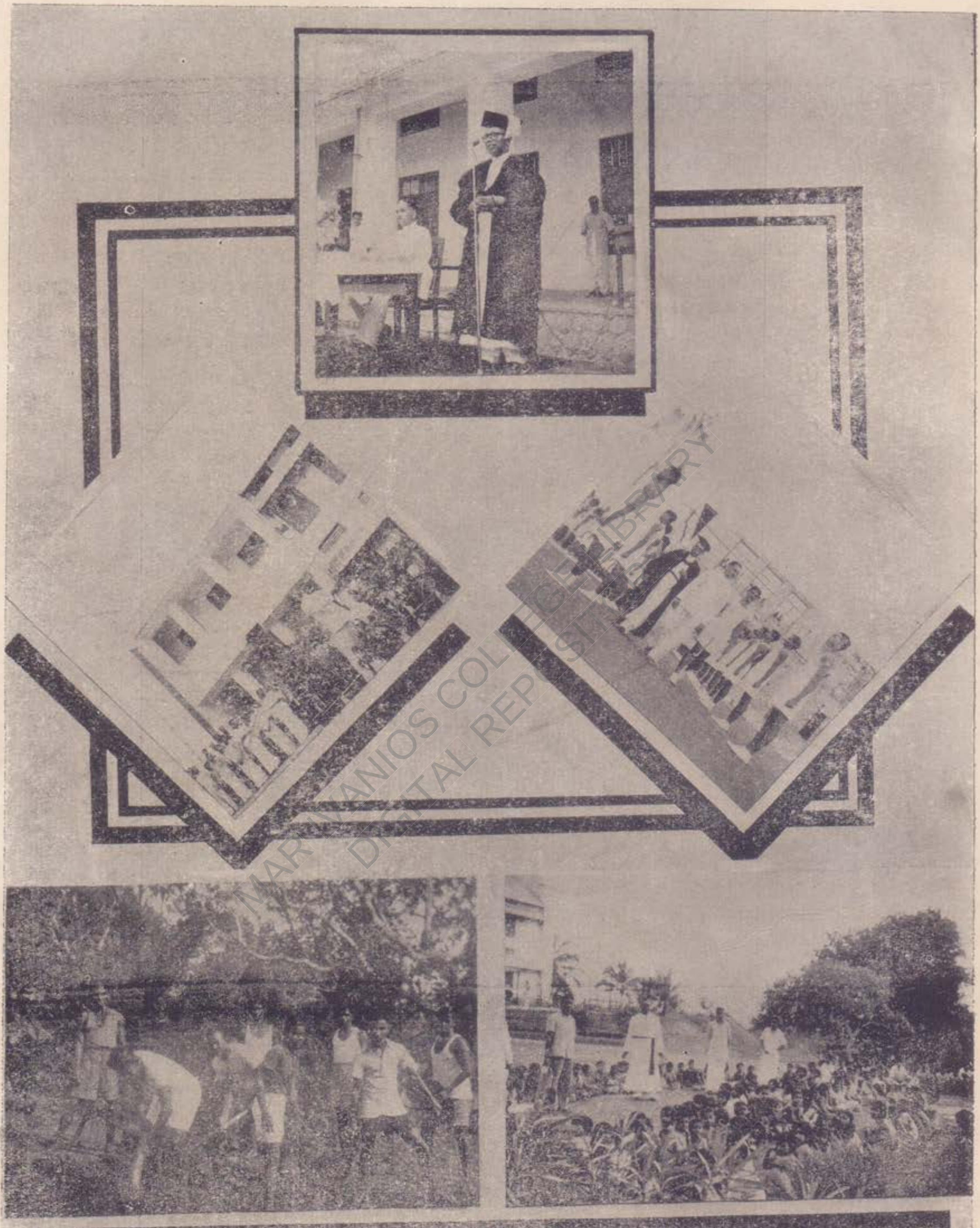

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

Top. Principal welcoming Lieut. Col. Goda Varma Raja.
Middle Right. Colonel hoisting the National Flag.
„ *Left.* Inspecting the Guard of Honour.
Bottom Right. Members constructing the road,
„ *Left:* Feeding children with milk.

P. T. Demonstration: On the College Day, the members of the League gave an impressive physical training demonstration.

Finance: The League started functioning without any funds at all. In order to collect funds, we arranged a physical feats performance by Prof. Seetharam n, and staged a drama in connection with the Republic Day celebrations. The total collection, including donations from the staff, amounted to Rs. 786—8—0. Out of this, a sum of Rs. 285—4—3 was spent during the year, leaving a net balance of Rs. 501—3—9.

Charity: Besides distributing milk to poor children, as mentioned above, we also paid for the noon meals of a poor I U. C. student, during the academic year.

Picnic: The year's activities were concluded with a picnic to Kovalam on the 3rd February, 1954.

The Sodality of the Blessed Virgin Mary.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

THE office-bearers of the Sodality for the academic year, 1953-'54, were elected on 18th July 1953, under the supervision of the director, Rev. Fr. Jos Mathew, M. Sc. Messrs. George Oommen, IV U. C., K. C. Cheriyan, II U. C., and P. T. Chacko, II U. C., were elected Prefect, Secretary and Treasurer respectively. Messrs John B. Clement, IV U. C., A. George, III U. C., Alexios, II U. C., and C. T. Joseph, II U. C., were elected Councillors.

The inaugural meeting of the Sodality was held on the 2nd of August, 1953, under the presidentship of H. E. the Rt. Rev. Benedict Mar Gregorios, O. I. C., M. A., D. D., in the college hall. Mr. George Oommen, the Prefect of the Sodality, welcomed the gathering. In his inaugural address, His Excellency pointed out the necessity of the devotion to our Blessed Mother, and showed how it was exemplified in the life of His Grace Mar Ivanios. Mr. Anthappai, B. A., who spoke on the occasion in Malayalam, stressed the need of Catholic youth engaging themselves in spiritual activities. There were two speeches in English, one delivered by Mr. Moreira, M. A., and the other by Mr. A George, III U. C. Mr. P. C. George, II U. C., sang a song in praise of the B. V. Mary. Mr. K. C. Cheriyan, Secretary of the Sodality, proposed the vote of thanks.

From the very beginning of the year we conducted study circles on almost every Saturday. One of the wardens gave necessary instructions. Topics such as 'Is it advisable for the Catholic Church to interfere in suffrage?, 'Communism and Religion,' 'Private Property' etc., were discussed. Also, some passages

from the Holy Bible were selected for discussion and study.

Important days, such as the Feast of Christ the King, Mission Sunday, etc., were occasions for the members of the Sodality to take active part in the solemnities. A group photo of the Sodality, with His Eminence Eugene Cardinal Tisserant, was taken when His Eminence paid a visit to the hostel.

On the 8th of December 1953, the feast of the Immaculate Conception, the Rev. Fr. Director received eighteen new members into the Sodality. On all Saturdays the Sodalists recited the Little Office. and the Director preached short sermons. Sermons were also preached by the Director on all the important feast days of Our Lady.

A candle procession was conducted on the 2nd February, 1954, the feast of the Purification of Our Lady.

We are very thankful to the Rev. Fr. Director and all the other Rev. Fathers who have worked for our welfare, both spiritual and material.

K. C. CHERYAN,
Secretary

The Catholic Students Union.

THE Catholic Students' Union began its activities quite early this year, with a business meeting on 8th July '53, in which the office-bearers were elected.

President: John K. Mandapathil IV U. C.

Secretary: Austin Rodricks, II U. C.

Class representatives:

John Clement	IV U. C.
A. George	III U. C.
Cecil Pereira	II U. C
J. Jose	I U. C.

On Friday, 10th July, Rev. Fr. Jos Mathew, M. Sc., the Director, and the President and the Secretary went to Trichinopoly to attend the Centre Committee Meeting of the C. S. U., held at St. Joseph's College. This gathering of representatives and directors afforded a golden opportunity to the presidents and secretaries of various centres to come together and exchange ideas for the better working of the Union.

The inaugural meeting of the C. S. U. was conducted on 5th September, 1953. Rev. Fr. Director welcomed the gathering. Rev. Dr. Thomas Moothedan, M. A., D. D., of Nirmala College, Moovattupuzha, delivered the inaugural address.

Miss P. V. Chinnamma, B. A., spoke on the occasion on "The Duties of College Students". The secretary proposed a vote of thanks, and the meeting came to a close with the Papal Anthem sung by Sri Nettar and Party. It must be mentioned here that the function was graced by the presence of His Lordship the Rt. Rev. Benedict Mar Gregorios O. I. C., M. A, D. D.

An ordinary meeting of the C. S. U. was held on 14th September, 1953, in the college hall. Rev. Fr. Jos Mathew was in the chair. Mr. K P. Devassia, IV U. C. spoke on "Social Service" and the members discussed the various aspects of the subject. Fr. Director, in the con-

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

cluding speech, gave a clear description of the "cell technique" to be followed in group study.

On 21st September, 1953, Mr. Sunny Nettar opened a discussion on "Social Action Among University Students". Sri Mandapathil took the presidential chair, and members took active part in the discussion. Another discussion was opened by Mr. O. P. Philip, II U. C., on the subject "Is it possible to form a Christian Democratic Party?"

On October 8th, 1953, Mr. A. George, III U. C., spoke on 'The Evils of Communism', and the Rev. Fr. Director, who was present on the occasion, guided the discussion and gave valuable suggestions.

Mission Sunday this year was celebrated on a grand scale. Mr. Amulanathan, Superintendent of the Government Press, presided over the public meeting. Mr. Gnanaprakasam, B. A., B. L., and Mr. George Joseph, B. A., spoke on the occasion in English and in Malayalam respectively. After the meeting, there was an auction sale and a grand variety entertainment, in aid of the Missions.

In December, Rev. Fr. Director went to Madras to participate in the Chaplains' meeting, and on return, gave a talk on 'The Training of Leaders' and 'The Need of a Regional Conference.'

The fifth combined anniversary of the C. S. U. of this college and of the Little Flower Bethany Hostel, the Newman Association, and the Sodality, was held on Thursday, the 28th January, 1954, in the college quadrangle. Rev. Fr. Jos Mathew, the Director, welcomed the gathering. The Rt. Rev. Dr. Thomas Fernando, D. D., D. C. L., Bishop of Tuticorin, presided over the function and made an eloquent and stirring speech. The reports of the various units and various associations were presented on the occasion

C. S. U. members of other centres, like the Louis Catholic Hostel, St. Joseph's Cathedral and St. Roch's Convent participated in the function. Mr. L. C. Isaac, B. A., B. L. sub-editor, the *Deepika*, Kottayam, and Miss Thresiamma, B. A., spoke on the occasion. Mr. O. P. Abraham, M. Sc., Secretary of the Newman Association, proposed a vote of thanks. After the meeting, the members of the C. S. U. staged very successfully the Malayalam Drama രക്തസാക്ഷിണി by K. C. James, Manimala.

On the 2nd February, 1954, the annual social of the C. S. U., and the Newman Association was held in the college hall. The toasts proposed by Thomas Varghese, IV, U. C., and Mr. Ityerah Joseph, M. A., A. I. I. Sc., were suitably replied to by J. Jose, I U. C., and by the Rev. Fr. Director.

At the end of the social, the following C. S. U. office-bearers for the coming year were elected.

President: A. George, III U. C.

Secretary: Richard M. Pereira, I U. C.

The function came to a close with an appeal by the Rev. Fr. Director to all the members to attend the approaching regional conference of the C. S. U. to be held at Ernakulam.

AUSTIN RODRICKS,
Secretary.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

The Newman Association.

THE Newman Association, began functioning in September, 1953, with nineteen members and the following office-bearers:

Ex-Officio President: Rev. Dr. N. A. Thomas, Principal.

Vice-President: Mr. Ittyera Joseph, M A.

Secretary: Mr. O. P. Abraham, M. Sc.

Spiritual Director: Rev. Fr. Jos Mathew, M. Sc., B T.

During the year. *discussson groups* were held almost every fortnight. Subjects chosen for discussion included the following: 'Catholic Social Action,' (moved by Rev. Fr. Geevarghis Panicker, M. A.); 'Labour and Wages' (moved by Mr. P. J. Joseph, M. A.,); 'Method of conducting a Discussion Group' (moved by Mr. T. Kunjachan, B. A.); 'Amelioration of the Poor Around Us' (moved by Mr. Ittyerah Joseph, M. A.); 'Attitude of the Catholic Church Towards Organic Evolution' (moved by Mr. P. J. Abraham, M. Sc.); and 'The Inquisition and the Church' (moved by Mr. Ernest Stephen, M. Sc.).

The anniversary of the Association was celebrated on 28th January, 1954. The public meeting was presided over by the Rt. Rev. Dr. Thomas Fernando, D. D., D. C. L., Bishop of Tuiticorin. Miss Thresiamma Varghese, B. A., and Mr. L. C. Isaac, B. A., B. L., spoke on the occasion.

The Spiritual Director of the Association, Rev. Fr. Jose Mathew, M. Sc., B. T., was always present at the discussions and guided the members in matters of faith and Catholic doctrine.

O. P. ABRAHAM, M. Sc.
Secretary.

College Day Celebrations.

COLLEGE Day celebrations began this year with the observance of the Republic Day, on the 26th of January. At 9-30 A. M, the national flag was hoisted in the college quadrangle, and the Principal, the Rev. Dr. N. A. Thomas, addressed the students on the necessity of serving the Motherland with deep and abiding loyalty. The ceremony concluded with the singing of the National Anthem.

At 4-30 P. M. on the same day, the College Social began in the college quadrangle. Sree N. R. Sreenivasan, Director of the State Transport Department, was entertained at the function as the chief guest of honour. M. T. George, III U. C., proposed the toast to the outgoing stu-

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

HIS EMINENCE EUGENE CARDINAL TISSERANT,
AMONG MEMBERS OF THE SODALITY

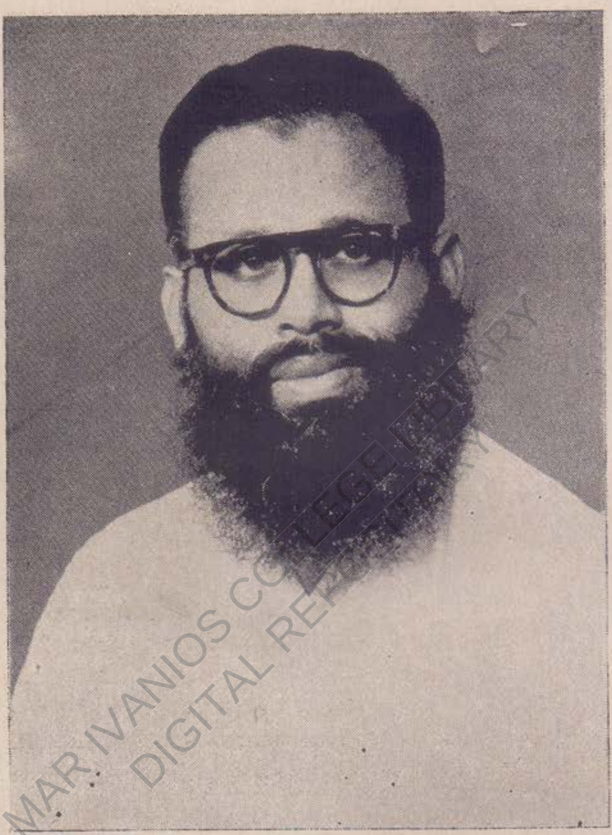

FR. PHILIP PANTHOLIL.

Lecturer in Logic.

Now on tour in Europe and Africa.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

dents. K. P. Sukumaran Nair, II U. C., replied to the toast. The toast to the college was proposed by P. John, IV U. C., and replied to by the Rev Fr. Principal. The function came to a close with the performance of a play, ‘ഉലാ, ഇടിക്കം,’ composed by Thottam Rajasekharan, M. A., Lecturer in Malayalam, of this college.

The public meeting and entertainments in connection with the College Day celebrations were held on Wednesday, the 27th January, 1954, at 4-30 P. M., in the college quadrangle. Mr. G. H. Marsden, M. A., (Cantab), Principal, Scott Christian College, Nagercoil, presided.

The function began with silent prayer, followed by the singing of the college hymn by the college choir. Mr. P. J. Joseph, M. A., welcomed the gathering.

After the president's brief introductory speech, the Rev. Fr. Principal presented the annual report. He referred to the sad demise of the Founder of the college, His Grace The Most Rev. Mar Ivanios, O. I. C., and to the great debt of gratitude the college owes him. Continuing, he outlined in brief the progress made by the college during the academic year, and praised the students highly for their exemplary behaviour during the days when other colleges in the city were convulsed with strikes, agitations and arrests.

The reading of the report was followed by an erudite speech by Prof. P. R. Krishna Iyer, M. A., Head of the Department of Economics, St. Berchman's College, Changanacherry. Explaining certain aspects of the Indian Constitution and the Five-year Plan, the speaker paid a glowing tribute to the achievements of the Government and people of India since the attainment of independence.

Prof. Krishna Iyer's speech was followed by an enlightening discourse by Prof. P. K. Narayana Pillai, Head of the Department of Sanskrit, University College, Trivandrum, on certain aspects of teacher-pupil relationship in modern India.

Prizes were then distributed to the students who had distinguished themselves in various academic and extra-curricular activities.

In his concluding speech, the President referred to the deplorable lowering of standards in the teaching and study of the English language, which has become a fashion in independent India. He pointed out how an inadequate knowledge of English both in the students, and in many young teachers, was gravely affecting the progress of education, especially University education, in this country.

After the president's concluding speech, P. Ramachandran Nair, II U. C., proposed a vote of thanks. The meeting came to a close with the singing of the National Anthem.

The entertainments that followed consisted of P. T. demonstration by the members of the Social Service League, and the staging of two plays—Chekhov's *The Proposal* in English, and ‘ബലി’, in Malayalam, composed by K. Surendran.

The celebrations ended soon after midnight.

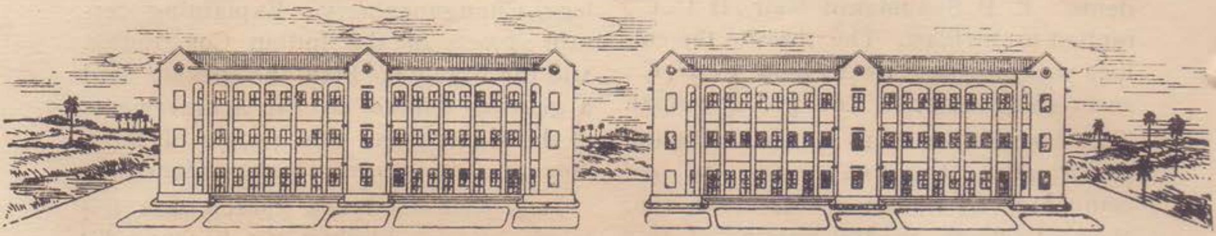

Hostel Day.

HOSTEL Day was celebrated on Friday, the 29th January, 1954. Before noon there was the sports meet at which amateur athletes showed their prowess in the various feats, which required vigilant attention and pep. Dodge-ball decided as to which was the stronger side among the inmates of the two blocks of hostel buildings. Indoor competitions that test one's wits were given special importance.

The hostel quadrangle was beautifully decorated with arches and festoons, and brightly illuminated with electric lights. The glorious evening set in, gilding the blue sea on the west and the verdant hills around with heavenly alchemy. The time was about 6 p. m. when the social began in the hostel quadrangle. The Hon'ble Krishna Pillai, Mayor of Trivandrum, was the Chief Guest of Honour. Rev. Fr. Principal and most members of the staff were present on the occasion. Mr. George John, III U. C., welcomed the Hon'ble guest and the gathering. Entertainments followed, which consisted of various enjoyable items, including a fancy dress competition. The gentle art of leg-pulling was adroity displayed in one or two items of entertainment. Matter for such ventures is usually gathered by the observant both during recreation and study time. During the social, a balloon, lit inside, was seen rising high up in the sky and going to its unknown destination. The hand behind this feat was that of Mr. T. M. John, IV U. C.

Mr. Richard Pereira, I U. C., proposed the toast to the outgoing students. Mr. C. K. Devasia, IV U. C., who replied to his toast on behalf of the outgoing students, bade farewell to the juniors in touching terms.

The President distributed prizes to those students who had distinguished themselves in sports and other competitions. In the 'Lucky Dip' conducted on the occasion, some one 'from the deep' and an 'Indian beauty' and a few others snatched away the prizes

In his speech, the Hon'ble Mayor spoke about the importance of academic studies and the contribution of such studies to the acquisition of genuine culture.

Fr. Geevarghese Panicker, one of the wardens of the hostel, proposed the toast to the Mayor and congratulated the students for their spirit of co-operation and generosity. Rev. Fr. Principal thanked the Mayor and the guests present.

The celebrations came to a close at about 9.30 p. m.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

PICNICS

The Staff Picnic, 1953-54.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

As in previous years, this year also, we took advantage of the encouragement of the Principal and other members of the College Council, and went out of the city for a day's change. The 'heavier' members of the staff monopolized the Principal's car, which acted as a kind of 'pilot car' and proceeded in advance. The lighter and light-hearted members found accommodation in the college van.

At 8-30 A. M., we started from Trivandrum for Attingal twenty miles north, situated on the Attingal or Vamanapuram river, and the hereditary domain of the Senior Rani of Travancore. There is here an ancient palace and pagoda to which the Rajapramukh pays annually two visits to propitiate the family deity. The party halted near the palace premises and saw the impressive buildings, the courtyards and the tank. The amalgamation of Attingal, a village said to have been founded in 1254, with Travancore took place in the reign of Marthanda Varma.

At 10 A. M., we continued on our trip and came to the Anjengo Lake, and leaving our comfortable modern conveyances, crossed the lake on country boats, and walked along the sandy roads for a mile and a half and came to the Anjengo Fort—once famous on account of an English factory, and the early commercial relations between the British Government and Travancore.

The English acquired Anjengo in 1684 from the Rani of Attingal, and appointed a commercial resident there, for the purchase of pepper and piece-goods. Then the English had three factories in Travancore, Anjengo, Brinjohn (Vizhinjom) and Ruttera (Kovalam).

Fort at Anjengo: In 1690, the queen granted permission to the English East India Company to build a Fort and it was completed in 1695. "There are four bastions having eight guns mounted on each; two of these bastions face the sea, the other two, the country. Besides these, there is a line of eighteen or twenty guns pointing towards the sea. On the back of the Fort runs a river which, besides being a security to the factory, adds to the agreeable situation of the spectacle." Such is the description of the Fort by one who visited it in 1757. Commercial relations between Travancore and the East India Company began in 1673, and Anjengo ranked as a very important station, being one of the earliest factories. It was second in council to Bombay; and the ports of Colachal, Vizhinjom and Edawa were under its control. There are very many ancient monuments in the cemetery, mostly Dutch, the earliest of which is dated 1704 A. D. Orme, the British Thucydides was born at Anjengo; so also Mrs. Daniel Draper, Sterne's Eliza, known as Anjengoor Eliza. At present, the Fort is unoccupied and there is no sign of any activity in that area.

After enjoying tea in the house once occupied by Mrs. Draper, we returned by country boat to our car and van at 1-30 P. M. and proceeded to Varkala. We reached Varkala at 2-30 P. M., where all took part in the lunch served in the Sivagiri school.

Varkala is a place of pilgrimage, and the temple dedicated to Janardhana-swami is of very great antiquity, and pilgrims from all parts of India resort to this place, which is considered as sacred as Gaya itself. We went to the beach, near the temple, and saw the latest cliff coming down by the action of the waves. Then we saw the two tunnels, the length of one of which is 2364 ft. and of the other, 924 ft.. They were constructed by Ayillium Tirunal Maha Rajah (1860-1880) at a cost of 17 lakhs of rupees. At about 5 P. M., we turned homewards, and on our way halted at Attingal and restored our energy with strong coffee. We reached Trivandrum at about 7-30 P. M. The mysterious disappearance of the umbrella of a venerable old member of the staff was a topic of serious talk throughout the journey and has been a standing joke up to the present day; but still there is no clue to the mystery.

The next day, we resumed our pedagogical work, and we found that the excursion had been good tonic for our over-worked nerves.

A giant calculating machine, "the 701" made by International Business Machines, can add or subtract 16,000 times a second, multiply or divide 2,000 times a second. It can calculate the path of a guided missile, performing 1,100,000 operations in 2 minutes (A mathematician would take about 15 years to do this calculation). It can compute the density and velocity of air at selected points on a section of aeroplane wing, and thus help aircraft engineers in working out new wing designs. In this instance, eight million operations are completed in 7 minutes—a job that would take an ordinary calculating machine seven years.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Botanical Excursion to Courtallum.

A BOTANIST of the arm-chair is a poor specimen of humanity. Botany was mainly a field science some sixty years ago, and even today, with all the developments of laboratory technique, the solid foundation of Botanical Study can be laid only on the knowledge of plants in their natural surroundings. Therefore, our Botany students of IV B. Sc. took a day off to visit Kuttalum (Courtallum), about 105 miles from Trivandrum.

On 14th October, 1953, the party led by Professor J. Srinivasan, M. A., and Messrs. Abraham and Joseph, started from Trivandrum Central Station at about 8-20 P. M. Our journey was pleasant. The cool breeze, the delightful companionship of classmates and the expectation of new experiences gave us great joy.

The train deposited us at Thenkasy at about 4-15 A. M. At about 5 A. M. we reached Kuttalum in a private bus. There we breakfasted at 8-30 and then climbed the hills to see the famous waterfalls of Kuttalum. The cold and rarefied air of that place seemed to greet us and welcome us to the realm of Nature and Beauty. Owing to the excellent weather prevailing there, we did not feel in the least tired even after we had walked a great many miles.

Of course, we saw here a large number of plants quite new to us. I am not going to give you a catalogue of them. On the ridges supporting the hills, there is vegetation of sorts. Striking the ridges and following the course of the stream, we came to the actual plant-collecting place where we got a number of plants. We gave no peace to our teachers. We shot out questions like bullets from machine guns: What is the name of this plant? Of what family? Is it useful? In what way? What is its peculiarity? etc. There were hundreds of plants and the masters answered all the questions, with hundred per cent marks.

Time flew fast. We had left the shady jungle and the sun was beating down on us pitilessly. It was 12 o' clock. We were hungry and more especially thirsty. Yet we went to see the Honey Falls. From there we looked around. What a sight !! A paradise for Botanists! The hills offered us in full measure what we had gone to seek. We returned to the hotel at about 2 P. M. and had our lunch.

The next morning we went to see what is called the Five Falls of Kuttalum. We enjoyed the panoramic view there. There too, we met the Botany students of the Women's College, Trivandrum, and they participated in our enjoyments. We returned to our lodgings at about 1 P. M. The Kuttalum park is able to teach every one that Botany students are more lucky than others. After supper, at 8 P. M., every one went to bed and enjoyed peaceful sleep for the first time after the excursion set out.

We stayed at Kuttalum for two days and gathered a good many specimens. Once, when we were returning to our

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

lodgings, we became dispirited because of the heat of the sun. But our Professor was as cheerful and enthusiastic as before. Undaunted by Nature's unkindness, he examined various specimens peculiar to that season. How tedious are the tasks that Biologists have to perform in their effort to unravel the mysteries of Nature? We collected beautiful recorded specimens, arranged neatly according to the modern system of classification.

The next day, a little before dawn, we left for Thenkasy. At 8-30 A. M., the train arrived. We were ready to board the train as soon as it reached the station. Our return journey was gay and cheerful, though we had to sit cooped up in the little space available in the campartment. On the way we were attracted by the beautiful natural scenery, and, at 4-15 P. M., reached Trivandrum Central station.

As all earthly joys die out soon, this glorious excursion also came to its inevitable end, and every one set foot towards his residence with his memory full of happy experiences and pleasant thoughts which can never be effaced from the mind, however numerous be the years to come!

The excursion was a happy one, and it strengthened the bond of love that existed among us. We are always grateful to our Professor for his valuable guidance. I make use of this opportunity to express our gratitude to the college authorities, especially to Rev. Dr. N. A. Thomas, the Principal and President of the Botany Association, Rev. Fr. Jose Mathew, the Vice-Principal, and to Rev. Fr. George Malancheruvil, the Bursar, who helped us in all our enterprises by all possible means.

K. M. CHACKO, IV B. Sc.,
Secretary.

Advice: One thing that is more blessed to give than to receive.

* * * * * * * *

Coward: One who, in a perilous emergency, thinks with his legs.
Ambrose Bierce.

* * * * * * * *

Small boys don't look in the glass, after washing, to see if their faces are clean. They look at the towel.

* * * * * * * *

There are two tragedies in life. One is not to get your heart's desire. The other is to get it.

HIS EMINENCE EUGENE CARDINAL TISSERANT VISITS THE COLLEGE.

1. Arrival. 2. Inspecting guard of honour. 3. Welcome by the Principal. 4. Vice-Principal offering Spiritual Bouquet. 5. Cardinal replying. 6. Leaving the College.

CARDINAL'S VISIT.

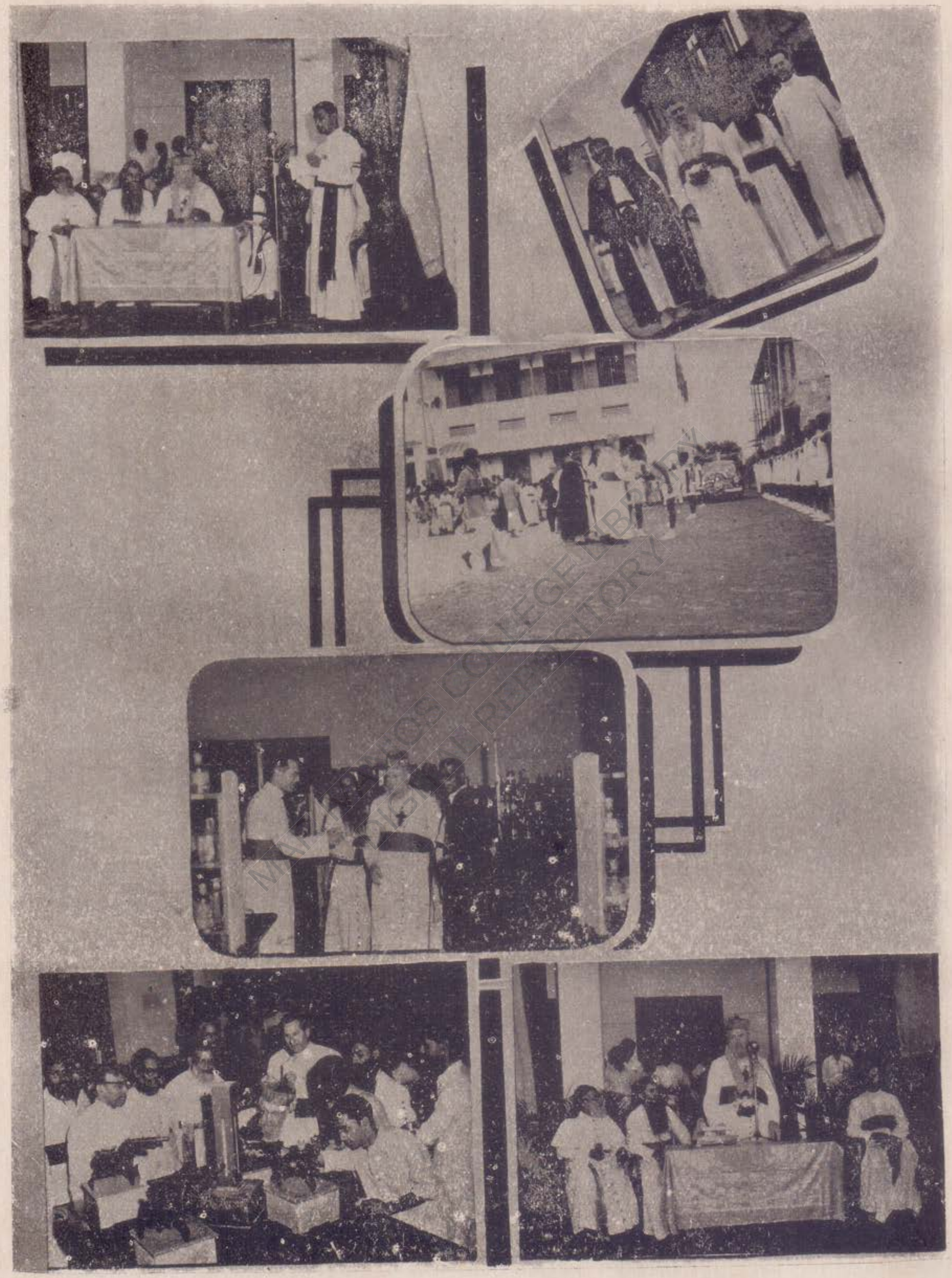

From the top. Right to left.

1. Fr. Jose Mathew prssenting an address. 2. His Eminence the Cardinal among hosts. 3. H. E. meeting officers of the Social Service League. 4. H. E. in the Chemistry Laboratory. 5. In the Physics Laboratory. 6. H. E. Cardinal speaking.

From Day to Day.

Saturday, 16-5-1953: Here come the new arrivals, with their guardians, expectation written large on their faces. Long queues waiting outside Hall No. 17 to be interviewed by the board, while the stern and impartial *Big Three* sit in judgment within.

Tuesday, 9-6-1953: College reopens for the Senior Classes. The veterans are back, more intent on study than in the days of their giddy 'Juniorate'.

Thursday, 25-6-1953: Classes begin for the Juniors. The First-Yearites are pop-eyed at the wonders of the New World of Learning which they have entered.

Thursday, 2-7-1953: The members of the teaching staff meet to devise ways and means of teaching 'without tears' the various subjects. Serious discussions over, they relaxed and attended to the needs of the inner man.

Friday, 3-7-1953: Feast of St. Thomas, the Apostle of India, and the Heavenly Patron of the Principal. Meetings of the Pax Romana and the C. S. U. The United States Information Service showed us some very interesting films at 7 p. m.

Wednesday, 15-7-1953. The sad demise of His Grace The Most Rev. Mar Ivanios, O. I. C., M. A. L. T., D. D., L. L. D., Founder and Patron of our College, at 11 p. m. The college, the city and the country are plunged in gloom.

The college remains closed from the 16th to the 20th.

Friday, 17-7-1953: The funeral procession left St. Mary's Pro-Cathedral, Cantonment, at 10 a. m., and reached the Cathedral (under construction) at Pattom a couple of hours later. The volunteers chosen from among our students helped maintain order in the procession and during the funeral service.

Thursday, 21-7-1953: Condolence meeting of staff and students to express our sorrow at the death of our most beloved Father and Patron, followed by an impressively silent procession to the Cathedral to pay our respects to his earthly remains.

Friday, 24-7-1953: A group of American students from the University of California paid a visit to our college and addressed the students on matters of mutual interest.

Friday, 31-7-1953: Election of secretaries of the various associations.

Wednesday, 5-8-1953: Conference of vice-presidents and secretaries of the various associations.

Monday, 10-8-1953: "Black" Monday. The First Terminal Examinations begin The sluggards wish they had not wasted so much time.

Friday, 14-8-1953: Examinations conclude. College closes for the Onam holidays. Inmates of the hostel pack hastily and hurry home to participate in the fun and frolic of this great festive season of the Malayalees. Catholic students enter a three-day 'closed retreat'.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

Thursday, 18-8-1953: The 'spiritual exercises' over, the Catholic students break silence. Their faces are bright with spiritual happiness.

Thursday, 27-1-1953: The college reopens after the Onam holidays. Refreshed and re-invigorated, the students get ready for a fresh assult on the Everest of learning and scholarship.

Saturday, 5-9-1953: The inaugural meeting of the C. S. U. and the Newman Association. presided ever by the Rev. Dr. Thomas Moothedan, M. A., D. D. Colour and sweetness added to the gathering by the presence of the members of the Bethany Hostel for women.

Monday, 7-9-1953: The inaugural meeting of the English Literary and Debating Society, presided over by Dr. A. S. Narayana Pillai, M. Lit., Ph. D.

Wednesday, 9-9-1953: Meeting of the Social Service League, at which Dr. Thomas Zachariah, Lecturer, Medical College, Ulloor, inaugurated a course of lectures on First Aid.

Friday, 11-9-1953: The inaugural meeting of the Syriac Association presided over by the very Rev. Moses Salama Ramban from Syria.

Saturday, 12-9-1953: Members of the Botany Association conducted a successful Botanic expedition to Kovalam.

Tuesday, 15-9-1953: The inaugural meeting of the Science Association. Dr. S. Govindan, M. D., F. R. C. S., delivered the inaugural address.

Saturday, 19-9-1953: The members of the staff decide it's time for a little relaxation, and go on a picnic to Anjengo, Varkalai, Sivagiri, and other places of historical and scenic interest. Even the 'venerable elders' manifest youthful enthusiasm, liveliness, and good humour. Professor Mammen's ancient umbrella disappears under mysterious circumstances. Scotland Yard has been alerted.

Thursday, 24-9-1953: The inaugural meeting of the Economics Association. Miss Leela Panicker, M. A., B. Sc. (London), delivered the inaugural address.

Saturday, 26-9-1953: The inaugural meeting of the Hindi Association. Sri A. Chandrahasan, M. A. presiding. Pundit Avadhanandan, Secretary, Dakshina Bharatha Hindi Prachar Sabha, Trichy Branch, and Sri Kesavan Nair, Lecturer in Hindi, University College, Trivandrum, spoke on the occasion.

Monday, 28-9-1953: The inaugural meeting of the Botany Association. Mrs Paul, M. Sc., Head of the Department of Botany, Women's College, Trivandrum, delivered the inaugural address.

Monday, 5-10-1953: The inaugural meeting of the History Association. Mr. Gangadharan, M. A., delivered the inaugural address.

Tuesday, 20-10-1953: Dr. Emmens, President of the Teachers' College, Ball State, Muncie, U. S. A., and member of the American President's Commission on Higher Education, paid us a visit, and addressed a meeting of the staff and students on various aspects of higher education in the U. S.

Wednesday, 28-10-1953: Inauguration of the Arts Club. Sri C. I. Parameswaran Pillai, B. A., B. L., the distinguished actor, delivered the inaugural address Sri Palai Narayanan Nair spoke on

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

certain aspects of Malayalam literature. Variety entertainments, which followed, consisted of orchestral music, magic performance, and the staging of a play in Malayalam called 'പിന്തിരിപ്പൻ പ്രസ്ഥാനം'.

Monday, 2-11-1953: Celebration of 'Social Service Day', in connection with the 'All India Social Education Day' observed on the 1st November, 1953. Lt. Col. Goda Varma Raja, inaugurated the Social Service League, after inspecting an impressive guard of honour presented by the members of the Social Service League, dressed in white uniforms. After the meeting there was a physical feats performance by Prof. V. S. Seetharaman. The 'Sandos' among the students discovered that they could not lift a fraction of the weight, which the Professor could throw about like paper ball.

Tuesday, 17-11-1953: His Eminence Eugene Cardinal Tisserant, Secretary of the Sacred Oriental Congregation and Dean of the Sacred College of Cardinals, paid us a visit. He was very much impressed by the 'Guard of Honour' presented by the members of the Social Service League.

Monday, 14-12-1953: Second Terminal Exnminations begin. Once again, fear and anxiety fill the hearts of the lazy and the negligent.

Saturday, 19-12-1953: College closes for Christmas holidays. 'Packing' activity again in the college hostel. The 'homing pigeons' are not stricken with grief because their studies are thus interrupted.

Tuesday, 5-1-1954: College reopens. The third term—the time of hard work and no play—begins.

Wednesday, 13-1-1954 College Day Sports. Heats.

Thursday, 14-1-1954: College Day Sports. Finals

Friday, 14-1-1954: Sri Ananthasayanam Aiyangar, Deputy Speaker of the Union Parliament, paid us a visit, and addressed the staff and students on the achievements of independent India.

Thnrsday, 21-1-1954: We entertain another distinguished visitor, Dr. Leland D. Baldwin, Head of the Department of History, University of Pitsburgh, U. S. A. He, too, addressed the staff and students on certain aspects of life in the U. S.

Tuesday, 26-1-1954: Republic Day. National flag hoisted in the morning in the College quadrangle. College social in the evening, at which the Chief Guest of Honour was Sri N. R. Srinivasan, Director of the State Transport Department. Seniors feel sad at the thought of having to leave the college and part from their friends in the near future.

Wednesday, 27-1-1954: College Day. Public meeting at 4 30 p. m., presided over by Mr. G. H. Marsden, M. A. (Cantab), Principal, Scott Christian College, Nagercoil. Prof. Krishna Iyer, M. A., of the St. Berchmans' College, Changanacherry, and Dr. P. K. Narayana Pillai, Professor of Sanskrit at the University College, Trivandrum, spoke on the occasion. The meeting was followed by an impressive P. T. demonstration by the members of the Social Service League, and the staging of two plays, one in Malayalam, the other in English.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Thursday, 28-1-1954: Anniversary of 'Pax Romana' organization (Newman Association and C. S. U.). The meeting was presided over by the Rt. Rev. Mgr. Thomas Fernando, D. D., D C. L., Bishop of Tuticorin. Messrs L. C. Isaac, B. A., B. L., and Miss Thresiamma Varghese, B. A., spoke on the occasion. A play on St. Philomena was staged after the meeting.

Friday, 29-1-1954: Hostel Day Celebrations. The Hon'ble T. Krishna Pillai, Mayor of Trivandrum, was the Chief Guest of Honour at the Social held in the evening. Inmates of the hostel give a final proof of their various abilities and talents at the variety entertainments.

Wednesday, 24-2-1954: Annual Examinations begin for Junior students. They are not all very happy, for some of them know that when they are "weighed", they "will be found wanting".

Tuesday, 2-3-1954: Examinations are over. The end of the academic year for junior students. For the moment they forget the examinations and the results which the future alone will reveal, and prepare to make the most of the mid-summer vacation. Rest and relaxation are what they want now, and nothing else. They pack and go home, and there is peace and quiet in the college, hostel, and campus. The seniors are too busy preparing for the University Examinations to make unnecessary noises.

Monday, 15-3-1954: University Examinations begin for Intermediate students. With anxious hearts and trembling limbs they go to their seats in the examination halls. Study "throughout the night" has made some of them 'woeful wan' like the poet. And some are growing beards, not because they intend to frighten the invigilators, but because they have no time to shave.

Monday, 22-3-1954: University Examinations begin for degree students.

Monday, 5-4-1954: All examinations are over. The mountains, that have been tumbling in travail, are quiet again. What ridiculous mice or monsters they will bring forth is yet a mystery, which the future alone will solve.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

Democracy is based upon the conviction that there are extraordinary possibilities in ordinary people.

* * * * * *

Noise: A stench in the ear. Undomesticated music. The chief product and authentic sign of civilization. *Ambrose Bierce.*

ENGLISH

ARTICLES

FICTION

POETRY

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

The Novels of Virginia Woolf.

(By T. K. D.)

A knowledge and enjoyment of the novels of Virginia Woolf shows the mark of a catholic taste. For the novels of Mrs. Woolf are caviare to the general and the chances are they may continue to be so. One is reminded of her curious essay "Mr. Bennet and Mrs. Brown" where she dismisses novelists like Bennet and Galsworthy as second rate, for they are satisfied with scratching at the surface of things and, because they have no perception of the nature of life and reality, they cannot give us characters that haunt us ever and always.

The Woolfian World.

And that namely promoting the sense and mystery that surrounds life, remains Mrs. Woolf's especial achievement. In a novel like "The Waves" we come across the statement that "life is not susceptible perhaps to the treatment, when we try to tell it." And yet this precisely is the task of the novelist and it is an arduous business. For in man there is more than one self and what is real now, is not so the next moment. Or again, take for example the limitation of the human make-up itself. It is a fact that we are really limited and we have a knowledge of it. For, says Mrs. Woolf in 'Jacob's Room' "Wherever I sit, I die in exile." For man simultaneous experience at many levels is not possible.

And when we consider life we allot time also its share. In time the classification is clock-time and mental time. The two differ. So much so, as she remarks in 'Orlando" a man may set out for a walk as a youth and return after an hour considerably aged. And no novel is so time-dominated as 'To the Lighthouse' Again any pre-occupation with the problem of life naturally carries us into the realms which are seized by the extra-sensory preceptions. Here we come across the famous 'Moment' of Virginia Woolf which strikes one as Wordsworthian. For at certain moments in solitude we catch a glimpse of reality when all things in the universe, human and non-human are caught in harmony and given a strange sense of peace. But, alas, Mrs. Woolf recognizes that such moments are transitory, and that even such visions cannot cancel the pain and evil of life. Yet another preoccupation of the modern novelist is sex. Here much can be said of Virginia Woolf's feminism; but what emerges from a book like "A Room of One's Own" is that a great writer like Shakespeare is androgynous.

It is true that many novelists have treated serious themes in their works. But the question arises what marks off Mrs. Woolf from them. For instance, one is reminded of the great Russians. They also plumb the Psychological depths. The fact is that, in other novels, novelists work towards a definite situation to give us great insights, and they

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

also derive certain truths therefrom. It is here Mrs. Woolf differs. She works in an altogether alien fashion. In novel after novel, she sets down, in a laborious and painstaking manner, the details of normal daily existence to make us feel, how it, in spite of its solidity and recurrence is *not real*. One is reminded of Jacob's reflections on Florinda "It is not catastrophes, murders, deaths, diseases, that age and kill us, it is the way people look and laugh and run up the steps of omnibuses." Then come the moments of vision which are also void of siginificance as remarked earlier. Bernard of 'The Waves' realizes this and in 'The Voyage Out' we are shown how even death cannot shatter our normalcy. So what we get in Mrs. Woolf's novels is nothing but "the naked vision, the pure intuition."

The characters.

But all this makes us wonder how then can an author give up sharply individualized characters. For one thing, her characters strike us neither as types nor as individuals but as organisms, blobs of palpitating light. Still as habits and normality cling to man and as Mrs. Woolf introduces the division of male and female, her characters are sharply marked. The world she knows is a limited circle, but then reality does not dwell in ugliness and brutality; for life, if it is to be given adequate representation in art, requires the business of sitting still and thinking and the poor and the rich are neither better nor worse than, each other. So this limited range is no impediment to sound characterization. Once we understand this, we can tell the Woolfian characters easily. There is the feminine character with a gift for sympathy and intuition. There is the male character who is usually tyrannical. Then there is the bookish intellectual, who cannot establish satisfactory personal relationships and who is charming in his own way and who recurs almost in all the novels. Among other things Woolf also gives us like Proust a brilliant and satirical picture of fashionable society in her novels. As far as characterization is concerned one feels that 'Mrs. Dolloway' and 'To the Lighthouse" stand out prominently. The picture of Sir William Bradshaw, the mental specialist, the character of the shell-shocked and deranged Septimus Warren Smith and his wife Rezia are creations of which any novelist can feel justly proud.

Other Details.

Every novel of Virginia Woolf is said to be a triumph of technique. Novels like "Jocob's Room" "Mrs. Dolloway" "The Waves" "To The Lighthouse" "Between the Acts" bear out this claim. In her novels there is extreme beauty of style and some of them soar off into sheer poetry. In one sense her last novel is unique. There she gives us a complete vision of English history and in certain passages we feel a quality of word-music which is almost pure Joycean. As Mr. Bernard Blackstone points out Mrs. Woolf in her last novel seems to be working towards a conception of the purely lyrical novel.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Conclusion.

And so to the end. Apropos of "Tristram Shandy" it is said that Dr. Johnson remarked that it would not last as all rare things are destined to die. But Sterne still persists. And precisely because of the rare qualities in her work Mrs. Woolf also continues to be. For she belongs to the line of great experimenters like Sterne, Meredith, James, Proust and Joyce.

A Scotchman was brought into court on a charge of drunkenness. and the magistrate asked him what he had to say for himself.

"I fell into bad company", he answered.

"Who were they?"

"Well, I came down from Albany last night with a bottle of whisky and three teetotalers, so I had to drink every bit of it by myself."

* * * * * * * *

Two young schoolboys, one of Irish and the other of Italian parentage, saw an Episcopalian minister on the street.

"Good afternoon, Father' said the Italian boy politely.

The clergyman replied to the greeting and passed on, whereupon the other lad said:

"Shucks, he ain't no Father He's got a wife and four kids."

* * * * * * * *

Johnny was busy with a paper and pencil, and his teacher asked him what he was doing.

"I'm drawing a picture of God."

"You mustn't try to do that, Johnny; nobody knows what God looks like."

Johnny smiled complacently as he replied: "Well, they will, when I finish this picture."

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

The Mistake of an Evening.

(Broadcast over the A. I. R., Trivandrum, on 30-9-'53)

(P. John, IV U. C.)

IT was a sunny afternoon. I thought of paying a visit to my friend Ramesh Babu, who lived in a comfortable villa on the top of a hill. There was no bus or train plying that way. I walked the three miles and reached the foot of the hill. The sun was still overhead. I got into a restaurant nearby, chose a table in a quiet corner, and enjoyed a cup of tea. What with the walk, the hot sun, and the nicotine-saturated air of the room, I felt tired and sank back into the chair.

I came to the counter to pay my bill: "No, thank you, sir," the hotel manager announced, "We don't collect money from those who go up the hill." "Oh! how nice of you!" I proceeded on my journey. I was labouring up the hill. I could see my destination on the sky-line—a tiny dot growing larger and larger at every step. When I drew nearer, I discovered that it was not in the least like the building I had seen before. Somebody told me that the old building had been turned into a Radio Station.

"And Ramesh Babu?"

"Oh! He is the Station Director."

"My!" I hastened to meet him.

The horn of a car sounded behind my back. Lo! he was coming. How delighted I was! I waved my hand to him. He increased his speed, and came very near me; but then he accelerated further and was gone! I was vexed. "The insolence of office!" To the right, I saw a short cut up the hill. Hey presto! I was there in the courtyard. Ramesh was still winding up the hill. It would take several minutes for him to reach the summit. He knew me well. He knew that I would take this route. So he was gathering speed to reach here as quickly as possible to receive me—I consoled myself.

I heard the car drawing near the portico. I rushed to the spot. Ramesh did not get time to come out. I pulled him out of the car, shook his hands warmly, examined his newly grown moustache; but the deuce! it was somebody else. I apologized profusely, went to the office and enquired about Ramesh Babu. "Rameshji is on the air", came the reply. I did not know what to do. I came to the verandah and stared into the air outside. He was not to be seen. Instead, after a while, a lean little wasp that wheeled about and about vivaciously came and settled on my chin. He was not a sight-seer, but an explorer of my anatomy. I felt my august person belittled; my ire was roused. I condemned him to death. My right hand was raised and the lethal blow swiftly descended: "Go and get me Ramesh Babu from the air", I cried. The insolent creature was too cunning for me. He escaped. But the blow was hard. My chin smarted. I opened my eyes and, good heavens! I was still there in the hotel! My bill was there on the table. And I could hear subdued laughter all around me.

THE SENIOR B. A. STUDENTS. (ECONOMICS) 1952-54.

Left to right.

1st row: sitting. Rev. Fr. John Mathew Elenjileth, Mr. P J. Joseph, Mr. C. G. Abraham, Rev. Fr. Geevarghese Panicker, Mr. T. K Rajasekharan, Mr. E. J. Jacob, Mr. K Mammen Rev. Fr Jos Mathew (Vice Principal , Rev. Dr. N. A. Thomas (Principal), Dr A. Sivaramasubramonia Iyer, Rev. Fr. George (Bursar , Messrs. K. Narayanan Nair. T. Padmanabha Iyer, G. Vaidyanatha Aiyar, J. A. Moreira, and E. J. Carri.

2nd row: Messrs. P. V. Varghese, V. Kumaran Nair, P. Raghavan, P. G George, V. A. Varghese, V. C. Cherian, M Nallathampy, P. G. Kunjukoshy, V. T. Thomas, T. C. John, K. Chandrasekhara Panicker, N. Ebenezer, D. Maria Das and A. Thomas Verghese.

3rd row: Messrs. P. John R. Krishnan Nadar, Peter Jacob John, M. Jamaluddin, D. Harris. John K. Mandapathil, Y. Sundaram, G. Vasudevan, M. Mohamed Serverkhan, T. M. John P. V. Kurien, E. Bharghavan Pillai, G Arister Hose, and Sunny Nettar.

4th row: Messrs. I. Nelson, P. T. Joseph, M. Robert Samraj, V. T. Abraham, E. Abdul Kadir, C. K. Devasia, I. Thomas, P. M. Mathew, P R. Michael, P. Varkey, C. Sundera Raj and George Oommen.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Beauty and the Romantics.

(By E. J. Carri)

THE task of a poet is the creation of beauty through the medium of language. What we call 'poetic genius' is the power to apprehend beauty intuitively, idealize it, and enshrine it in language that is appropriately musical, so as to evoke aesthetic pleasure in the reader. It is not of much consequence where the poet finds beauty, or what aspect of it he emphasizes, provided his vision of it is true, his awareness of it, intense, and his attempt at exhibiting and communicating it, effective.

To the Classic poet, the supreme beauty is the Beauty of Form. Symmetry, balance, proportion, order, reserve, are the attributes of this beauty; and in depicting it, the poet conducts himself by considerations of propriety, fitness, measure, emotional restraint, economy of expression. He avoids extremes; he is in quest of a mean, wherein resides beauty and wherein may be found undisturbed repose.

The Romantic poet, on the other hand, is not content with adoring external beauty but is ever intent on getting behind the outward form and worshipping the spirit that manifests its loveliness there. He ranges far and wide in quest of the Spirit of Beauty and looks for it in strange and unknown places, and particularly in the wilder scenes of nature. He is a knight errant in search of adventure in Beauty's realm. His true mark is a sensibility that discovers beauty in the remote—the remote in time, the remote in space, and the psychologically remote.

According to Coleridge, who speaks for the Romantics, poetry "is the excitement of emotion for the purpose of immediate pleasure, through the medium of beauty". And what is beauty? "The beautiful............is that in which the many, still seen as many, become one". The essence of beauty, therefore, lies in unity. And the sense of beauty subsists in the simultaneous intuition of parts, each to each, and of all to a whole ...." This simultaneous intuition is achieved by a unifying, creative faculty, which Coleridge calls "the shaping spirit of Imagination", or the 'Esemplastic Imagination'.

This beauty-perceiving and beauty-making power, called also 'Vision' and 'Aesthetic Intuition', enables the Romantic to perceive beauty in the oddest objects and circumstances—in things strange and far-removed.

It would be an interesting study to examine how each of the Romantic poets, with this intuitive power and infinite scope for its free exercise, fulfils, in his own peculiar manner, his poetic destiny in the pursuit, apprehension, and representation of beauty; but we must, for brevity's sake, confine ourselves to the two greatest of them: Shelly and Keats.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

We usually associate the idea of 'intellectual beauty' with Shelley's poetry. In the famous 'Hymn' he addresses the

"Spirit of Beauty, that dost consecrate
With thine own hues all thou dost shine upon
Of human thought or form——".

and declares confidently

"I vowed that I would dedicate my powers
To thee and thine—have I not kept the vow?"

He has. He has kept it with unswerving fidelity and enduring devotion.

It is not, however, often understood that this '*Intellectual Beauty*' of the Hymn, as Bradley points out, is identical with the '*Great Spirit*' *of Love* "which rulest and dost move all things which live and are" of the Ode to Naples; identical with the '*One*' of Adonais, the one which remains, in contrast to the many that change and pass; identical with the '*Vision*' of Alastor and Epipsychidion; identical with the imperishable '*Spirit of Nature*' of Queen Mab. For all goodness and beauty on earth is the practical manifestation of that power that works within the world like a soul, contending with obstruction and striving to penetrate and transform the whole mass, of that hidden and glorious power which illumines with flashes of light an otherwise melancholy world, "a dim vast vale of tears".

Shelley regarded every idea that can delight the Imagination, or the Soul Imagining, as a gleam or apparition of the perfect Intellectual Beauty. And such is the peculiar colouring power of the imagination that it can discern beauty, not only in things normally considered beautiful or pleasurable, but in such things as pain, terror, anguish, despair, even moral perversity.

Accordingly, Shelley hesitated not to look for beauty in foulness and horror, in ugliness and disharmony. Indeed, it may be said that he persistently sought beauty in blackness, in perversity, in defilement and transgression, in disorder and unreason, in melancholy, death, and things unmentionable.

In the lines 'On the Medusa' Shelley dwells on the exquisite beauty of a horrible spectacle. The tormented beauty of the Medusa fills him with a joy known only to the Romantics:

It lieth, gazing on the midnight sky;
Upon the cloudy mountain-peak supine;
Below far lands are seen tremblingly;
Its horror and its beauty are divine.
Upon its lips and eyelids seems to lie
Loveliness like a shadow, from which shine.
Fiery and lurid, struggling underneath,
The agonies of anguish and of death.

"*Its horror and its beauty are divine*": to Shelley in his ecstacy, the 'beauty of the horrid' is synonymous with 'divine loveliness'.

Shelley concludes this poem, which Mario Praz regards as almost a manifesto of the concept.on of beauty peculiar to the Romantics, with the following lines:

'Tis the tempestuous loveliness of terror;
For from the serpents gleams a brazen glare

> Kindled by that inextricable eiror,
> Which makes a thrilling vapour of the air
> Become a......and ever-shifting mirror
> Of all the beauty and the terror there—
> A woman's countenance with serpent locks,
> Gazing in death on Heaven from those wet rocks.

"*The tempestuous loveliness of terror*"—these words sum up the aesthetic theory of the Horrid and the Terrible. Objects which normally produce horror——objects which normally cannot be contemplated without a feeling of repulsion and terror—such as the "agonies of anguish and of death" on the livid face; the eerie spectacle of the vipers that "curl and flow" in place of hair on the severed head; the "light more dread than obscurity" of the flaring midnight sky; the poisonous water-lizard peeping "idly into those Gorgonian eyes"; the ghastly bat, "bereft of sense", flitting "with a mad surprise out of the cave"—such objects impart to the poet a strange sense of beauty, of a beauty tormented and contaminated.

Allied to this worship of the "Medusean Beauty"—of beauty imperilled and tainted with pain and death, and fascinatingly corrupt—is Shelley's faith in the inseparability of pleasure and pain. It was this faith that inspired the famous line:

"Our sweetest songs are those that tell of saddest thought." He has said elsewhere that "the pleasure that is in sorrow is sweeter than the pleasure of pleasure itself" This explains why '*Alastor*' dwells lingeringly on death; why 'Queen Mab' and the 'Revolt of Islam' are splashed with blood and crowned with martyrdom; why 'Julian and Maddalo' has madness as its central theme.

A passion for "the supreme beauty of that beauty that is accursed" was in almost continuous possession of Shelley. All laws and traditions were repugnant to him, and he missed no opportunity to question them. Commenting on Calderon's *Cabellos de Absalon*, Shelley says: "Incest is like many other incorrect things, a very poetical circumstance." This belief in the poetical beauty of an abominable and repulsively unnatural vice it was, more than anything else, which inspired the tragedy of the *Cenci*. The theme of the tragedy is the cruel and incestuous passion of a wicked father for his daughter, who, in the end, plots with her mother-in-law and brother to murder him, and is, in her turn, put to death by the law for patricide. This is the story which furnishes Shelley with "poetic circumstances" for the portrayal of the horridly beautiful!

We will not linger here longer than to remark that the cult of Medusean beauty—the beauty of the horrid—was not confined to Shelly alone, but was a fashion with the Romantics, both in England and on the Continent. They sought to extract beauty from materials generally considered base and repugnant. For them beauty was enhanced by exactly those qualities which ordinary mortals regard as negations of all beauty. They delighted in the beauty of corruption, which they found in disease and death, in revolt against law and tradition,

in disorder and the anarchy of Reason, in consumptive ladies, seductive hags, fascinating negresses, degraded prostitutes, in cities 'lovable' for their hospitals aud brothels and unending anguish, in ghosts, charnels, tombs, dungeons, in torture, in agony. Who else but the Romantics could have spoken rapturously of squint-eyed beauties, skeletion-like beauties, purity in prostitution, of the voluptuousness of violation and sacrilege? All this and more we find in the literature of Romanticism.

We will now pass on to a brief consideration of Keats's conception of, and attitude towards, beauty. He declared with joy that he "loved the principle of beauty in all things". In *Endymion* he describes beauty as a "joy for ever." The adoration of the beautiful was, indeed, his religion.

We think of Keats as pre-eminently a man of sensations. The beauty he is in quest of is not Shelley's intellectual beauty', but a beauty which reveals itself in sensations. His poetry is full of sensuous images, offering to the reader, wherever he dips into it, a delicious feast for the senses, a luxurious bachanalia of sensations.

There is in Keats as in other Romantics a tinge of pessimism, of psychological morbidity, the consciousness of the fragility of beautiful forms. He experiences "the pain of joy" and "the joy of pain", and finds that Melancholy "dwells with Beauty—Beauty that must die"

Worshipping beauty as he did with intensest devotion and yearning, it is no wonder that he apprehended beauty more clearly and truly than any of the other Romantics. It would be incorrect to say that he surpassed them consistently in poetic power, in the creation of beauty; but for a brief ineffable moment —the moment of the composition of the 'Ode to a Grecian Urn'—Keats undoubtedly placed himself on the heights with the world's supreme poets.

This ode is a masterpiece of close and sustained reasoning, and rises at the end from its sure and quiet dialectic to an 'intuition' so lofty as to deserve the attribute 'mystic'. Its theme is Eternity, a theme favourite of the great poets. Keats celebrates it here with a perfect and happy understanding:

> Thou still unravish'd bride of quientness,
> Thou foster-child of Silence and slow Time.

He is ravished, by the figures of the dancers and minstrels sculptured on the urn, out of himself, out of time, into eternity:

> Heard melodies are sweet, but those unheard
> Are sweeter; therefore ye soft pipes, play on;
> Not to the sensual ear, but, more endear'd,
> Pipe to the spirit ditties of no tone.

Wrapt in ecstacy, he congratulates the pursuing lover because the fleeing maid will remain.

> For ever warm and still to be enjoyed,
> For ever panting and for ever young.

He contemplates, against the background of eternity, the "mysterious priest" and

the crowd of worshippers issuing forth from the little town, and brings us to a climax at once warm and cold, bright and austere :

> O Attic shape! fair attitude! with brede
> Of marble men and maidens over-wrought.
> With forest branches and the trodden weed;
> Thou, silent form! dost tease us out of thought
> As dost eternity. Cold pastoral!
> When old age shall this generation waste,
> Thou shalt remain, in midst of other woe
> Than ours, a friend to man, to whom thou say'st
> "Beauty is truth, truth beauty—that is all
> Ye know on earth, and all ye need to know."

Many a critic has been baffled by the apparent absurdity of this staggering declaration, "Beauty is truth, truth beauty". For a medical diagnosis such as "you have an incurable cancer" may be true enough; but is it beautiful? And yet Keats is right here, celestially right. Wrapt into the Third Heaven, he here proclaims the ontological view of the inter-relations of truth and beauty, their fundamental convergence in finite beings, and their fundamental identity within the Infinite Being. With a vision that has a high mystical quality, with an insight almost suggesting Dinine Revelation, Keats asserts the ultimate identity of such a perfection of being as beauty and such a perfection of being as truth in the One Being to whom all other beings owe their existence, the One Being who is Truth and Beauty, whom we worship as the 'Sathyam,' the 'Sundaram.'

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

The following is a list of the various "thought crimes" for which East German communists have been tried (and liquidated) recently :

Trotskyism; Zionissom; Unionism; Imperialism; opposition to internal party democracy; Titoism; Pacifism; Individualism; Neutralism; Militarism; kulak attitude; Chauvinism; opportunism; uncriticaal attitude; particularism; objectivism; cosmopolitanism; schematism; diversionism; conciliationism; practicism; relativism; critical realism; social democratism; careerism; equalitarianism; theoreticism; naturalism; formatism; and revisionism.

Just trying to keep their thoughts straight, so that they can avoid all the proscribed 'isms', would be enough to drive the comrades into schizophrenicism.

Orchid-hunting.

(K. P. Sukumaran Nair II U. C.)

USUALLY, orchids are found in hot, damp, and remote tropical jungles. To obtain them men must undergo terrible ordeals. Orchid-hunting is an adventurous profession, by no means fit for the nervous weakling.

These rare and exquisite flowers have to be searched for extensively. Before they can obtain the plants they search for, men have to conquer mighty mountains, climb bleak plateaux, fight their way through fever-ridden jungles, and above all, win the friendship of the suspicious natives. Once an orchid-hunter, after tracking down a rare specimen in the depths of the jungle, discovered that the plant was looked upon as sacred by the native tribe who lived in the territory. He won their friendship, but was told that only men of royal blood were allowed to handle the flower. The natives told the exasperated hunter that if he would consent to marry the Chief's daughter, then he would be of royal blood and could have the flower. Undaunted the plant-hunter agreed! As soon as the marriage ceremony was over, he plucked and packed the flower and, without waiting to say good-bye to his jungle bride, set hot foot for home.

The plant-hunter's troubles are not over when he has obtained his specimens. He is faced with the task of getting them safely home, alive and intact. Usually they put these specimens in vaccuum flasks to preserve them against changes of temperature.

When a plant-hunter go son an expedition, he generally expects to be away for twelve or eighteen months. This means carrying a lot of stores and engaging a team of native porters. These ignorant natives are a constant source of annoyance and trouble as well as of great use. On one expedition, the native porters asked the plant-hunter permission to make a pet of a wild goat. The collector readily agreed provided they would look after the animal. All went well until the return journey began. One day, when they had pitched camp, the collector spread out some rubber ground-sheets, and laid out his seeds and other specimens, to dry them in the sun. Then he retired to his tent to write up some reports. Some time later he heard a peculiar munching sound. Filled with a terrible foreboding he rushed out from the tent. His worst fears were confirmed. The pet goat was standing in the middle of the ground-sheet wagging its jaws contentedly. The beast had made a clean sweep of a whole year's work by eating up all the specimens!

Hilaire Belloc.

(John K. Mandapathil IV U. C.)

HILAIRE Belloc holds a unique position among the literary giants of the twentieth century. Few modern men of letters have led a more fruitful or vigorous life than Belloc, or could look back across the crowded years with fewer regrets. He wrote books for nearly sixty years and has about a hundred titles to his credit. No other writer has such a profound influence all over the English-speaking world as Belloc has.

Joseph Hilaire Pierre Belloc was born in France in 1870, the year the Franco-Prussian war broke out. His father was a French barrister; his mother was an Englishwoman. The family later moved to England and young Belloc was sent to school at the Oratory at Edybaston under Cardinal Newman. After leaving school, he did his military service in France. He then returned to England.

In 1892, he entered Balliol College, Oxford University. He became President of the Union at Oxford, specialized in history, and graduated with first class honours in 1895.

In the year following, he married an American girl. God blessed this union with three sons and two daughters. Mrs Belloc died in 1914.

No sooner did he come down from Oxford, than young Belloc made his mark in the English newspaper and periodical world. But, almost as quickly, he began his role of a book-publishing author. His first book appeared the year he graduated. It was "Verses and Sonnets". It was followed a year later by "The Bad Child's Book of Beasts."

He has a special taste in writing books which are very pleasing to children. "Cautionary Tales", "More Beasts for Worse Children", and "More Cautionary Tales" are the chief contributions he made to this pioneering field. It was during this early period that he wrote books like "Danton", "Robespierre" and his great, timeless classic "The Path to Rome." "The Path to Rome" has gained for him the delighted admiration of thousands by its gaiety and zest. It is the choicest of all his writings and the one that has become a classic in English letters. It was not only a way to the centre of his Faith but a high road from which one could wander to talk with peasants or to study the terrain of some of the old campaigns. If Belloc had written only this one book, he would still deserve the gratitude of the multitudes of common, ordinary people.

It was at this period that his historic association with the great G. K. Chesterton began—the Chesterbelloc relationship, as Bernard Shaw described the link between the two men. Belloc's intimate friends were Chesterton and Charles Masterman, the two great opponents of Bernard Shaw and H. G. Wells. The five engaged in trenchant debates with sword-like pens.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

The period 1906 to 1910 included an unusual chapter in the life and development of Belloc. During these years he was a Liberal Party member of the House of Commons. But, significantly, he decided that the party system and practical politics provided him with no outlet and he abandoned the life of a politician. Two years after he resigned from Parliament, Belloc published another of his really great and memorable books. It was 'The Servile State", in which he foresaw the political trends of the next forty years culminating in a would-be benevolent but virtually slave state.

The Great War of 1914 produced an extraordinary change in England. It needed information about strategy and tactics; it needed maps and plans to show where armies were and why they advanced or retired and dug themselves in; above all, it needed reassurance about the outcome of war. Belloc was equal to everything. He explained with incomparable eloquence what was happening on battlefields, East and West. He was confident of victory for the Allies. His figures showing the inexhaustible resources of their man-power were overwhelming. And, although as time passed cynics who were disconcerted by events scoffed at Belloc's optimism, the articles he wrote rgularly for 'Land and Water' had immense influence in maintaining national courage. He soon acquired eminence as a military analyst and historian.

Year after year books fell prodigiously from his pen—books of various categories—essays, travel, history, biography, sociology, verse, economics, and novels. Meanwhile, also, his newspaper and periodical writings grew in bulk. Among Belloc's collected essays the most important are "On Nothing", "On everything, "This and That and the Other" "On Anything", "On Something", "On Conversation with a Cat," and "Conversations With an Angel."

In the field of biography he wrote "Charles I", "Cromwell", "Danton" "James II", "Joan of Arc" and a number of other books On general history his most important works are, "Battle-ground: Syria and Palestine" "The Seedpot of Religion", "Companion to Mr. Wells' Outline of History" his seven-volume "History of England" and "How Reformation Happened." On economics and sociology Belloc wrote many books and the chief among them are 'Examination of Socialism", and "Essay on the Restoration of Property and Usury." Among his works of fiction "Belinda", "Change in the Cabinet", "Green Overcoat", "Mercy of Allah" and "Missing Masterpiece" are the most well-known.

Even in his old age, Belloc was very careful to live a life as useful as he possibly could. Belloc became critically ill when he fell into the fireplace on Sunday, July 12, 1953, in the study of his home, where at Shiply near Horsham, in Sussex, he had lived in retirement in recent years. He was taken to a nursing home at Guildford, Surrey, where he underwent an operation, but he died on the following Thursday, July 16, less than a fortnight before his eighty-third birthday.

With the death of Hilaire Belloc England has lost one of her most accomplished men of letters. This is an

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

irreparable loss, not only to England, but to the world at large. His thought, relative to its content and mode of expression; his down-right commonsense attitude to life and citizenship; his international outlook, based firmly on the notion of a European Catholic family heritage, his reasoned and reasonable approach to religion; his ambitions; his satisfactions, his occupations which intruded boldly and expertly into history and politics and sometimes science, and into literature, both poetry and prose; his simple faith, personal probity and spritual perceptiveness—all these, taken together, made Belloc, Belloc.

OUR WINGED FRIENDS OF THE AIR.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Did you know that

An owl scans the dark woods with eyes ten times as sensitive to faint light as ours?

A hawk can see small prey more than a mile away?

A woodpecker has a tonque so long that it curves over inside the bird's head and is rooted in front of its eyes?

The commonest little finch in our shrubbery has so much of life-energy that its tiny heart races at 500 beats a minute?

Some birds' body tempeıatures are as high as 110 degrees?

An African eagle, swooping down at a speed of more than 100 miles an hour, can brake with such astonishing skill that it comes to a dead halt in the space of 20 feet?

An infant robin eats as much as 14 feet earthworms a day?

A young black tern, weighing 31 grammes, can consume 48 grammes of food a day?

Some migrating birds make an annual round trip of 22,000 miles?

City Streets.

(Cletus C. Xavier, Senior B. Sc.)

IT is a dull, dirty day with gray clouds closing down over the drab streets of a city. I am walking down an untidy street. A few pieces of paper are stirring on the pavement. In the gutter are some odd cabbage leaves that have fallen from one of the lorries coming from the nearby city market. Those fading cabbage leaves bring to my mind the contrast between the farms they came from and this dreary city. There's no beauty in a city, say I to myself, as I kick at the piece of paper fluttering on the pavement before me. I look up at two kiddies who are playing in the roadway. They are grimy. The dirt on them comes from the city streets. It isn't even the honest earthy dirt that country kids enjoy. The kiddies are shabby. Their hair is untidy. Their voices are racuous

There's no beauty in a city, think I: even childhood is spoiled in these gray monotonous streets. A woman stands in a doorway. Her hair is screwed into an ugly, untidy bun. Her apron is soiled. Her jumper is torn, and her face, too, is plain, though it has character. How could she retain the fresh beauty that she ought to have? She is not old. But the hard life of a tenement mother has already made its mark on her. Thre's no beauty in the city.

The evening is drawing near. There will be no glorious sunset, no gentle hush such as you sense in a country lane at eventide. Here it will just grow dim till the street lamps flash on. There is no beauty in the city. Even the man coming down the road in the distance has the drab city mark on him. His clothes are dull and dirty. He is a man who obviously toils with his hands; a man who has never had the satisfaction of watching things grow; a man who never knows the sweet smell of ploughed earth breaking before him. The only earth he sees breaking is the hard earth below the concrete roadway as he forces his way into it with pick and shovel. And now the man nears me. The kiddies stop their squabblings in the roadway and look up. The tired woman glances down the road and sees him. She folds her bare arms and leans against the doorway—watching. The man straightens himself and begins to whistle, looking up at the dull sky. Suddenly the two untidy kiddies shriek with delight and rush towards him whilst he pretends to ignore them, looking at the sky, his hands thrust into his pockets. The kiddies reach him. The smaller one grabs his arm and hangs on. The bigger one laughingly retreats before him, holding out his hands. The woman in the doorway is laughing, too. The man, with the kiddies about him, hears her and takes his eyes from the sky, smiles at her and winks. Suddenly he pretends he has noticed the kiddies. He sweeps them into his arm, but even as he does

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

so, the smaller kiddie fishes into the man's pocket and, with a triumphant yell, produces a tiny white bag of sweets. And now the smiling man and the two happy kiddies are on the doorstep, where the laughing woman awaits them.

In that happy group there is now great beauty. It is a beauty born of the same love that once was the acme of beauty in Nazareth. And suddenly I come to my senses. Streets, walls, clouds, untidy clothes, tired bodies—what do they matter? The family, any proper family, is in itself a thing of the greatest beauty. It reflects the beauty that was Nazareth. It reflects it in a city street as enchantingly as it does in a village, or in the most fascinating of surroundings. The city is nothing. The family is everything. That is why there can be real beauty in dull city streets.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Two Irishmen, Pat and Mike, were dining together, when to Mike's disgust, the other helped himself to the larger fish on the platter. "Fine manners you have got, Pat," accused Mike. "If I'd been in your place, I'd have taken the smaller fish"

"Well", replied Pat with his mouth full, "You have got it!".

* * * * * * * *

Bishop Fulton Sheen of America never uses notes for his radio and television talks. His explanation: "An Irish lady, watching a bishop read his sermon, once asked, 'If he can't remember it, how does he expect us to?' ".

* * * * * * * *

The greatest recorded explosion in human history was the eruption, in August, 1883, of the small volcanic island of Krakatoa, lying between Java and Sumatra, in the Sunda Strait. The explosion affected every square mile of the earth's 197 million square miles of surface. Pulverized rock shot 22 miles high into the air. A vast wall of water, several hundred feet high, shot out in all directons from Krakatoa, and raced at 350 miles an hour across Sunda Straight, sweeping down lighthouses like matchsticks, and wrecking ships for hundreds of miles around. Racing across the Indian and Pacific oceans, the wave damaged ships at Ceylon, 2000 miles away, and rocked ships at anchor at Port Elizabeth in South Africa 5000 miles distant. Some effects of the wave were noted even in the English Channel, 11,000 miles away. The noise was deafening in Batavia and Buitenzorg, 100 miles away. It was so loud in Celebes, 1000 miles away, that two warships put out to investigate.

A Vegetable Garden.

(K. M. Chacko, IV U. C., Botany Association Secretary.)

Choose the right kind of vegetables.

Agriculture and climatic conditions of a place should largely determine the kind of vegetables that one should grow in one's garden. For it is common knowledge that cabbages and potatoes that grow well on the High Ranges will not thrive well on the plains in hot weather and vegetables that grow well on the plains will not thrive well on the hills.

After having decided the kind of vegetables to be grown in the garden, the plot of ground is ploughed or dug well. When ploughed or dug, the top soil containing more manure will go to the bottom and the soil allow air to enter into it freely and the texture of the soil will be improved.

Quality of seeds.

One of the hardest lessons for a beginner to learn is that cheep seed is the most costly to buy. No one can grow a successful crop of anything from poor seed. The time and attention devoted to plants will be largely, if not wholly, wasted, if the seeds are poor. Obtain from reliable seedsmen, without minding the cost good seeds of vegetables you wish to grow in your garden. Good seeds are viable; they have the capacity to come to life when moisture, air and heat are supplied, are free from weed-seed and debris, are insect-free and produce a crop of uniform, excellence.

There are very many types of fruits and vegetables that can be grown successfully near our kitchen. Only it is important to have a fair knowledge of the seed rate, time of sowing, space between plants or beds, and time taken for maturity, before one plans the garden. A vegetable Planting Chart given below may be helpful. A similar Chart for vegetables you wish to grow in your garden can be easily prepared.

Vegetables.	Date of sowing.		Unit distance between rows.	Weeks to maturity.
Beans	May	15 to 30	1 ft. to 2 ft.	8 to 10
Lady's finger	Sept.	15 to 30	1 foot.	15 to 20
Tomato	Sept.	1 to 15	3 ft. to 4 ft.	7 to 10
Peas	April	1 to 30	1 ft. to 2 ft.	10 to 12
Cucumber	May	1 to 30	3 ft. to 4 ft.	8 to 12

Planting Hints.

When you have to transplant seedlings from a nursery into permanent beds, do so only in the evening. See that the beds of the nursery are wet when the plants are removed from them lest much of the root hairs are destroyed while taking the seedlings. Remove some of the older leaves of the plants you transplant. This will help to keep up the balance between the roots and the shoot; otherwise the transplanted plants will wilt or wither. After transplanting, water the plants, and then sprinkle some dry earth around the stem of the plant.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Manures.

For ordinary vegetable crops, organic manures like cow-dung, green leaf manure, compost, ash, oil cake, etc., are better than artifiical manures. Stable manure, as it decays, supplies not only all its mineral elements but nitrogen and humus. The presence of humus or remains of organic matter in the soil is essential for maintaining the tilth, fertility and capacity to retain moisture. The addition of artificial manure to the soil may help to whip up production temporarily, but if the soil is to maintain a high level of productivity for long, a judicious combination of organic and artificial manures is required. A soil containing 60 per cent of 'red soil, 20 per cent of sand and 15 per cent of clay is considered good for vegetables. Hence, if the soil of your garden is too clayey, add sand; if more sandy, add clay and red soil. The humus content of the soil is increased by the addition of stable manure, compost or green leaf manure.

Irrigation.

Most vegetable crops can be increased and improved by irrigation By irrigation, vegetables are kept growing steadily. Knobby, growth-cracked, hollow, or rough-shaped, or otherwise undesirable vegetables are produced when growth is uneven owing to lack of proper irrigation. It is a common sight to see the sewage water from the bathroom, kitchen, etc. allowed to go to waste or simply to stagnate in the backyard, much to the detriment of the health of the household. If only all such water is properly utilized, the problem of irrigating your vegetable garden will be solved to a large extent.

Plant Pests.

A vegetable garden, to give the best yield, should be kept free from weeds and pests. Cleanliness of garden is one of the greatest preventives of plant-diseases and insect attacks. Debris, filth, or weeds should not be allowed to accumulate in any part of the garden. For such material will shelter, breed and feed pests. Debris, filth or weeds, as they are removed, should be immediately placed on a compost pile or burned.

But preventives and precautions, though good, are not sufficient to prevent the attack of insects and plant-diseases. Scientists have been working to develop spray combinations that will take care of groups of destructive pests, including both sucking and cutting insects and plant diseases that begin to carry on their active destruction at about the same time. When the result of their investigations become general knowledge, it will help us to combat these pests more easily.

It is time that we realize that to grow more food is not an obligation on agriculturists alone, but on every one of us. There are many people who would profit physically and psychologically if they should spend an hour or so each evening in the growing of vegetables. If our backyard garden is profitably used, it will provide us with fresh vegetables that will be a pleasant change, a valuable help and a good step towards conserving supplies that might be needed by others.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

For Thee, My Native Land.

(Short Story)

(By E. J. Carri)

EVENING, August 7, 1942. Suresh and Sheila were strolling silently along a beautiful alley on the flower-clad crest of Malabar Hill, Bombay. They were oblivious alike of the beautiful scenery around them, the refreshing sea-breeze, the gay laughter of children playing about in the gardens, the merry chatter of men and women who had either found seats for themselves in various nooks and corners or were strolling about enjoying the evening, and the whirr of motor cars speeding along the highway below. Presently they reached a secluded spot and sat down on a bench.

Suresh broke the silence "I must go, Sheila. You must let me go. The country is in dire peril, and no patriot can afford to remain idle now."

"That's quite true, Suresh. But what I want to know is, what do you people intend to do? And, indeed, what can you do? Do you hope to drive the British out with slogans and demonstrations? We have no arms, no weapons but these. We cannot even *think* of an armed rebellion."

"Listen, darling. I believe non-violence to be the most powerful of all weapons. And I believe passive resistance, well organized, can paralyse the Administration. And that's our plan."

"Far be it from me, Suresh, to prevent you from doing your duty, but I am not convinced you can do much under the circumstances. I am afraid you are needlessly endangering your life. If they get hold of you, they will shoot you first and try you afterwards."

"And what more glorious fate can I hope for? Is there anything more honourable than dying for our dear Motherland? Sheila, if the supreme sacrifice is asked of me, I will not hesitate. But I don't think it will be necessary. We plan to work from underground. And we will evade the British hounds."

"So you must go tonight?" A visible tremour passed over her delicate frame.

"I must, sweetest. The Leader has asked me to meet him at mid-night." He pressed her hands tenderly. "Don't worry, my dear little girl. I shall take good care of myself, and nothing will happen to me. You must let me go."

"I cannot hold you back. I will not hold you back. But I am terrified. Suresh—You are so passionately devoted to the cause, so impulsive, so impetuous! How dreadful, if something should happen to you!" She broke down and began to sob.

"Don't weep, darling. Don't, don't... ...."

Sheila dried her eyes. "I will come with you", she whispered earnestly.

"No, No, No. Never think of such a thing, Sheila. It's just impossible. The

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

underground is no place for a delicate girl. When the time comes, we will call on our sisters to do their share. Then you can also join them. But not now."

"O Suresh, why must this be so? And my father had agreed to our marriage at the end of this month."

"And we will be married as we have planned, please God. There are three weeks to go yet. The Resistance Movement will have been pretty well organized by then. And I shall be free—I mean, free enough."

"God knows whether you will e. But, sweetheart, it's not *that* I am worried about, don't you see? You are so ardent, so reckless. You always scorn to take precautions You......"

"Don't imagine things, baby. I shall be most cautious this time—for the cause and for you. We can't afford to get shot, just now. So cheer up."

He looked into her sad love-lorn eyes. 'Come, be a brave girl. Bharat's daughters must be brave. Especially at this supereme hour."

A long sigh from Sheila. But she said nothing. They sat there in silence for quite a few minutes.

Darkness had descended by now over the hill and the city below and the gentle sea around. Myriad myriads of lights twinkled on the streets and through the windows far and near. and the city merged into the watery reflection of the starry sky and became indistinguishable from it. The merry shouts of the children playing in the gardens had ceased some time before. Most of the crowd had departed. Only a few lovers and solitary idlers were seen lounging about here and there.

At last Suresh broke the silence. It's pretty late, dearest. Come, let's get going."

They rose from the seat and strolled down the sheltered walk and emerged into the road below, where Suresh had parked his car.

He helped her in, closed the door carefully, and seated himself at the steering wheel.

They did not talk much on the way home. He was wrapt in thought, and she watched him in silence. The idea of leaving her in anxiety and uncertainty as to his safety pained Suresh. She, on the other hand, was overwhelmed by the thought that he was rushing on heedlessly into grave danger.

In a short time the car reached the magnificent mansion in Colaba, where Sheila lived with her adoring parents. Suresh saw her in, bade a hasty goodnight to her parents, and drove away.

* * * * *

Three days later Suresh rang her up, to enquire how she was. He was very busy, he said. There was a great deal of moving about and organizing to do. The police were after him. But there would be a public meeting the next day at Gowalia Tank Maidan. He would address the gathering. She said she would go to hear him He tried to dissuade her. He had rung up expressly to tell her not to come. She insisted. He argued. But in vain. She would go, come what might.

"Then keep out of the crowd, as far as you can," he said. A pause. "Blow it!" Another pause "I must stop now, darling. There's an urgent summons from the Leader. Sheila dear, your

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

beautiful image is always before my eyes. It gives me strength. My sweet, sweet, darling." He had hung up. Just like that.

* * * * *

"What a terrific crowd" thought Sheila as she arrived at the Gowalia Tank Maidan in her beautifully long, low, and sleek limousine. There is a commotion in the centre of the crowd. Someone climbs on a table. It's Suresh. Tall and erect and confident. Sheila wanted to get closer to him, to sit at his feet. But it was impossible. The crowd was too large, too thick.

Suresh raises his hand for silence. The loud hum ceases almost instantaneously. This crowd is no ordinary crowd; it is an army of patriots.

"Brothers and sisters, brave soldiers of the freedom-fight, listen to me." Suresh began. "Bapuji has been taken to Poona. Whither the other arrested leaders have been taken, we do not yet know. But we shall find out soon. Since all our leaders have been arrested, it is now up to us to carry on the fight. We must not let them down. We must not let the country down. The great and final fight for the freedom of our dear Motherland has begun. India expects every one of us to fight relentlessly, to fight bravely, to fight, if need be even unto death. The British imperialists must be driven out......"

A police van drives up to the edge of the crowd, and uniformed men leap out, brandishing their lathis menacingly. Another, and then another police bus arrives. Without warning and without any provocation, they unleash a lathi charge on the defenceless people. The crowd yells, "Down with the British Raj! Down with the imperialists!" They pick up stones, brickbats, bottles, whatever is to hand, and hurl them at their armed assailants.

Military trucks come roaring to the Maidan, and deposit hundreds of soldiers armed with tommy guns. Shooting begins. Screams follow. The crowd flees in all directions. Suresh is still standing on the table, visible to all. Another burst of fire. Suresh sinks to his knees, and topples over the edge of the table.

"Suresh is hit. Suresh is hit." Someone shouts. The fleeing crowd turns back. But there's more firing, and the crowd is driven off. Several of the crowd lie about in the Maidan, bleeding and groaning.

At the centre of the field, where Suresh fell, the flame of a silk saree is indistinguishable from a pool of red blood. Suresh's eyes are closed; he is unconscious. But no. Not altogether. His limbs quiver, his whole frame convulses, he groans. Sheila takes his head on her lap. Her clothes are drenched with the hot blood gushing from the wound below his neck. His eyes remain closed; his pallid lips tremble. And hers too, longing to press themselves against his.

The police surround them. They want to take the dying man away. She tries to cling to him frantically, desperately. They push her off roughly. They take him up and deposit him—none too gently—in an ambulance. They have driven off.

She is dazed. The anguish in her bosom chokes her. Her eyes swim. She

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

sees darkness rushing at her from all sides; it will now envelope her.

"O God! I must be fainting. I must not. I will not." She makes a superhuman effort. She clutches at consciousness. "Where is Suresh? I must go to him." The darkness moves away. She tries to rise. Her head reels. "No. I must not fall; I must not. I must go to Suresh" With a supreme effort she rose and staggered to where she had parked her car. It was still there. She dragged herself in: "I must go to him." New strength came from somewhere, and she jammed the accelerator down to the floor. Off she flew.

But whither? Whither had they taken Suresh? She did not know. The engine roared. She sped along madly, blindly.

She sees a large crowd ahead of her. It fills the road. People are running and shouting: "Suresh—we want Suresh—we want our noble martyr."

She slows down and cautiously overtakes a group of factory workers. She clamps on the brakes and leans out of the window. In an anguished, agonized voice, she inquires: "Bhai, kahan Suresh ko lay gayay?"

They tell her, all together, where he is.

To the J. J. Hospital. She races the engine. There is a huge crowd at the junction, and for a furlong or more along the road to Byculla Bridge. The gates are guarded by armed policemen. She wants to go in. An officer walks away and reappears with his superior. They let her in.

* * * * * *

She kneels by his side. He is not dead—not yet; "Suresh! Suresh! Suresh!" frantically, piteously. She bends forward. Her quivering lips are pressed against his, and are stained with blood. She passes her fingers through his blood-matted hair. "Suresh! Suresh! Suresh!"

He opens his eyes ever so little, ever so painfully. He does not recognize her. "Suresh! Suresh! Suresh!"

Again the pallid eyelids withdraw slowly. He looks at her wearily—now earnestly. His lips move. He whispers something. She brings her ear closer.

"Sheila—my own."

A pause. With infinite effort he tries to say something more. His voice is very, very low, hardly audible.

"Sheila—I—die—for—India."

Another pause.

"Darling—Sheila—goodbye—My God! —Sheila – Sheil........." He broke off. His lips ceased to move. They will never move again.

He died that Bharat might live.

Sheila kissed his lips, cold, stiff, stained with blood.

And now she collapsed.

* * * * * ° *

The crowd outside on the road swells every moment. Along every road, thousands of men, women and children come running, shouting, crying. Factory labourers, dockyard workers, railway porters, victoria drivers, clerks, students; Hindus and Muslims, Christians and Parsees,—they come running, shouting, crying, from all directions,

Grim determination is on the face of every one of them. "Suresh ki jai! Bharath Mata ki jai!" "British imperialists, quit India!"

MARWADIS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

The crowd thronged all the roads, the foot-paths, the side-streets, the by-lanes. Their shouts were like continuous thunder. They roared and yelled. Above the din was heard the voice of someone shouting through a megaphone "Bhaiom, Suresh, the great patriot, has been murdered by the British barbarians. We must have at least his body. We will have our martyr's body."

The crowd roared : " We want Suresh; we want our martyr's body " They pressed themselves against the boundary wall of the hospital compound. Several climbed on to the top, regardless of the pointed spikes. Those who were near the main gates flung their weight against them. They were determined to force their way through, though they saw the police and the military arriving in their hundreds.

Just then, a beautiful, delicate girl came out of the hospital and walked with quick steps towards the crowd. With amazing agility she swung herself to the top of the compound wall. There was in her face a firmness, a determination, a glow, a glory that was not of this world. To no one in particular she commanded: "Get me a table, or a chair, or something to stand on." That was an order to be obeyed.

Those who heard her elbowed their way out of the crowd, and rushed into the 'Corner Restaurant.' The next moment they came out of it, carrying a table on their shoulders, It was placed on the pavement. And Sheila climbed on to it.

A hush fell upon the crowd. What was this strange apparition? A distracted angel? Her dishevelled hair streamed over her shoulders. Her clothes were crumpled and untidy and blood-stained. She raised both her hands and joined them in a graceful namaskar. The crowd hung on her lips.

"Soldiers, friends, patriots,—I have sad news for you. Very sad news. Suresh, our great hero, is no more. He has sacrificed his life nobly, bravely, for our dear Motherland. His blood shall not have been shed in vain. We will drive the imperialists out of India. We must rise as one man and fight. More blood will have to be spilt, more patriots will have to die, before we have thrown away our shackles. Brothers and sisters, let us prove ourselves worthy of our great martyr and our beloved Bapuji. Let us rise, let us fight, fight bravely, fight fiercely, until we have driven these imperialist vandals out of this great country. Let this be our slogan 'Karemgay ay marengay.' Soldiers, brothers, patriots,........."

The police charged again with their lathis. The infuriated populace replied with stones, bottles, and brickbats. The military was ordered into action. Shots rang out, volley after volley. Shouts and yells and screams. The vast multitude held its own for a while. Tear-gas bombs exploded. Machine guns began to spit viciously. The great patriotic crowd was beaten again. They ran helplessly in all directions.

But Sheila stood where she was, on the table, a figure of supreme defiance. There was an expression of infinite agony on her beautiful countenance as she watched hundreds of her compatriots dropping on all sides, hit by merciless

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

bullets. Some military officers drew near her table. One ordered her to get down.

"Dogs and cowards, attacking an unarmed crowd, shooting defenceless women and children. Shame.........."

She did not complete the sentence. A bullet pierced her heart. She swayed forward and fell onto the pavement.

And as she fell, clear and distinct rang out the great patriotic battle-cry:

"HINDUSTHAN HAMARA"

"Of thy word unspoken, thou art master; thy spoken word is master of thee;

* * * * * * * *

"Let us never stop scattering seeds of kindness and sympathy along our way. Many seeds will be lost, but even if only one springs up, it will be as a fragrance on our path and a joy to our hearts".

* * * * * *

Truth is bitter and disagreeable to fools; but falsehood is sweet and acceptable. (*St. Chrysostom.*)

* * * * * *

Patient: I am not well doctor.

Doctor: How do you live?

Patient: Like any other poor dog. I work like a horse all day, I am ravenous as a wolf, then I am tired as a dog, and sleep like a bear.........

Doctor: 'Hmm......you had better consult a veterinary surgeon!

* * * * * *

Doctor: I'll examine your stomach by X'ray for Rs. 15.

Patient: O. K.! And if you find them I'll give you two of them!!

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

*Events Leading to the Foundation of the United Nations Organization, its Aims and Achievements.

(M. T. George, III U. C.)

THE United Nations Organization is an international association, established in the year 1945, with the main object of maintaining international peace and security. The bitter experiences of the First World War, which was a challenge to humanity and all the moral principles it valued, gave birth to the idea of an international organization like this. The leaders of the victor nations discussed measures to prevent future wars, and their aim materialized in the inauguration, in 1919, of the League of Nations, with its headquarters at Geneva. The League of Nations could not achieve its objects. With the outbreak of the Second World War in 1939, the League practically ceased to exist. There were several factors that contributed to the failure of the League. They were the selfish motives of the member-nations often conflicting with the common aims of the League, the failure of the League to take timely and energetic action against Japan and Italy for their wanton aggressions, its under-estimation of the rising dangers of Fascism and Naziism, and its failure to check the rearmament programme of Germany. The inevitable consequence of these failings of the League was the Second World War. Thus the failings of the League of Nations indirectly led to the foundation of the United Nations Organization.

The necessity of forming an international organization of this kind was first discussed at Dumbarton Oaks, Washington, in 1944. The idea took concrete shape at the historic conference of the representatives of 50 nations, which was held at San Francisco from April to June, 1945. The U. N. Charter, however, came into force only on 24th October, 1945.

The primary aims of the U. N. O. are to maintain international peace and security, to develop among nations friendly relations based on respect for equal rights and self-determination for peoples, to co-operate in solving international problems of an economic, social, cultural and humanitarian character and in promoting respect for human rights and fundamental freedoms, and to be a centre harmonizing the actions of nations towards the attainment of the common ends.

The U. N. Charter defines certain basic principles on which the U. N. O.

* Prize-winning essay in the competition held in connexion with U. N. day celebrations.

is founded. They are the seven general obligations which are binding on each member-nation and the organization as a whole. These principles are the recognition of the sovereign equality of all the members; the fulfilment of the Charter obligations; the settlement of international disputes by peaceful means; the agreement to refrain from threat or use of force against other states; willingness to give every assistance to the U. N. in its actions, in accordance with the U. N. principles; ensuring that the non-members act in accordance with the principles in so far as it is necessary for maintaining international peace and security; and a policy of non-intervention in matters which are essentially within the domestic jurisdiction of any state.

For the successful implementation of its functions, the U. N. has six main bodies, *viz.*, the General Assembly, the Security Council, the Economic and Social Council, the Trusteeship Council, the International Court of Justice and the Secretariat. Besides these, the U. N. O. has other special agencies, like the UNESCO., I. L. O., I. T. O., W. H. O., F. A. O., and I. M. F. Though the main concern of the U. N. O. is to maintain international peace and security, the educational, social, cultural and economic progress of the world is also a primary purpose of the organization. The elimination of poverty, illiteracy and disease in under-developed and backward countries, and the improvement in the health levels and standards of living of the people all over the world are the cherished aims of the U. N. O.

As against the high principles and aims of the U. N. O., its achievemets during the last eight years are limited, and do not keep pace with international requirements. But we cannot lessen the importance and greatness of some of the achievements of the U. N. O. Ever since its inception, an undeclared war, or cold war, has been going on between the U. S. A. and the U. S. S. R., and international tension has been growing. But of late the tension seems to have relaxed, and the prospects of an impending war have some what receded. This is due, at least in part, to the earnest efforts of the U. N. O.

The Korean Armistice has been the greatest achievement of the U. N. O. The quick and energetic action it took against the aggressor in Korea has shown that the U. N. O. will not tolerate aggression in any form and that it will go to the aid of weak and threatened nations. The dispassionate and impartial mediation by the U. N. in Palestine put an end to the open war between the Jews and the Arabs. The independence of Indonesia was obtained with the help of the U. N. Full independence was granted to Libya at the instance of the U. N. O. Steps are now being taken to grant independence to the Italian Somaliland. Besides, the U. N. O. delivered Persia and Greece from Communist aggression. The ceasefire effected in Kashmir is another achievement of the U. N. O., though the Kashmir problem has not yet been completely solved. Racial discrimination in South Africa, which is repugnant to the human rights expounded by the U. N. Charter, has been taken up by the U. N. in all seriousness; and the recent report submitted by the commission appointed by the U. N. to study the apartheid question is presently

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

engaging its active attention. Let us hope that the uncompromising attitude of Dr. Malan and his party will be changed by the persuasive efforts of the U. N.

Less spectacular than the activities of the political bodies for the maintenance of peace, but of more lasting and greater human value has been the work done in the economic and social fields by the various commissions and specialized agencies of the United Nations. To accelarate production and to raise the standards of living of the people, these special agencies have helped very much. The economies of many war-ravaged countries have been revived and reconstructed with U. N. aid. In the educational and economic fields, in the field ot labour and such other fields, the U. N. O., through its various agencies, has done splendid and useful work.

There are many more urgent problems to be solved by the U. N. O. Foreign domination and exploitation in some of the colonies in Africa and Asia are threatening international peace and security. Tunisia, Morocco and Kenya in Africa, and British Guiana in South America, are a few among them. Unless and until these oppressed people of the colonies are given freedom and self-Government, there is no guarantee of a permanent peace in the world. The Trieste question, the Suez Canal dispute and the Korean Political Conference are some of the impending problems to be solved by the U. N.

The U. N. forum has often become a battle-ground of the Russians and the Americans. The distrust and discord that exist between them explode in the Assembly in the form of virulent speeches, which often hold up the proceedings and progress of the U. N, O, If the recent effors of Sir Winston Churchill to bring about a high level Big Four Conference should bear fruit, we can hope that better relations will be established between the U. S. A. and the U. S. S. R., and that the U. N. will be able to show better progress.

There is a general complaint that the U. N. O. does not act independently. The non-recognition of the Chinese People's Republic is an example in support of this complaint. The indiscriminate exercise of the veto power in the Security Council is a stumbling-block to progress, and hence, membership to several independent countries like Japan Italy, Austria, Ceylon and Nepal has been denied. Pundit Jawaharlal Nehru has recently criticized this attitude of the Security Council and asked whether it (the U. N,) is an organization which offers scope to every independent country to come into it, or whether it is a selective organization of nations representing some particular view points,

" The U. N., in spite of all its failings —and they are many—nevertheless is a great world organization. It does contain in itself seeds of hope and peace, and it would be a most unfortunate and perverse course for any country to attempt to destory this structure because it is not entirely to its liking," says Pundit Nehru about the U. N. O. In the words of Dr. Rajendra Prasad, "If the human race is to survive, continued efforts for the realization of these ideas (of the U. N.) are more necessary today than ever before". Now that the eighth session of

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

the U. N. Assembly is being held in New York under the presidency of Srimathi Vijayalakshmi Pundit, let us hope that some of the very urgent international problems will be solved in an atmosphere of friendship and goodwill, and that the prestige of the U. N. O. will be raised, to the credit of India, through the labours of her charming and illustrious daughter.

The son of a Scotch tradesman asked his father to give him a definition of ethics.

"Ethics is this way, Murdoch," said the father. "A man comes into the store and buys plenty of goods. When he goes out, he leaves ten dollars too much. Ethics is the question whether I should tell my partner or not."

* * * * * * * *

A man in a jewelry store was looking at watches priced at Rs. 30 each.

"That's exactly what I paid for them myself," the jeweller said.

"If you sell at the price at which you bought, what's your profit?" inquired the customer.

"The profit, sir," the jeweller said, "is in repairing them."

* * * * * * * *

"If you steal from one author, it is plagiarism; if you steal from many, it is research"

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

To Inspiration.

(Earnest Stephen, M. Sc.)

Night brought with her the music of the spheres,
Which lulled to sleep all living things but me.
Oh ! Was there none to clear my doubts, my fears,
And help me read those stars 'bove land and sea?
Behold that streak of light which beams with life,
Lone traveller of the air, a friend, a firefly ;
Meteor that trails with light its earthly strife ;
Night's messenger of life and light ; a spy
To pry some corner of a dark cosmos.
Likewise *Inspiration* ! Thy light let fly,
Teach me the laws of nature and their cause—
What ! can I not gain one glance from your eye ?
Art thou, alas ! as cold as firefly light ?
What untold knowledge is kept cloaked in night !

In their fight to get circulation, newspapers will do almost anything. In one of the large cities of the United States, a morning paper advertised a free accident insurance policy to all subscribers for six months. It was a whoop-her-up campaign for several weeks, but the top was reached when the journal ran an item on the front page as follows :

"J. Wellington Snook subscribed to the *Sun* yesterday morning, and with it received his free accident policy. When he was on his way home in the evening, he was knocked down by a bus, and suffered a fractured jaw, a broken arm and internal injuries. Because he had our accident policy, he will be allowed five hundred dollars. Just think—you may be the lucky one tomorrow !"

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

Sri A. THOMAS VARGHESE, IV U. C.
Provincial Team 1953-54.

Sri K. SIMON ABRAHAM,
Inter-varsity Basket Ball Team 1953-54.

MAR THOMA COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Sri V. C. GEEVARGHESE II U. C.
Inter-varsity Football team.

Sri G. RAJAN II U. C.
Tennis Champion.

Sri B. JOHN. CLEMENT. IV B. Sc.
Senior Champion 1953-54.

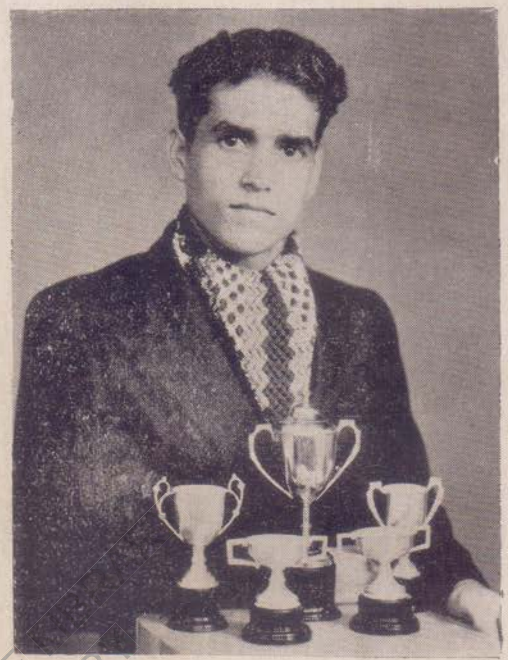

Sri O. P. PHILIP. II U. C.
Inter Champion 1953-54.

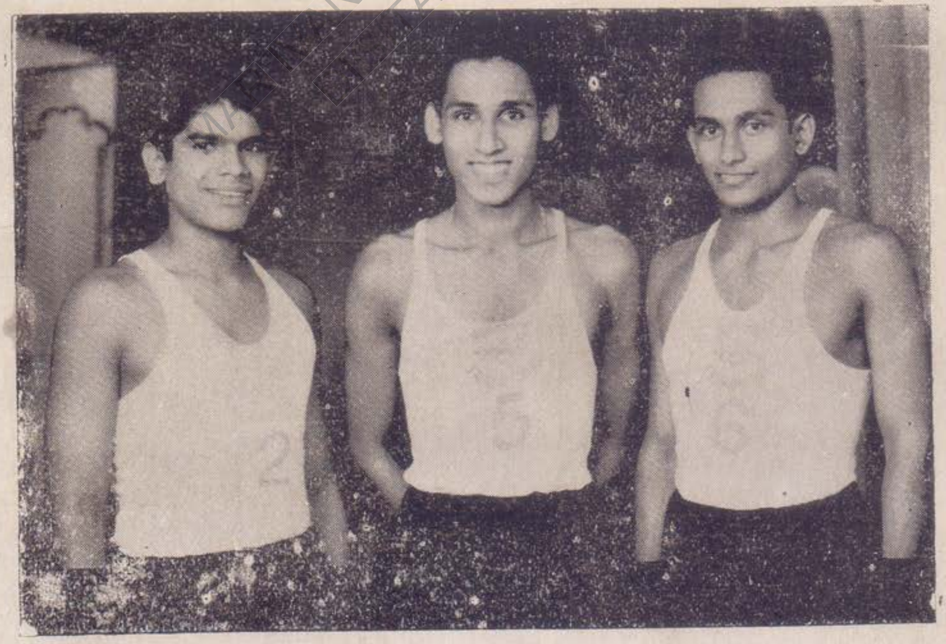

Sri T. K. MATHEW. *Sri* R. SELVIN. *Sri* P. C. KURIEN.
Inter-varsity Volley ball team players.

* The Idea of a Secular State.

(Sidney Fernandez, II U. C.)

WHAT is a Secular State? It is a state in which the government is impartial to all religions. The government never gives its support to any particular religion. All religions are treated on a basis of equality. India is a secular state in this sense.

"Secular state, eh! Oh! then it is against religion!" This is what people say when they hear that any state is secular. A secular state need never be opposed to religion. Every religon has a right to flourish in it, and every man has a right to practise any religion he likes. So, those people who allege that a secular state is against religion, are talking through their hats Their allegation just does not make sense.

Look at India! Our India! Our Motherland! She is a secular state. But is she against religion? Could you name an instance of the India Government suppressing a religion? Religious tolerance is what she stands for. Every man practises his own religion with the government neither encouraging or discouraging it. Different religions like Hindusim, Mohamedanism, Christianity, Buddhism, Sikhism, flourish in India. But the government tolerates them all. True, the majority of the people are Hindus. But that does not make any difference. India is still a secular state. "Hindustan for Hindus!" That cannot be.

For then where will the other religions go? True, some of the Muslims broke away and formed a separate state called Pakistan. But that was not India's fault. It was, rather, the Britishers' doing. The Indian people had to choose between a divided India and an India rotting in political slavery. They chose the former, for they valued freedom above everything else.

But surely, this does not mean that every religion should break away and form a separate state. The Sikhs clamour for a Sikh state. India cannot give in to this clamour. For if all the religions start clamouring for separate states, then where will India be? It will be split up into hundreds of states as in the days of yore. She will then be an easy prey to the vultures waiting to seize her. "Union is strength." This should be the aim of every man. A United India can face with confidence Russia, America or any other state which wants to try her mettle with her.

So, a Secular State contains within itself the principles of unity and strength. It is in fact an ideal state. For religious intolerance is the worst disease that a state can suffer from. In Indian history itself we read of empires

---

* Prize—winning essay in the annual essay competition open to students of the Intermediate Classes.

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

having been overthrown because of religious intolerance. But happily, a secular state cannot be afficted with this dire plague. For tolerance of all religions is one of the basic principles embodied in the constitution of a Secular State.

That is why Gandhiji, an ardent Hindu, advocated that India should be a secular state: Gandhiji, in fact, died as a martyr for the cause of the Secular State. Because he advocated the brotherhood of people of all religions in India, he was murdered by a Hindu fanatic.

As far as I can see. there are no drawbacks in the idea of a secular state. In my eyes, a Secular State is the best state. If I had my way, I would have converted all the states in the world into Secular States.

Among a party of ecclesiastics who attended a religious conference was Bishop Davidson of Winchester. As he was about to sit down at the dinner party tendered them after the conference, one of his pious companions remarked:

"This is the time to put a bridle on our appetites."

To which the Bishop replied: "No, this is the time to put a *bit* in our mouths."

* * * * * * * *

A man who looked as if he had lost his last friend entered a restaurant one morning and sat down at a table. Said he to the waitress:

"Bring me two eggs fried hard, a slice of toast burned to a cinder, and a cup of very weak coffee."

"Will you repeat that order," said the mystified waitress.

He did, and in a few minutes she brought the order. As she set it in front of him, she asked:

"Anything else, sir?"

"Yes," he answered; "now sit down and nag me. I'm homesick."

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

The Relics of St. Thomas.*

Speech, broadcast on the All India Radio.

(By our Principal, Dr. N. A. Thomas on 19-11-1953.)

FOR over a week, the Catholic Kerala has been aglow with receptions to His Eminence, Eugene Cardinal Tisserant. As the Dean of the college of Cardinals, he stands next only to His Holiness the Pope; and as such, it has been a great honour and privilege to us to receive him in Kerala, the ancient meeting place of East and West. No less important than his visit, is the precious gift, the relics of St. Thomas, which His Holiness the Pope has made through him, to his spiritual children in India. It is but natural that while we love great men when they are alive, we venerate their remains after they are dead. The absence from this country, of the mortal remains of this great saint, who brought to India the message of the new Faith and who later on sealed his mission with his blood, has left a long felt vaccum and caused great sorrow. It took seventeen hundred years for these sacred remains to return to their home of labour and sacrifice. It is significant that only a few years after India won her liberty and the assurance of the freedom of spirit has been established, these relics have come back to the place which was the starting point of his labours.

Through long centuries, it is clear to a student of history, that India has remained at the confluence of civilizations of the past. One marvels at the close contact that India had with the western world, in ancient times, particularly in the first century A. D. India, and more especially Malabar, has been very well known to the commercial nations of the West. Her spices, ivory, peacock, etc., and more especially pepper, were familiar things in ancient Rome, Greece and Egypt. Ancient writers like Plimy, Strabo, Ptolemy, make frequent mention of Malabar and its products, and of the ways and habits and traditions of the people of this part of India. There were streams of merchants and travellers who came by Roman ships to Muziri, the modern Cranganore. Malabar, which had entertained colonies of Jews from very early times, even as early as 1000 B. C., has been the ancient home of the Jews of the Diaspora. It is certain that in the first century A. D., there was a flourishing community of Jews on the Malabar coast, particularly around Cranganore. This must have been another incentive for St. Thomas to visit Malabar. It was natural, that a man like St. Thomas, fired with a zeal for his faith, turned his eyes to India, as a field of his labours.

St. Thomas landed in Cranganore in 52 A. D. He worked on the Malabar coast, and in Tamail Nad, and in the

* By the kind permission of the All India Radio.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

end suffered martyrdom at Mylapore. There is no other place other than Mylapore, known to history as the place of his martyrdom and entombment; and no other people other than the Christians of Malabar, known as St. Thomas Christians.

It is our pride that "the Glad Tidings of great joy" were conveyed to India immediately after the birth of Christianity. India, charaeteristically, has not kept written documents to confirm traditions about the work of St. Thomas. But the events of St. Thomas' coming and his work and martyrdom were significant and important to the international organisation of the Church, spread over Europe, Africa, the Middle East and South East Asia. She has treasured the memory of his great work in this country and the early Christian writers, while keeping alive the traditions of St. Thomas in India, have given clear accounts of the people of this country.

Writers of early centuries, who speak about the relics of St. Thomas, invariably mention their transfer from India to Edessa, the Metropolis of Mesopotamia, now known as 'Orfu'. Edessa was not only a great commercial city where the East and the West met, but was also a great centre of christian schools of thought and study. Historians are almost unanimous that the relics of the Saint were transferred to Edessa in 232 A. D. St. Ephrem, a great scholar, who lived in Edessa itself and spent many years in that city, less than century after the transfer of the relics to that place, bears eloquent testimony to this fact. He sings in the first strophe of Hymn 42, that the Apostle was slain in India, but his remains were taken to Edessa. I quote his words, "The merchant brought the bones, nay, rather they brought him"; and the Saint has put in the mouth of the devil following words "but the casket of Thomas is slaying me, for the hidden power there residing, tortures me". There are also other documents such as the canonical prayers of great antiquity, Doctrine of the Apostles, etc., to testify to the transfer of the relics to Edessa. Gregory of Tours, who lived in the 6th century, speaks about this transfer as learned from his friend Theodore, who visited Mylapore.

Perhaps, it may be pertinent to ask why these relics were transferred to Edessa from the place of its burial. We are yet to discover some documents which give the exact reason. But one could reasonably think: "Was not the transfer made at the desire of the powerful King of Edessa who became a Christian in 206 A D. and made Christianity the official religion of the Kingdom?" In his fervour and enthusiasm, he might have made an attempt to get the relics of the greatest Christian Saint associated with the East. It reminds me of similar fervour and enthusiasm of Emperor Constantine and his mother Queen Helena to discover the Cross of Christ.

But why did the Christians of India part with such a precious treasure? The answer might be found in the fact, which many writers of early centuries mention, that in the third century, a delegation of of the Christians of India waited on Bishop Demetrius of Alexandria to send the great scholar Pantenus, the head of the Alexandrian school, to help the Indians in their religious disputes. Does

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY LIBRARY

it not show that the Christians of South India, of the third century, had to face such troubles and difficulties that they were afraid that the remains of St. Thomas were not safe and secure in their hands? Could not that have been the reason of parting with this priceless treasure?

The relics did not remain long in Edessa. Saracen invasions, spreading to the East were carrying everything before them. Again, the relics were removed from Edessa to a place of safety in Asia Minor, by name, the Island of Chois, after 1142 A. D. The Saracens again threatened the safety of the relics, and finally in 1258 A. D., they were taken to their present resting place at Ortona in central Italy. We have historical accounts of their removal from Chois to Ortona. It is said that the covering stone was also removed with the relics to Ortona.

His Holiness, deeply conscious of our devotion to St. Thomas and in appreciation of the grand celebration of 1952 of the 19th centenary of the Apostle's landing in India, was pleased to confer on us the honour of possessing a part of the sacred remains of his body. It is coming back to Cranganore, where he first set foot on the Kerala soil with a new message, of love and sacrifice. It is significant that the hand that had been many a time raised to heaven in prayer for our motherland and extended in help to her people, is coming back to the land of its labours. These relics will be enshrined in a beautiful chapel in Cranganore, reminding us of the ancient history of our land, and our glorious traditions of culture and tolerance, and marking a new era of the freedom of the spirit without which, other freedoms and democracy are meaningless.

Buy not what you want, but what you have need of; what you do not want is dear at a farthing.

Cato—The Censor.

* * * * * * * *

Education commences at the mother's knee, and every word spoken within the hearsay of little children tends towards the formation of character.

Hosea Ballou.

* * * * * * * *

We hold these truths to be self-evident: that all men are created equal; that they are endowed by their Creator with inalienable rights; that among these are life, liberty and the pursuit of happiness

Jefferson.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

The Last Days
of
His Grace The Most Rev. Mar Ivanios, O. I. C.,
Late Archbishop-Metropolitan of Trivandrum.

(Sunny Nettar, IV U. C.)

THE late Archbishop-Metropolitan of Trivandrum, of revered memory, His Grace The Most Rev. Mar Ivanios, O. I. C., M. A., LL. D., D. D., went to his eternal reward on the 15th of July 1953, at 10·30 P. M., at the end of a long and fruitful life, spent entirely in the service of God and man.

All through this life, he had only one ambition: to devote all his talents and energies to the service of his Master and Lord, Jesus Christ. And what talents! What energies! Gigantic intellectual power, tremendous strength of will, infinite capacity for hard and persevering toil, inflexible determination, courage unshakable—these were but a few of his many great and marvellous qualities. And all of them he employed for the greater glory of God, for his own sanctification, and for the salvation and sanctification of other men.

"When the Lord's work was done and the toil and labour completed," God willed that His Grace should be inflicted with a thorn in the flesh, a fatal tumour. From May to November, 1952, His Grace's health deteriorated steadily. The illness took the form of a lingering affliction. This emaciated him greatly, and those who saw him in those days missed somewhat the sparkle and penetrating glance of his eyes. But the designs of God must be wrought at any cost. The time came, when His Grace's earthly sojourn was to terminate when his exile was to end in glory.

On the eve of the feast of Our Lady of Mount Carmel, His Grace's Heavenly Patroness, about half past ten at night, while a young moon, climbing the sky, was lavishly scattering her pale light over a sleeping earth, the path leading to the Archbishop's house was thronged by a silent, anxious crowd. As a sponge cleans a slate, melancholy had wiped off every trace of cheerfulness from their souls. Moments glided by, and the footsteps of time were not heard amidst the sounds of sobs and moans. Surrounded by saddened ministers of Christ, there lay inanimate, on a couch, the body of the loved servant of Christ.

Later, as the bird of dawn sounded his shrill clarion, announcing the impending birth of a new sun and a new day, His Grace's body, enrobed in the resplendent official clothes of an Archbishop of the

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Malankara Rite, was removed from the Archbishop's House to St. Mary's Pro-Cathedral, Cantonment, Trivandrum. There, in the sanctuary, the body was enthroned. The dead prelate, sitting on the throne (according to the custom of the Malankara Rite), appeared more like a living and reigning monarch, than one from whom life had departed.

Early in the morning of the 16th of July, the bells of all the churches in the city began to toll, announcing the passing away of the Archbishop, in solemn, mournful chimes. The sad news spread through the city like wild fire. With heavy hearts, men, women and children began to flock to the Pro-Cathedral.

All that day, and all through the following night, endless crowds of people, belonging to every religion and community, came to the church to pay their last respects to the earthly remains of him, whom they all had loved and revered when alive.

"Stupid people!" the cynic might say, "to reverence the body of their hero thus". And yet, as Carlyle asks, who knows how to reverence the body of a saintly man? "It is the most reverend phenomenon under the sun. For the Highest God dwells visible in that mystic unfathomable visibility, which calls itself 'I' on the earth." "Bending before men," says Novalis, "is a reverence done to this Revelation in the Flesh."

On the morning of the 17th of July, three Holy Masses were celebrated on three altars simultaneously. Two bishops and one domestic prelate were the celebrants. Besides thousands of the faithful, a good many bishops, archbishops, priests and nuns also assisted at the Holy Masses. His Excellency, the Rt. Rev. Dr. Mathew Kavukatt, Bishop Changanacherry, delivered the funeral oration.

The funeral procession from the Pro-Cathedral to the Cathedral that is being built at Pattom, where His Grace's body was to be interred, started at about 10 A. M. It was a magnificent spectacle. Tens of thousands of mourners participated in it. When lined up, four abreast, the procession measured more than a mile and a half in length. A volunteer corps, composed of the students of Mar Ivanios College, under the able direction of their teachers, kept order in the procession. Men, women and children, schoolboys, schoolgirls and college students, nuns belonging to different Religious Orders, each group attired differently from the others, clerics both regular and secular, bishops and archbishops, lined up along the hot tarred road, under a fiercely blazing tropical sun, presented a spectacle infinitely impressive, the like of which has never before been seen in this metropolitan city. Hundreds of bejewelled, ornamental umbrellas,—the kind you see only in the Orient,—red purple, scarlet, pink and vermilion, green, emerald, and aquamarine, yellow, saffron, gold and orange, blue, cobalt and ultramarine, and of innumerable other attractive hues and shades, added beauty and pomp to the solemn scene. This effect was heightened by row upon row of magnificent processional crosses of gold and silver, studded with variously coloured precious stones, which sparkled and scintillated in the bright sun. It was not an ordinary funeral procession that the city witnessed that day; it was

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

rather the triumphant march of a victor returning to his heavenly home after a life-long victorious battle in this land of sorrowful exile, in this valley of sweat and tears.

The vast multitude moved forward in the most orderly manner. Not a sound was to be heard, except that of the recital of prayers and the melodious singing of pslams and hymns through the microphone. Both sides of the road were lined by large crowds of people, watching this remarkable spectacle with hushed reverence and unbelieving eyes. Even in this land of deep faith and religious feeling, the devotion and fervour of the prayerful multitude must have produced an indelible impression on all those who witnessed the wonderful procession.

The dead Archbishop 'sat' in state on a van specially fitted up and beautifully decorated for the purpose. His face reflected the peace and serenity of that Land, "whose course is equable and pure". One could apply to him Tennyson's words;

> "I hope to see my Pilot face to face
> When I have crossed the bar."

If G. K. Chesterton were to see the dead prelate sitting on his throne, he would certainly have repeated the words he uttered after seeing the Archbishop in Ireland years ago: "By the look of him, he might have come that moment out of any Hindu Temple covered with bulbous imagery or any Persian mosque scrawled with a fantastic script." The girls of an American school, who once ran out to meet him, crying, "Here is Father Abraham," would have done the same thing, if they had seen him on this, his last journey.

The procession reached the Cathedral at Pattom, still in the initial stages of construction, at about 12 noon. The long funeral services commenced. The vast multitude, standing or kneeling, within or without the Catheral, (for all could not be accommodated within), joined the prayers with evident reverence and devotion.

His Grace's body was placed, still in the seated posture, in an underground vault, beneath the sanctuary. The face was covered with a delicate, white silk veil. The body was anointed with olive oil. The vault was filled with incense and perfumes so as to cover the entire body. Finally, the opening into the vault was closed and sealed with cement. Thus ended the great Archbishop's last journey.

The crowd left the cathedral reluctantly; they could hardly tear themselves away from the precious remains of him, whom they still loved and revered. As they left, they all breathed a prayer to God,

"REQUIESCAT IN PACE,"
—MAY HE REST IN PEACE."

It is difficult for me, even now, to believe that His Grace Mar Ivanios is dead. When I saw him alive for the last time, albeit his body was thin and frail and emaciated, his voice and mind were as virile as ever, and I fondly hoped he would remain among us for many more years to come.

I shall always carry with myself a vivid memory of that day when His Grace, by his presence, graced the occasion of the reception accorded to his spiritual son and able Auxiliary, His Lordship the Rt. Rev. Benedict Mar

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

Gregorios, O. I. C., M. A., D. D., Ph. L., at the Mar Ivanios College. On that occasion, it seemed to me, His Grace, with his penetrating, compassionate eyes, flowing beard and long priestly robes, resembled some prophet of God. In spite of his growing weakness and infirmities, His Grace was very particular about being present on this occasion. He was anxious to see once again the college, which he loved as the apple of his eye, and to which he had bequeathed his name.

Our dear Alma Mater has suffered an irreparable loss in the death of His Grace. But as long as the college exists —and may it be till the end of time—the students who shall have the great good fortune of studying within its walls, will remember. with love and gratitude, the name of him, without whose foresight and generosity, it would not have come into being. Years hence, the students of the Mar Ivanios Catholic University will bless his name. Decades, centuries, milleniums hence, newer and newer generations of students will praise his name, and give thanks to God for having inspired him to bring into being so wonderful an educational institution as theirs.

Have had a kindness shown?
Pass it on;
'Twas not given for thee alone,
Pass it on;
Let it travel down the years,
Let it wipe another's tears,
'Til in Heaven the deed appears—
Pass it on.

Rev. Henry Burton—Pass It On.

* * * * * *

Property of manners and consideration for others are the two main characteristics of a gentleman. *Disraeli.*

The manner of your speaking is full as important as the matter, as more people have years to be tickled than understandings to judge. *Chesterfield.*

Nothing is more to me than myself. *Stirner—The Ego and His Own.*

* * * * * * * *

Early to bed and early to rise,
Makes a man healthy, wealthy and wise.

Franklin—Poor Richard's Almanac.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

FUNERAL AND BURIAL
OF THE LATE ARCHBISHOP

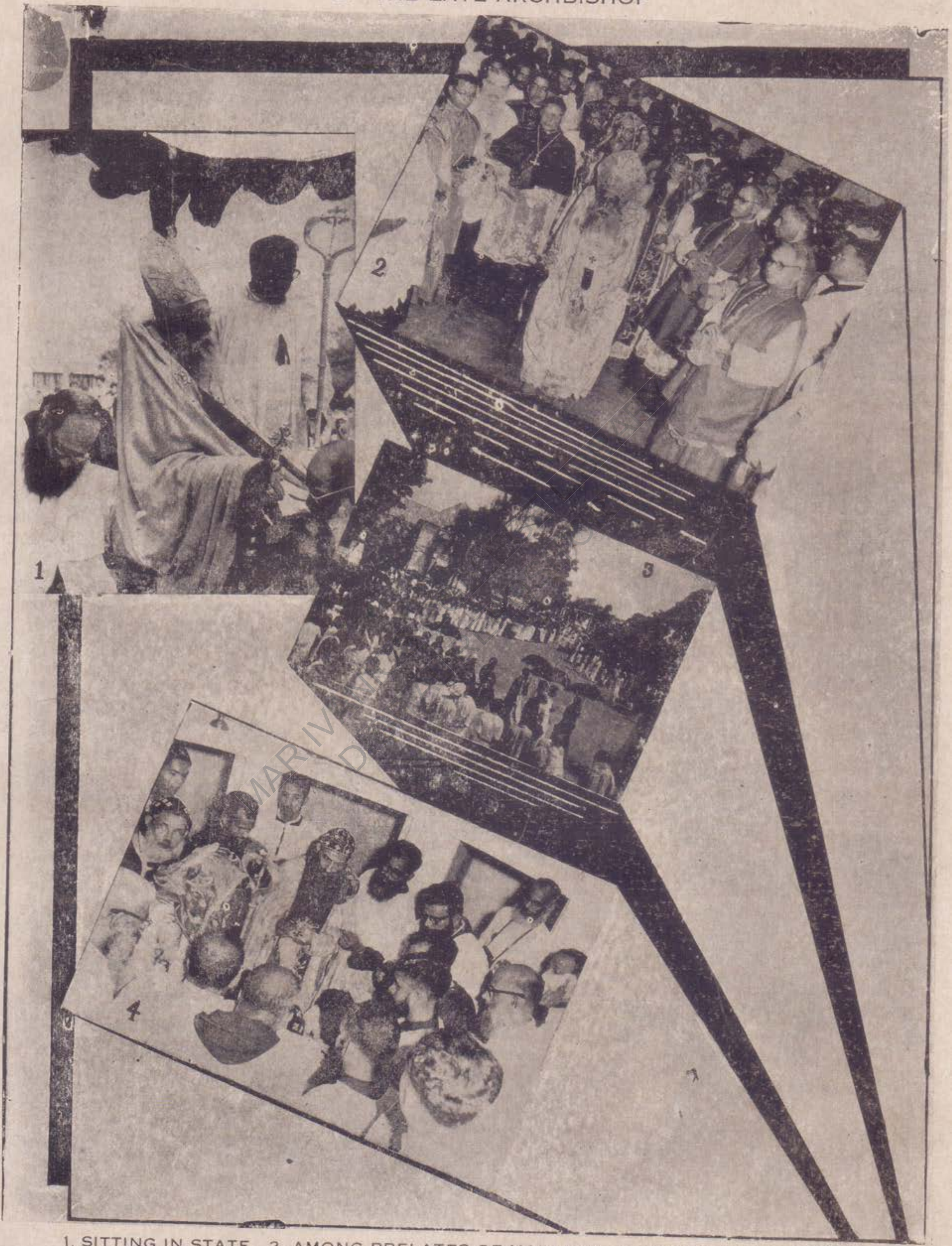

1. SITTING IN STATE. 2. AMONG PRELATES OF MALABAR. 3. PROCESSION. 4. BURIAL.

THE ORIENTAL SECTIONS.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

പ്രസ്താവന

"ഉണ്ണിക്കിടാങ്ങൾ പിഴച്ചു കാൽവയ്ക്കിലും
കണ്ണിനു കൗതുകമുണ്ടാം പിതാക്കൾക്കു"

എന്നാണല്ലോ അഭിജ്ഞവചനം. അതു തന്നെയാണു് ഈ പിഞ്ചുമാസികയുടെ ചേഷ്ടിതങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഞങ്ങൾക്കു പറയുവാനുള്ളതു്. ഇവൾക്കു് അഞ്ചു വയസ്സേ ആയിട്ടുള്ളു. ഇവളുടെ കാൽവെയ്പിലും കളസ്വനത്തിലും പോരായ്മകൾ ഉണ്ടായിരിക്കാം. എങ്കിലും അതെല്ലാം ഗുരുജനങ്ങൾ ക്ഷമിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഭാവശുദ്ധയായ ഇവൾ സകല സചേതസ്സുകളുടേയും വാത്സല്യം അർഹിക്കുന്നുണ്ടു്.

കുസുമകോരകങ്ങളും, അപക്വഫലങ്ങളുമാണു് ഞങ്ങൾ സഹൃദയസമക്ഷം സമർപ്പിക്കുന്നതെന്നുള്ള വസ്തുത വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും മുകുളിതാവസ്ഥയിൽ ഇരിക്കുന്ന പ്രതിഭാശക്തികളെ വികസിപ്പിക്കാനും വളർത്താനും അവ പ്രയോജകീഭവിക്കുമെന്നുള്ളതാണു് ഞങ്ങളുടെ സമാധാനം.

സരസങ്ങളും സാരഗർഭങ്ങളും ആയ ലേഖനങ്ങൾ ചേർക്കാൻ ഇത്തവണയും ഞങ്ങൾ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവ എത്രകണ്ടു ഫലിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു വിധിക്കേണ്ടതു് നിർമ്മത്സരരായ അനുവാചകരാണല്ലോ. എന്നിരുന്നാലും, രസിക്കാനും ചിന്തിക്കാനും ഉള്ള വക കുറെയെങ്കിലും ഇതിൽ ഉണ്ടെന്നുതന്നെയാണു് ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസം.

ഉത്തമ ലേഖനങ്ങളിൽ ചിലതു മാററിവയ്ക്കുന്നതിനു ഞങ്ങൾ നിർബ്ബദ്ധരായിട്ടുണ്ടു്. അതിനു കാരണം സ്ഥലത്തിന്റെയും സമയത്തിന്റെയും പരിമിതിയാണു്. അങ്ങനെ ചില സുഹൃത്തുക്കളെ നിരാശപ്പെടുത്തേണ്ടിവന്നതിൽ ഞങ്ങൾക്കു വ്യസനം ഉണ്ടു്. എന്നാൽ ആശാഭംഗത്തിനു വശഗരാകാതെ മേലും ഏതാദൃശസമാരംഭങ്ങൾ തുടർന്നുകൊണ്ടു പോകാൻ ആ ലേഖകന്മാരോടു ഞങ്ങൾ അപേക്ഷിക്കുന്നു.

ഈ കലാശാലയിലെ അദ്ധ്യേതാക്കളുടെ വാസനാശക്തിയേയോ, കാവ്യാഭിരുചിയേയോ ഒരു വിധമെങ്കിലും ഈ മാസികയിലൂടെ പ്രകാശിപ്പിക്കാൻ സാധിച്ചു എന്നു ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ലഭ്യമായിടത്തോളം ലേഖനങ്ങളിൽ നല്ലതു നോക്കി ഞങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്തുവെന്നേയുള്ളു. വൈവിധ്യമേറിയ ഇത്രയും സാഹിത്യവിഭവങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചു അനുഗൃഹീതന്മാരായ കൊച്ചുകലാചതുരന്മാർക്കു് ഞങ്ങളുടെ വാത്സല്യപൂർണ്ണവും സൗഹാർദ്ദനിർഭരവും ആയ കൃതജ്ഞത! ഈ ഉദ്യമത്തിൽ ഞങ്ങൾക്കു വേണ്ടുന്ന സഹായസഹകരണങ്ങൾ നൽകിയ സകല മാനിന്മാർക്കും ഞങ്ങളുടെ അകംനിറഞ്ഞ അഭ്യനന്ദനങ്ങൾ!

മാസികാപ്രവർത്തകർ.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

മഹാനായ നേതാവ്.

Alex Mankavil II U. C.

"അതെ, ഭൂമിയിൽനിന്നും ഒരു തേജസ്സ് അന്തർദ്ധാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു" ഫാ: പി. റ്റി. ഗീവർഗ്ഗീസ്, യാക്കോബായ സമുദായത്തിലെ ആദ്യത്തെ എം. എ. അച്ഛൻ, എം. ഡി. ഹൈസ്കൂൾ പ്രിൻസിപ്പാൾ, സിറാംപൂർ കോളേജിലെ ധനതത്വശാസ്ത്ര പ്രൊഫസർ, ബഥനി പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രണേതാവായ ആദ്യത്തെ മെത്രാൻ, യാക്കോബായ പുനരൈക്യപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ജനയിതാവ്, മലങ്കര സുറിയാനി ഹൈറാർക്കിയുടെ സംപൂജ്യാദ്ധ്യക്ഷൻ, തിരുവിതാംകൂർ നിവർത്തന പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആരംഭകാലത്തിലെ ഒരു നിരീക്ഷകൻ, ഒരു വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തകൻ എന്നീ വിവിധ നിലകളിൽ വിശ്വവിഖ്യാതനായ മാർ ഈവാനിയോസ് തിരുമേനി കേരള സഭാചരിത്രത്തിലും വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തനത്തിലും ഒരു സുവർണ്ണാദ്ധ്യായം രചിച്ചുകൊണ്ടാണ് കടന്നുപോയിരിക്കുന്നത്.

തിരുമേനി ഒരസാമാന്യ ബുദ്ധിമാനായിരുന്നു എന്ന് അദ്ദേഹത്തോടിടപെടാൻ അവസരം ലഭിച്ചിട്ടുള്ളവർ ആരും സമ്മതിക്കും. ജീവിതം വൈദികവൃത്തിക്കായി അർപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ മഹാബുദ്ധിയുടെ തീക്ഷ്ണത മതകാര്യങ്ങളിലും സഭാകാര്യങ്ങളിലും ആണ് നമുക്ക് കൂടുതൽ അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. എങ്കിലും സർവ്വകലാവല്ലഭത്വത്തിനുള്ള കഴിവുകൾ തിരുമേനിക്ക് ജന്മസിദ്ധമായിരുന്നു. രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം തലയിട്ടിരുന്നില്ല; എങ്കിലും, രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകരുമായി സംഭാഷണത്തിൽ ഏർപ്പെടാൻ അദ്ദേഹം വൈമുഖ്യം കാണിച്ചിരുന്നില്ല. ധർമ്മധീരനും നയചതുരനുമായ ഒരു കർമ്മകുശലൻ, ധിഷണാശക്തിയും വാഗ്വൈഭവവും ഒത്തിണങ്ങിയ ഒരു പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠൻ, അചഞ്ചലമായ ഈശ്വരവിശ്വാസത്തിൽ അടിയുറച്ച ഒരു ഭക്തോത്തമൻ എന്നിങ്ങനെ തിരുമേനിക്കുണ്ടായിരുന്ന വ്യക്തിപ്രഭാവം ചരിത്രത്തിന്റെ ഏടുകളിൽ മായാത്ത മുദ്രകൾ പതിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. ആ വന്ദ്യ പുരുഷനെ പ്രഥമ വീക്ഷണത്തിൽ മഹാകവി ടാഗോറാണെന്നു ചിലർ ശങ്കിച്ചേക്കാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആകർഷകമായ സംഭാഷണരീതിയും, ഹൃദയഹാരിയായ പുഞ്ചിരിയും ആർക്കും വിസ്മരിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. സൗരഭ്യവാഹിയായി മന്ദം മന്ദം ഒഴുകുന്ന ശരന്നിമ്നഗയ്ക്കു തുല്യമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗങ്ങളിലെ വാങ്മാധുരി ഇന്നും ജനഹൃദയങ്ങളെ പുളകം കൊള്ളിക്കുന്നുണ്ട്.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

സൽകീർത്തിയാണ് ഒരു മനുഷ്യന് അശിക്കാവുന്നതിലേയ്ക്കും വലിയ ധനം. അതില്ലാത്തവരെ വെറും മനുഷ്യവേഷം കെട്ടിയ മൺപാവയായി മാത്രം കണക്കാക്കിയാൽ മതിയെന്നാണ് ഷേക്സ്പീയരുടെ മതം. മാർ ഇവാനിയോസ് തിരുമേനിയാകട്ടെ സൽകീർത്തിയുടെ മൂർത്തിമൽഭാവമായിട്ടാണ് കാണപ്പെട്ടിരുന്നത്.

ഇൻഡ്യയിലെന്നല്ല വിദേശ രാജ്യങ്ങളിൽപ്പോലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീർത്തിയുടെ പരിമളം വ്യാപിച്ചിരുന്നു. യൂറോപ്പ്, അമേരിക്ക, ആസ്ട്രേലിയാ മുതലായ ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലെ മിക്ക രാജ്യങ്ങളും അദ്ദേഹം സന്ദർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ലോകത്തിലെ പ്രമുഖരും പ്രശസ്തരുമായ നിരവധി വ്യക്തികളുമായി നേരിട്ടോ, കത്തുമുഖേനയോ അദ്ദേഹം പരിചയപ്പെടുകയും സമ്പർക്കത്തിലേർപ്പെടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാമം സ്ഥലം പിടിക്കാത്ത ഒരു കത്തോലിക്കാ പത്രമോ മാസികയോ ഇന്നു ലോകത്തിലുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. 1932-ൽ അഭിവന്ദ്യ തിരുമേനി ഡബ്ലിൻ ദിവ്യകാരുണ്യ സമ്മേളനത്തിൽ സംബന്ധിക്കുന്നതിനായി പോയ അവസരത്തിൽ സുപ്രസിദ്ധ ആംഗ്ലേയ സാഹിത്യകാരനായ ജി. കെ. ചെസ്റ്റർട്ടന്റെ തൂലികയ്ക്കു തിരുമേനി വിഷയീഭവിച്ചു. ഈ അടുത്ത കാലത്ത് അദ്ദേഹം അമേരിക്ക സന്ദർശിക്കുകയും അന്നത്തെ പ്രസിഡൻറായിരുന്ന ട്രൂമാനുമായി സംഭാഷണത്തിലേർപ്പെടുകയും, അവിടുത്തെ ഒരു പ്രധാന സർവ്വകലാശാല അദ്ദേഹത്തിനു എൽ. എൽ. ഡി. ബിരുദം നൽകുകയും മററും ചെയ്തു എന്നുള്ള സംഗതികൾ നമുക്കേവർക്കും അറിവുള്ളതാണല്ലോ. വിദേശ രാജ്യങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം നടത്തിയിട്ടുള്ള പ്രസംഗങ്ങൾ ഇൻഡ്യയെപ്പററി ആ ദേശക്കാർക്കുണ്ടായിരുന്ന തെററിദ്ധാരണകളെ മാററുന്നതിനും ഇൻഡ്യൻ ജനതയിൽ അവർക്കു വിശ്വാസവും ബഹുമാനവും വളർത്തുന്നതിനും സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. കേരള സഭാചരിത്രം പരിശോധിക്കുന്ന പക്ഷം ഇത്രയും കാലത്തിനുള്ളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു മെത്രാൻ ഇദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ വിദേശരാജ്യങ്ങളിലെ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ തൂലികയ്ക്കു വിഷയീഭവിക്കുകയോ അവരുടെ പ്രശംസയ്ക്കു പാത്രീഭവിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നതല്ല.

മാർ ഇവാനിയോസ് തിരുമേനി പ്രഗത്ഭമതിയായ ഒരു ഭാഷാപണ്ഡിതനായിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷിലും മലയാളത്തിലും സുറിയാനിയിലും അന്യാദൃശമായ പരിജ്ഞാനമാണ് അദ്ദേഹം ആർജ്ജിച്ചിരുന്നത്. തിരുമേനിയുടെ ഉൽകൃഷ്ടമായ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാപരിജ്ഞാനം 'ചെസ്റ്റർട്ടന്റെ' പോലും അഭിനന്ദനത്തിനു പാത്രീഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്.

തിരുമേനിയുടെ 72 കൊല്ലത്തെ ജീവിതം വിവിധ പ്രശ്നങ്ങളുമായുള്ള ഏററുമുട്ടലിന്റെ ഒരു നീണ്ട ചരിത്രമായിരുന്നു. ആ ജീവിത സമരത്തിൽ അദ്ദേഹം വിജയിയാകുകയും സ്വന്തം ജീവിതത്തെ മററുള്ളവർക്ക് ഉപയോഗപ്രദമാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്തു. ജീവിതം വിശ്രമിക്കുവാനുള്ളതല്ലെന്നും ജീവിതത്തിന്റെ അവസാനത്തിലാണ് വിശ്രമമെന്നും, അതാണ് മരണമെന്നും അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാർദ്ധക്യ കാലത്തിലെ ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട നേട്ടമാണ് തിരു: കൊച്ചിയുടെ തലസ്ഥാനമായ തിരുവന

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

ന്തപുരം നഗരത്തിലെ സുഖപ്രദവും പ്രശാന്തരമണീയവും ആയ ബഥനിക്കുന്നിൽ വിജയശ്രീയാൻ്റെ വിരാജിക്കുന്ന മാർ ഈവാനിയോസ് കോളജ്. പ്രസ്തുത കോളജിലെ ജീവിതം മാതൃകാപരവും ഏററവും ആനന്ദകരവും ആണത്രേ. അതിനെപ്പററി അഭിപ്രായഭേദം ആർക്കും ഉണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. യഥാർത്ഥവും ആദർശ സമന്വിതവുമായ ഒരു സങ്കല്പ ചൈത്രയാത്രയുടെ സജ്ജീകരണങ്ങളാണ് അവിടെ പ്രകടമാകുന്നത്. അതെ, സ്നേഹസമ്പൂർണ്ണമായ ഒരു അന്തരീക്ഷം. ആഹ്ലാദജനകമായ ജീവിതരീതി—സാർവ്വത്രികമായ സമഭാവന—ഇതാണ് നാം അവിടെ കാണുന്നത്. ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അനിഷ്ടഫലങ്ങളിൽനിന്നും സമുദ്ഭൂതമാകുന്ന ദുർഗ്ഗുണങ്ങൾക്ക് വിദ്യാർത്ഥികൾ വശംവദരാകാതെ സൂക്ഷിക്കുവാൻ തിരുമേനി കഴിയുന്നത്ര പരിശ്രമിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം തന്നിൽത്തന്നെ വിശ്വസിച്ച് തന്റെ സഹജീവികളെ സ്നേഹിക്കുകയും ജീവിതനിയമങ്ങൾക്കനുസരണമായി ജീവിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഓരോ ദിവസവും ഹൃദയാഹ്ലാദത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹം തന്റെ കൃത്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിച്ചിരുന്നു. എത്ര സാരമില്ലാത്ത ജോലിയും അദ്ദേഹം താത്പര്യത്തോടും, ഉത്തരവാദിത്വബോധത്തോടുംകൂടി ചെയ്തുതീർക്കുന്നതിനു് ഉപേക്ഷ കാണിച്ചിരുന്നില്ല. അനീതിയുടെയും അക്രമത്തിന്റെയും മുൻപിൽ ആ ധീരാത്മാവ് മുട്ടുമടക്കിയിട്ടില്ല. അനഹങ്കാരിയായിരുന്ന ആ വന്ദ്യ പുരുഷൻ നിന്ദാവചനങ്ങൾകൊണ്ട് മററുള്ളവരുടെ ഹൃദയ വികാരങ്ങളെ മുറിപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. സേവയ്ക്കുവേണ്ടി സ്വാഭിപ്രായം ത്യജിക്കുക അദ്ദേഹത്തിന്റെ പതിവല്ലായിരുന്നു. സേവനത്തിനുള്ള അവസരം അദ്ദേഹം പാഴാക്കാറുമില്ലായിരുന്നു.

ഇങ്ങനെ ക്ലേശഭൂയിഷ്ഠമായ ഈ ലോകത്തെ സ്വർഗ്ഗതുല്യമാക്കിത്തീർക്കുവാൻ ജീവിതം അർപ്പിച്ച ഈ മഹാത്മാവിന്റെ ഉപദേശങ്ങളെ അനുവർത്തിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലടിപ്പാടുകളെ പിൻതുടയുകയുമത്രേ നമ്മുടെ കർത്തവ്യം.

ഉരുക്കിടുന്നൂ, മിഴിനീരിലിട്ടു
മുക്കുന്നുമുററും ഭുവനൈകശില്പി
മനുഷ്യഹൃത്താം കനകത്തെ,യെന്തോ
പണിത്തരത്തിന്നുപയുക്തമാക്കാൻ!

കണ്ണുനീർത്തുള്ളി.

ഒരു മഹാച്ചരമം.

P. Raghavan IV U. C.

മുങ്ങീഹാ! ചരമാബ്ധിയിൽ കമലിനീകാന്തൻ നിരാലംബനായ്
മുങ്ങീ ഭീകരമന്ധകാരനികരം തന്നിൽ ധരിത്രീമുഖം,
തങ്ങീനീരദരാജിപർവ്വതമഹാശൃംഗങ്ങളിൽ; സാഗരം
തിങ്ങീടും തിരയൊട്ടൊതുക്കുവതിനായാകാതെയസ്വസ്ഥമായ്.

പൊന്തീടുന്ന വികാരമാം തിരനിരത്തള്ളലുവല്ലാതകം
സന്താപക്കൊടുവഹ്നിതന്നിൽ മുഴുകിക്കേഴുന്നു ഭൂദേവിയും;
ചിന്തിച്ചീടുകിലാത്മജാന്ത്യസമയേ തൂകീടുമീ ബാഷ്പമാ—
ണന്തം പാരിലെഴാതെ സിന്ധുനിരയായ് കാണുന്നതെല്ലാമഹോ.

പേർപൊങ്ങും തിരുമേനിമാർമണി മഹാത്മാ മാറിവാന്യോസ്ധരാ—
ദീപം ദിവ്യതപസ്വി വേദവിദ്യാലങ്കാരചൂഡാമണി,
ഹാ! പൈതങ്ങളെയൊക്കെവിട്ടു ഭവമാമംബോധിപിന്നിട്ടിതാ
താപം ഹന്ത! പരംകഥിക്കുവതിനിന്നാവില്ല നാവില്ലമേ.

മാലാൽ ബാലകൾ തൻശിരസ്സു ശിലയിൽത്തല്ലീട്ടു കേഴുന്നഹാ
ബാലേപുൽക്കൊടിപോലുമുൽക്കടതരം വാർക്കുന്നു കണ്ണീർക്കണം
മേലേവാനവരാകുലം ലവമൊതുക്കീടാൻ ശ്രമിച്ചീടിലും
മേലാതശ്രുപൊഴിപ്പതാണു മഴയല്ലിപ്പെയ്യതുർവ്വീതലേ.

പാടുന്നില്ല ഖഗം ദലാവലി ചലിക്കുന്നില്ല പൂന്തേൻനുക—
ർന്നീടുന്നില്ല മരന്ദസുന്ദരസുമം പൂകുന്ന ഭൃംഗങ്ങളും
കൂട്ടാകുന്നിതമാന്ദ്യതെന്നലുമുലാത്തുന്നീല വിശ്വംസ്വയം
തേടുന്നില്ലനിസർഗ്ഗകർമ്മഗതിയെപ്പോലും കഠോരാർത്തിയാൽ.

സാരാസാര വിചാരഭാസുരമതേ! സംസാരമാകുന്നവൻ—
പാരാവാരമതിങ്കലെന്നുമമരസ്ഥാനം വരിച്ചങ്ങനെ
നേരാംപാതയിലങ്ങു മർത്ത്യരെ നയിച്ചോർക്കിൽ ക്ഷണംബാഷ്പമാം
തോരാധാരയിൽ മുങ്ങിയുള്ള പിളരാതാരുള്ളു പാരുള്ളതിൽ.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

അംഭസ്സിന്നവനത്വമംബുജമതിൻ ഭാസമ്പിളിസ്സൗഹൃദം
വമ്പേറുന്ന മഹീധ്ര ഹൃദ്ധൃതിയനന്തൻതൻമതിപ്രാഭവം
കുംഭീന്ദ്രാന്തകപൗരുഷം പലതിദം മാഹാത്മ്യമൊന്നിച്ചുത—
ന്നംഭോജാംബികയാട്ടമത്തിരുമുഖക്കണ്ണാടിയിൽ കാണ്മതാം.

ചാരത്തെത്തിട്ടുമക്ഷണത്തിലൊരുവാക്കോതാൻ തരംനൽകിടാ—
താരേയും വശവർത്തിയാക്കി വിജയിച്ചീടും, യമൻതന്നെയും
നേരിട്ടിട്ടൊരു ക്ലിപ്തകാലയളവിൽ തോല്പിച്ചയച്ചങ്ങുതൻ
ധീരത്വം ധരതന്നിൽ മാറ്റൊലിയലച്ചാർത്തായ്ച്ചലിക്കുന്നിതേ.

സ്വന്തം വീട്ടുലകം, ജനങ്ങളഖിലം ബന്ധുക്കളെല്ലാരു,മാ—
വൻതാതൻ ജഗദീശ്വരന്റെയരുമപ്പൈതങ്ങളെന്നോർത്തുടൻ
ചിന്തുംജീവിതകാലമാകെജനതാ സേവയ്ക്കുനേർന്നങ്ങത—
ന്നന്തസ്സാരമഹത്വമോർത്തകമതിൽ തിങ്ങുന്നുഭക്ത്യാദരം.

നാട്ടിൽസ്കൂളുകൾ, കീർത്തിപൊങ്ങിവളരുംകോളേജു, കന്യാമഠ—
ക്കൂട്ടം, പാവനവേദപാഠനിലയം, ദേവാലയശ്രേണിയും
ഒട്ടല്ലാതെപ്രയത്നമാൻ പണിയിച്ചുത്തുംഗസംസ്കാരമാം
പുഷ്ടശ്രീവിളയിച്ചപൊന്നുകരതാർ മുത്തുന്നതെന്നാണിനി!

മിന്നും തോരണവാരണങ്ങളരുണൻ മങ്ങുന്ന ഛത്രങ്ങളും
പൊന്നേലും പുതുചാമരങ്ങൾ കൊടികൾ ഗാനങ്ങൾ വാദ്യങ്ങളും
ഇന്നേവംപലതാൻ നിർജ്ജരരിതാവന്നങ്ങയെ സ്വീകരി—
ച്ചെന്നെല്ലാം കരുതുന്നു; ഖേദമതിലും മോദംതരുന്നൂഭവാൻ.

അങ്ങാർജ്ജിച്ചൊരു നൽജ്ജയക്കൊടിയുയർന്നീയൂഴിതൻസീമവി—
ട്ടങ്ങേയറ്റമമർന്നുവിൺപുരിയിലും തത്തിക്കളിപ്പൂദൃഢം
മംഗല്യം കലരുന്ന ദേവസഭതന്നദ്ധ്യക്ഷപീഠംവരി—
ച്ചങ്ങിപ്പോളുപദേശസാരമമൃതം നൽകീടുകല്ലേവിഭോ.

എന്നും വത്സരിവർക്കു നിസ്തുലതരം നിസ്സ്വാർത്ഥമാം ജീവിതം
നേർന്നിട്ടുള്ള ഭവാന്റെ ഭവ്യതയെഴും പൊൽപ്പാദപാംസുക്കളെ
നന്നായ്പ്പിൻതുടരാൻ ശ്രമിച്ചിവരിതാ പ്രാർത്ഥിപ്പു നിർവ്യാജമാ—
മന്നോർമന്നവനാത്മശാന്തിയരുളീടട്ടേ! തരട്ടേ ശുഭം.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

മനുഷ്യനും കലാസൃഷ്ടിയും.

Vettiyar K. J. Kurup III Bsc.

കാലം കഴിയുന്തോറും ലോകം പുരോഗമിക്കുന്നതോടൊപ്പം തന്നെ കലയും പുരോഗമിക്കുകയാണ്. കലയുടെ പുരോഗതി വ്യാപകമായ അർത്ഥത്തിൽ ജീവിത പുരോഗതിയെയാണ് കുറിയ്ക്കുന്നതു്. സുന്ദരാവസ്ഥകളുടെ ആവിഷ്കരണ ഫലമായാണ് നല്ല നല്ല കലാസൃഷ്ടികൾ രൂപം പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഈ കലാസൃഷ്ടികളെല്ലാം തന്നെ വേദന നിറഞ്ഞ ജീവിതത്തെ സുസഹമാക്കുന്നവയാണ്. മനുഷ്യ ജീവിതത്തിൻെറ മാർഗ്ഗദർശിതം മിക്കവാറും കലകളിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നതിനാലാണ് അവ സംജീവങ്ങളായി നിലനിൽക്കുന്നതു്.

ഭാരതീയ ശാസ്ത്രപ്രകാരം അറുപത്തിനാലു കലാവിദ്യകളും, അതിനോടനുബന്ധിച്ചു നിൽക്കുന്ന പല ഉപകലകളും ചേർന്നതാണ് 'കല'. "വികാരത്തിൻെറയും, നിരീക്ഷണത്തിൻെറയും സാങ്കേതികമായ സമ്മേളനം മുഖേന ഒരുത്തനിൽ വ്യക്തിഗതമല്ലാത്ത വികാരം ഉദ്ദീപിപ്പിച്ചു് സമസൃഷ്ടിസ്നേഹമുളവാക്കുന്ന മനുഷ്യശക്തിയുടെ ഭാവനാപരമായ പ്രകടനമാണ് കല" എന്നു് സുപ്രസിദ്ധ ഇംഗ്ലീഷ് നാടകകർത്താവായ ഗാൽസ്‌വർത്തി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ജീവിതത്തിൽ നിന്നുറവെടുത്തു്, ജീവിതത്തെത്തഴുകി, ജീവിതത്തിൽക്കൂടി ഒഴുകുന്ന കലാനിർഝരി ജീവിതത്തെ സമ്പന്നമാക്കുവാനും പര്യാപ്തമായതാണ്. കലാകാരന്മാരുടെ കടമയും ഈ ഉദ്ദേശ്യത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ളതാണെങ്കിൽ മാത്രമേ കലകൊണ്ടു മനുഷ്യരാശിക്കു പ്രയോജനമുണ്ടാകയുള്ളൂ. മനുഷ്യനും, അവൻെറ കലാസൃഷ്ടികളും തമ്മിൽ അത്രയ്ക്കു് അഭേദ്യമായ ബന്ധം ഉണ്ട്.

ക്രാന്തദർശികളായ കലാകാരന്മാർ അവരുടെ മോഹനങ്ങളായ ഭാവനകളിൽക്കൂടെ കോർത്തിണക്കിയെടുക്കുന്ന രത്നമാല്യങ്ങളുടെ മൂല്യം നിർണ്ണയിക്കുന്നതു് മനുഷ്യജീവിതമാകുന്ന വിപണിയിൽ വച്ചാണ്. അവരുടെ സൃഷ്ടികളിൽ ഭാവനയ്ക്കുള്ള പ്രാധാന്യത്തോടൊപ്പംതന്നെ അനുഭവങ്ങൾക്കും പ്രസക്തിയുണ്ട്. സൂര്യരശ്മി സത്തിലും അസത്തിലും ഭേദംക്രടാതെ വ്യാപിക്കുന്നതുപോലെതന്നെ കലാകാരൻെറ ഭാവനയ്ക്കും അനുഭവങ്ങൾക്കും സത്തിലും അസത്തിലും ജീവിത മൂല്യങ്ങളെ കണ്ടെത്തുവാൻ കഴിയും. രണ്ടായിരത്തിൽപരം വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു് ഭഗവാൻ ക്രിസ്തുദേവൻ കാൽവരിമലയിൽവെച്ചു് ലോകത്തിനു കാട്ടിക്കൊടുത്ത ത്യാഗവേദിയിലും, ലോകൈകവന്ദ്യനായ മഹാത്മജിയുടെ നേർക്കു് കൈത്തോക്കിൻെറ നിറയൊഴിച്ച ആ 'മനുഷ്യമൃഗ'ത്തിൻെറ ദുർമ്മോഹ തൃഷ്ണയിലും

കലാകാരൻ ജീവിതമൂല്യങ്ങളെ ദർശിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, മൗലികമായ തത്ത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ആ മൂല്യങ്ങൾ ഭിന്നപ്രകൃതികളായി മാറുന്നുവെന്നേയുള്ളൂ.

സാഹിത്യം, സംഗീതം, ചിത്രമെഴുത്ത്, വാസ്തുശില്പം, പ്രതിമാശില്പം മുതലായ ലളിതകലകൾ, പാശ്ചാത്യരുടേയും പൗരസ്ത്യരുടേയും ഇടയിൽ ഒരുപോലെ മെച്ചപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്ന കലകളാണ്. ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ യഥാതഥമായി പ്രതിഫലിപ്പിക്കുവാൻ പററിയ കല സാഹിത്യമാണ്. യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടേയും, സുന്ദരസങ്കല്പങ്ങളുടേയും ചിത്രീകരണമാണ് സാഹിത്യകലയിൽക്കൂടി നമുക്ക് അനുഭവപ്പെടുന്നതു്. പ്രഭാത ഭാസ്കരന്റെ പ്രതാപത്തെയും പ്രകൃതിയുടെ വികൃതിയേയും ചിത്രീകരിക്കുന്നതോടൊപ്പം തന്നെ, നരന്റെ വാനരത്വത്തേയും വഞ്ചനയുടേയും യാതനയുടേയും ഇരമ്പിക്കയററത്താൽ ഉണ്ടാകുന്ന സംഭവവികാസങ്ങളേയും എടുത്തു കാണിക്കുന്നതിനും സാഹിത്യത്തിനു കഴിയും; കഴിവുണ്ട്. ചുരുക്കത്തിൽ സത്യത്തെ ദർശിക്കാത്തവണ്ണം മഹത്തരമായ അനുഭൂതിയാൽ പ്രഫുല്ലമായ കവിഹൃദയം, ജീവിതത്തിൽനിന്നും എടുത്തു കാട്ടുന്ന അനുഭവങ്ങളാണ് സാഹിത്യകലയ്ക്കു തികവും മിഴിവും നൽകുന്നതു്.

സാഹിത്യത്തിനെന്നപോലെ തന്നെ സംഗീതത്തിനും മനുഷ്യമനസ്സിൽ വികാരാവിഷ്കരണശക്തിയുളവാക്കാനും, തദ്വാരാ മാനസിക പ്രചോദനത്തെ പ്രദാനം ചെയ്യുവാനും സാധിക്കുന്നതാണ്. വനാന്തരങ്ങളിൽ ആട്ടുമാടുകളെ മേയിച്ചുനടന്ന അന്നത്തെ പ്രാകൃത മനുഷ്യനിൽ അവനറിയാതെതന്നെ ഉറവെടുത്ത ഒരു കലയാണ് സംഗീതം. സുന്ദരമായ വിചാരവികാരങ്ങളുടെ സമ്യക്സമ്മേളനം അവനിൽ അന്ന് അവാച്യമായ ആനന്ദത്തിന്റെ തിരകൾ ഇളക്കിയിരുന്നു. അതിൽ അവൻ ഒരു നിർവ്വാണസുഖംതന്നെ അനുഭവിച്ചിരിക്കണം. കാലം കഴിഞ്ഞതോടുകൂടി, അഥവാ ശാസ്ത്രാരംഭത്തോടുകൂടി അതു് സുപ്രധാനമായ ഒരു സുകുമാര കലയായി രൂപാന്തരപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഇതരകലകളുടെ കാര്യവും ഇതിൽനിന്നും ഭിന്നമല്ല.

എല്ലാ കലാസൃഷ്ടികളുടേയും മർമ്മം ആത്മപ്രകാശനമാണ്. സകല മനുഷ്യരിലും കലാവാസനയ്ക്കു സ്ഥാനമുണ്ട്. എന്നാൽ ചിലരിൽ ഈ കലാവാസന അതിന്റെ അത്യുച്ച നിലയിൽ പരിലസിക്കുന്നു; അതേ സമയം മററു ചിലരിൽ അതു് അതിന്റെ കഴിവനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ല. അഥവാ, പരിതഃസ്ഥിതികളുടെ പ്രാതികൂല്യാവസ്ഥയിൽപ്പെട്ട് ഈ അനർഘ രത്നം കാന്തിയും മൂല്യവും നഷ്ടപ്പെട്ടു നശിച്ചുപോകുന്നു. മനുഷ്യമനസ്സിനെ സംസ്കരിച്ച് ഹൃദയവികാസമുള്ളതാക്കിത്തീർക്കുന്നതിലാണ് കലയുടെ വിജയം നിലകൊള്ളുന്നതു്. എന്നാൽ മനുഷ്യരുടെ ആഗ്രഹങ്ങളും, അഭിനിവേശങ്ങളും അനുസരിച്ച് ഈ കലകളോടുള്ള വാത്സല്യവും ഏറിയും കുറഞ്ഞും ഇരിക്കും. ഇ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള ഒരു പ്രസംഗമദ്ധ്യേ പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി, "കഥകളിയെ കാഴ്ചബംഗ്ലാവിലേയ്ക്കു മാററുകയാണ വളരെ നല്ലതു്" എന്ന്. ഏതു വിധത്തിൽ നോക്കിയാലും, കേരളീയർക്കു മാത്രമല്ല, പൗരസ്ത്യർക്കു പൊതുവെ എന്തുകൊണ്ടും അഭിമാനം കൊള്ളാവുന്ന ഒരു കലാസമ്പത്താണ് കഥകളി. പക്ഷേ, മുൻസൂചി

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

പ്പിച്ചതുപോലെ, കലയോട്ട് മനുഷ്യക്കുള്ള അഭിനിവേശം ഏറിയും കുറഞ്ഞും ഇരിക്കുന്ന കാലത്തോളം ഈ നിഗമനത്തിനു സാധുത്വം കല്പിക്കാം. എന്നാൽ ചിലക്കു ചില കലയോടോ, കലകളോടോ വിപ്രതിപത്തി തോന്നുന്നുണ്ടെന്നുവെച്ച് ആ കലകളെ പാടേ നിമ്മാർജ്ജനം ചെയ്യണമെന്നു പറയുന്നതിലാണ് അത്ഥമില്ലാത്തതു്. കലാസ്വാദന വിഷയത്തിൽ മനുഷ്യർ ഭിന്നരുചികളാണല്ലോ.

സുഖദുഃഖസമ്മിശ്രമാണ് ജീവിതം. പകലും, രാത്രിയും ലോകത്തിനു് ആവശ്യമായിരിക്കുന്നതുപോലെതന്നെ സുഖവും ദുഃഖവും അനുഭവിച്ചു കഴിഞ്ഞുകൂടുന്ന മനുഷ്യനെ അനിർവ്വചനീയവും, അലൗകികവുമായ ഒരു മേഖലയിലേക്കു് ഉയത്തുന്നതിനു് അവന്റെ കലാസൃഷ്ടികളുടെ നിരന്തരമായ പ്രേരണ ആവശ്യമാണ്. ഒരു കലാകാരന്റെ കടമ ഇതിനെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുകയെന്നുള്ളതത്രേ. ലോകരക്ഷയ്ക്കായുള്ള അവന്റെ ജീവിതം സുന്ദരവും അഭികാമ്യവുമാണ്. ഭിന്നരുചികളായ മനുഷ്യരിൽ സാവ്വജനീനമായ ഒരു വീക്ഷണഗതിയെ കുത്തിച്ചെലുത്തുവാൻ തക്ക പ്രാഗത്ഭ്യവും ആ മനുഷ്യസ്നേഹിക്കു് ഉണ്ടായിരിക്കണം.

ഇതു് ശാസ്ത്രത്തിന്റെ കാലമാണ്. കലയെ നാം ഇന്നു് അത്ര കാര്യമായി കണക്കാക്കേണ്ടതില്ല എന്നു വാദിക്കുന്ന ഒരു കൂട്ടം ആളുകളുണ്ടു്. കലയും, ശാസ്ത്രവും ഒരു നാണയത്തിന്റെ ഇരു വശങ്ങളാണ്. ശാസ്ത്രപുരോഗതികൊണ്ടു്, മാസ്മരശക്തിയാലെന്നപോലെ ലോകത്തിനു പുരോഗതി കൈവന്നിട്ടുണ്ടു്. ശരിയാണ്. പരമാണുവിന്റെ ഉള്ളറയിലേയ്ക്കു കടന്നു ചെല്ലുവാനും, വിശാലമായ ആകാശത്തിൽക്കൂടി വിഹംഗമത്തെപ്പോലെ പറന്നുപോകുവാനും ശാസ്ത്രം നമ്മെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആററംബോംബും, ഹൈഡ്രജൻബോംബും ശാസ്ത്രപുരോഗതിയുടെ സന്താനങ്ങളാണ്. പക്ഷെ ഇതുകൊണ്ടുമാത്രം നാം തൃപ്തരാകുന്നതെങ്ങനെയാണ്? ലോകത്തെ ഗ്രസിക്കുവാനെന്നവണ്ണം പാഞ്ഞടുക്കുന്ന വിഷമപ്രശ്നങ്ങളുടെ നേക്കു് ഈ ശാസ്ത്രഗതി ഇന്നു തിരിഞ്ഞിരിക്കുകയാണെങ്കിലും, ശാസ്ത്രയുഗത്തിന്റെ വീക്ഷണഗതിയിൽക്കൂടി മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ മുന്നേററമായ ത്യാഗവും, സ്നേഹവും മുരടിക്കാതിരിക്കണമെങ്കിൽ മനുഷ്യരുടെ കലാസൃഷ്ടികളും ശാസ്ത്രഗതിയ്ക്കൊപ്പം വളരേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അനുപേക്ഷണീയമായ ഈ സത്യദർശനം കലയുടെ കാര്യത്തിൽ നാം വിസ്മരിച്ചുകൂടാ. മനുഷ്യനും, അവന്റെ കലാസൃഷ്ടികളും അനാദികാലം മുതൽ തന്നെ അത്രയ്ക്കു ബന്ധം പുലത്തുന്നവയാണ്.

ചുരുക്കത്തിൽ, ഭൗതികത്വവും ആത്മികത്വവും യോജിക്കത്തക്കവിധം കൂട്ടിച്ചേത്തു് നിമ്മാണപരമായ പ്രവത്തനങ്ങൾക്കു മാർഗ്ഗദർശിത്വം നൽകുകയെന്നുള്ളതാണ് കലാസൃഷ്ടികൾകൊണ്ടു് മനുഷ്യജീവിതത്തിനു നേടാവുന്ന പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ ഗുണം. അത്യുത്തമങ്ങളായ ആദർശസമുച്ചയങ്ങൾ, മനുഷ്യവംശത്തെ സമുദ്ധരിക്കുന്ന ലോകോത്തരങ്ങളായ ആനന്ദാനുഭൂതികളായി മാറുമ്പോൾ മനുഷ്യന്റെ നാനാവിധമായുള്ള ഉയച്ചയ്ക്കു് ഈ കലാസൃഷ്ടികൾ അനുഗുണമായിത്തീരുന്നു. ജീവിതത്തിൽ കലാസൃഷ്ടികൾക്കുള്ള സ്ഥാനവും ഇതുതന്നെയാണ്.

FOOT BALL TEAM 1953-54.

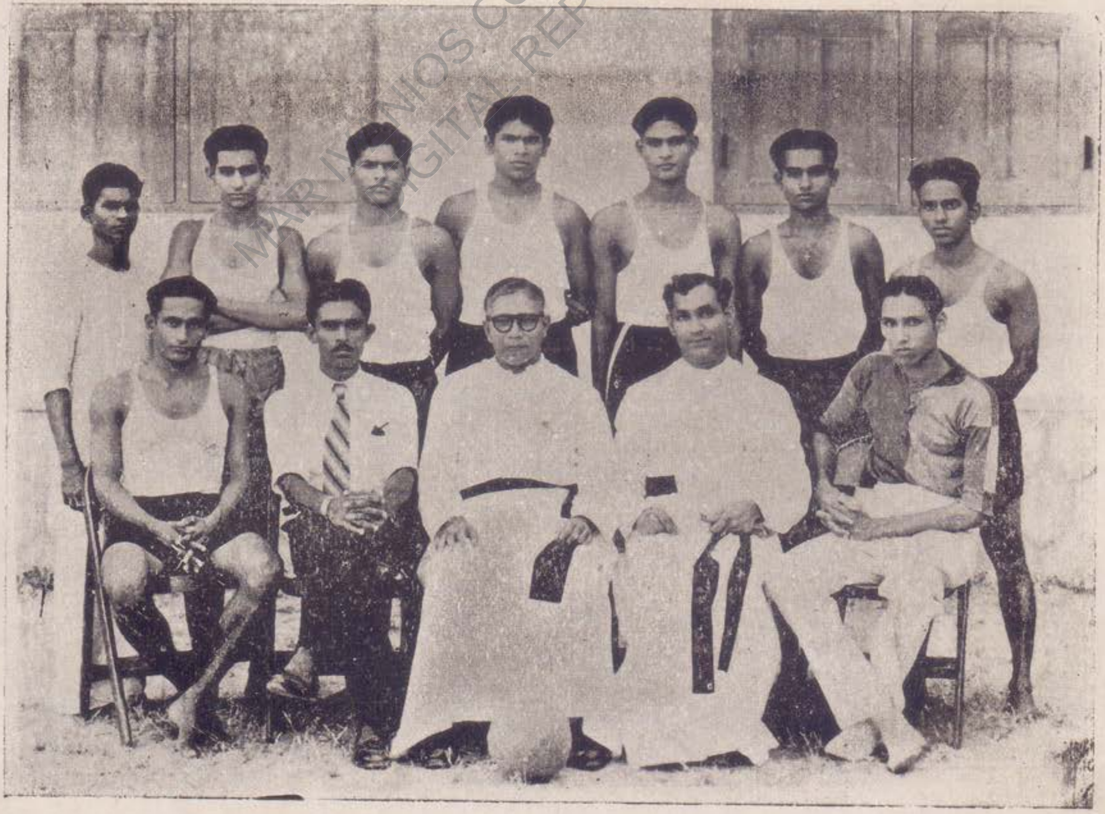

VOLLEY BALL TEAM 1953-54.

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

HOCKEY TEAM 1953-54.

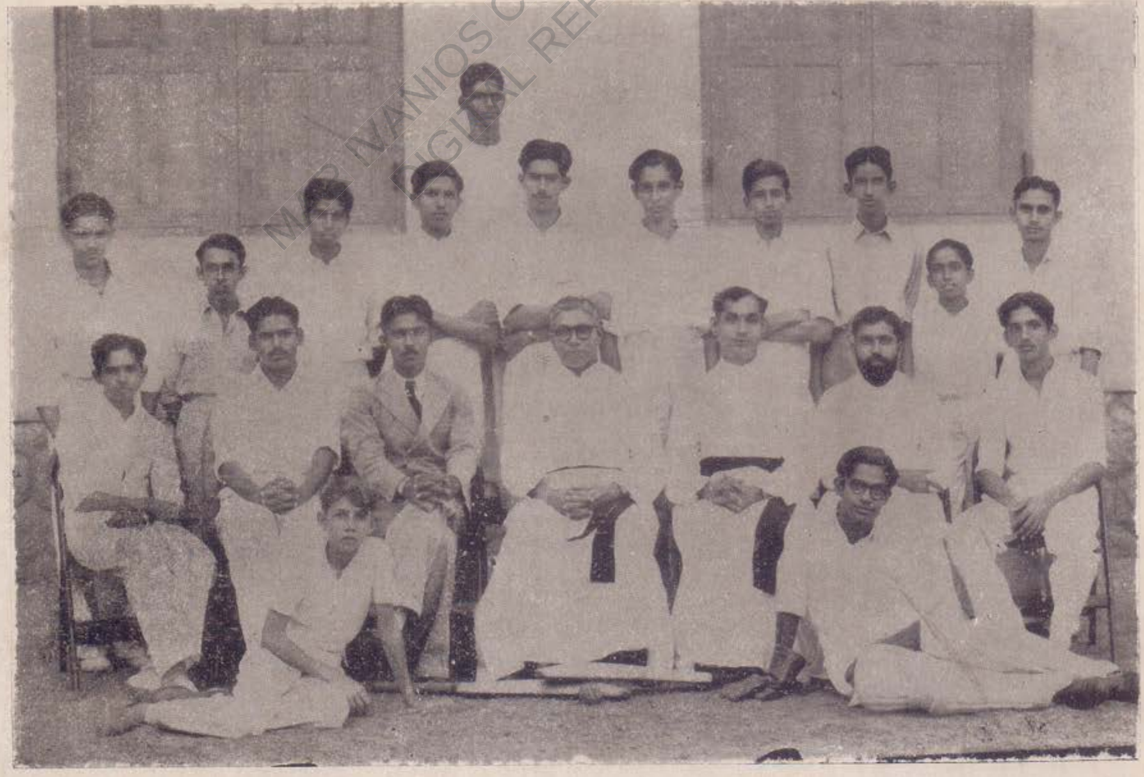

CRICKET TEAM 1953-54.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

"സ്നേഹിപ്പിൻ മർത്ത്യരെ"

Vergheese D. IV U. C.

ആരെയും ആകർഷിക്കുന്ന ഒരു മനോമോഹന മലർവാടി. അസ്തമയ സൂര്യൻ പാരിനെ ചെംപട്ടുടുപ്പിക്കുന്നു. സുഗന്ധവാഹിയായ മന്ദമാരുതന്റെ പുതുമ നിറഞ്ഞ സംഗീതം. കൃത്രിമ ജലാശയത്തിനരികിലായി പകുതി വികസിച്ച്, അഭിനവ ശോഭയൊഴുക്കി നിൽക്കുന്ന ഒരു റോസാപുഷ്പം, എന്നെ മാടിവിളിക്കാൻ തുടങ്ങി. മതിമറന്ന ഞാൻ പുൽത്തകടിയിൽ നിന്നെണീററു. പാദങ്ങൾ മെല്ലെ അങ്ങോട്ടു ചലിക്കാൻതുടങ്ങി. അവിടെ എത്തിയിട്ട്.—

ഞാൻ:—ചൊല്ലുനീ, ചൊല്ലുനീ, ചൊല്ലാതെ നിൽക്കുകിൽ
തെല്ലും മടിയാതെ നുള്ളുമേ ഞാൻ;
ആരാണിക്കാന്തിതൻ നിർമ്മാതാവെന്നതും
കേൾക്കട്ടെ നിന്നുടെ സന്ദേശവും.

പൂവ്:—കേൾക്കണം, കേൾക്കണം, ശ്രദ്ധിച്ചുകേൾക്കണം
നമ്മുടെ നിർമ്മാതാവിപ്രപഞ്ചം.
"സ്നേഹിപ്പിൻ മർത്ത്യരേ, സ്നേഹിപ്പിൻ മർത്ത്യരേ"
എന്നതാണെന്റെയാസന്ദേശവും.

ഞാൻ:—(ഒന്നു അട്ടഹസിച്ചിട്ട്)
അയ്യയ്യോ, സൂനമേ, നിന്നുടെ കർത്തവ്യം
അന്യോപദേശം, ഹാ, മാത്രമാണോ?
തത്ത്വാനുസാരം പ്രവർത്തിയാതെ നിങ്ങൾ
എന്തിനാ മർത്ത്യരെ പുച്ഛരിക്കുന്നു?

പൂവ്:—(ഒന്നു മന്ദഹസിച്ചിട്ട്)
സ്വാർത്ഥത്തിൻ ചട്ടയിട്ടാടുന്ന മാർത്ത്യരെ
സ്നേഹപ്പൂങ്കാവിലേക്കാനയിപ്പാൻ;

സൗരഭ്യമോഹന വർണ്ണഗണങ്ങളാൽ
പാടുന്നു ഞങ്ങളാ സന്ദേശത്തെ.

മന്ദമാരുതനേററ് ആ ലത അല്പമൊന്നു മുന്നോട്ടാഞ്ഞ് സ്നേഹപാരവശ്യത്താൽ ദൃഢമായി എന്നെ ആലിംഗനം ചെയ്തു. ഭാവം പകർന്ന എൻെറ വദനമാകമാനം ആ മനോജ്ഞകുസുമം തെരുതെരെ ചുംബിച്ച് തണുപ്പും സൗരഭ്യവും ലോഭമെന്യേ വിളമ്പുന്നു. എന്നിട്ട് ആ സൗകുമാര്യം മന്ദാനിലനുമായി ഒരു ചെറു നൃത്തം.

പൂവ്:—തീർന്നുവോ സംശയം നിങ്ങടെ സംശയ
മീവിധം വർത്തിക്കുമെന്നുമീഞാൻ.
എന്തിനഹംഭാവം മാളോരേ നിങ്ങൾക്കു
ഞങ്ങളെ നോക്കി പഠിപ്പിൻ സ്നേഹം.

ഞാൻ ചിന്താമഗ്നനായി. എന്നിൽ ചിന്നിത്തിളങ്ങേണ്ടതായ ആ പരസ്നേഹക്കനലിനെ ശോഭായമാനമാക്കാതെ, ആവരണം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്ന ആ സ്വാർത്ഥചാരം, ഇതാ മിന്നൽവേഗത്തിൽ അപ്രത്യക്ഷമാകുന്നു.

"സ്നേഹം—പരസ്നേഹം—അതേ; പാരിന്നമൃത് അതൊന്നു മാത്രമാണ്"

ഞാൻ:—വാസ്തവം ഞാനിനി സ്നേഹിക്കും മർത്ത്യരെ
പാടുവനീവിധമിന്നു മുതൽ.
സ്നേഹിപ്പിൻ മർത്ത്യരേ, സ്നേഹിപ്പിൻ മാർത്ത്യരേ,
അവ്വിധം നേടുവിൻ ജന്മഫലം.

ഹൃദ്യമായ പെരുമാററത്തിൻെറ വശീകരണശക്തി അത്ഭുതകരമാണ്. മനുഷ്യരെ സ്നേഹിക്കുക; അതിലും ഉപരിയായി, മനുഷ്യത്വം അനുവദിച്ചു കിട്ടിയിട്ടില്ലാത്ത മനുഷ്യനെ സ്നേഹിക്കുക. അതാണു നിങ്ങളുടെ കർത്തവ്യം.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

സ്നേഹിതൻ.

Chacko Panicker I U. C.

മറവിയിൻകൂട്ടുവിട്ടോർമ്മയുടെ
ചിറകുവിരിച്ചെൻ്റെ ചിന്തപാറി
ഒരുനാലുമാസങ്ങൾമുമ്പിലുള്ള
വികൃതിത്തരങ്ങളിൽച്ചെന്നുപാറി.

അവിടേയ്ക്കുനിങ്ങളെൻചിന്തയുടെ
ഗതിയെത്തിരിച്ചൊന്നുനോക്കീടുമോ
അവിടല്ലേനിർമ്മലസ്നേഹത്തിൻ്റെ
കതിരുകൾതെന്നലിൽപാറിനിൽപ്പൂ!

മനസ്സിൻ്റെ മാംസളഭിത്തികളി—
ലൊരുനാളുംമായാത്തചെഞ്ചായത്താൽ
അനുഭവമാകുംകലാവിദഗ്ദ്ധൻ
പരിചിൽവരച്ചൊരുജീവചിത്രം.

അതുമാച്ചാൽമായുമോ?മാച്ചീടുവാ—
നുലകത്തിൽപോന്നോരുശക്തിയുണ്ടോ?
മതിമാനാംനിങ്ങടെജീവിതത്തിൽ
വിലയേറുംപാഠങ്ങൾനൽകിയില്ലേ?

ഹൃദയമാംകോരകമാഗ്രഹമാം
ശശിബിംബരശ്മിയേറ്റുല്ലസിച്ചു.
പനിമതിതോറ്റൊളിച്ചീടുമാറു—
ള്ളവിടുത്തെസൗന്ദര്യമോലുമാസ്യം.

സുദിനമങ്ങെത്രയോനമ്മൾരണ്ടാൾ
ഹൃദയത്തിൻവാതിൽതുറന്നുകാട്ടി
അതിനുള്ളിലേമറപറ്റിനിന്നോ—
രതിരഹസ്യങ്ങൾ ചികഞ്ഞുകണ്ടു.

ശതവർഷവിംശതിമുമ്പുദൈവം
ധരണിയിൽമാനുഷവേഷമേന്തി
അവശർക്കാനന്ദവുമാശ്വാസവു—
മരുളുവാൻപോന്നതാംമാർഗ്ഗമോതി.

എവിടെയാണങ്ങേടെജീവിതത്തിൻ
മധുരിമയാർന്നസുമംനിറവൂ
അവിടെയീദൈവികചിന്താദീപം
നെടുനാൾവഴികാട്ടിയായിടട്ടെ!

നിശ്വസിക്കുന്ന ചിന്തകൾ, നീറുന്ന വാക്കുകൾ—ഇതാണു വാഗ്വിലാസം.

—ഗ്രേ.

ചെറുകഥ.

എന്റെ പ്രതികാരം.

P. S. Mahamed Ismail II U. C.

പ്രകൃതിരമണീയത ഓളം തല്ലുന്ന ആ സ്ഥലത്താണ് ഞാൻ ആദ്യം, ഒരു പ്രൈവററ് ഡാക്ടറായി ജീവിതമാരംഭിച്ചത്. പച്ചപ്പരവതാനി വിരിച്ചതുപോലെ കാണപ്പെടുന്ന വിശാലമായ നെൽപ്പാടങ്ങളും, തെങ്ങിൻ തോപ്പുകളും, ഭയങ്കര ചൂളങ്ങളും കറുത്ത പുകച്ചുരുളുകളും വമിക്കുന്ന വൻപിച്ച ഫാക്ടറികളും, ആ സ്ഥലത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകളായിരുന്നു. വ്യാപാരശാലകളുടെ വിപുലതയും, സായങ്കാലത്തിൽ വിനോദ സവാരികൾക്കിറങ്ങുന്ന സ്ത്രീപുരുഷന്മാരുടെ ബാഹുല്യവും, വാഹനങ്ങളുടെ തിരക്കും ആ സ്ഥലത്തിന്റെ മനോഹാരിതയ്ക്കും, പ്രാധാന്യത്തിനും പ്രത്യക്ഷലക്ഷ്യങ്ങളായിരുന്നു. ആ പട്ടണത്തിൽ നിന്നും അല്പം അകലെ സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന വിശാലമായ ഒരു ബംഗ്ലാവായിരുന്നു എന്റെ വാസസ്ഥലവും, ഹോസ്പിററലും. ഞാനും, അമ്മയും, ഒരു വേലക്കാരിയും മാത്രമായിരുന്നു വീട്ടിലെ അംഗങ്ങൾ. അവിടത്തെ സകല ജനങ്ങളുടേയും വിശ്വാസ ബഹുമാനാദികൾ ആർജ്ജിക്കുന്ന ഒരു ഡോക്ടറായി ഞാൻ ജീവിതം തുടന്നു.

എന്റെ ബംഗ്ലാവിൽനിന്നും അത്രയകലത്തിലല്ലാതെ ഒരു വലിയ രണ്ടുനിലക്കെട്ടിടവും, അതിന്റെ ചുററുപാടിൽത്തന്നെ ഒരു കയർഫാക്ടറിയും സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നു. അതിന്റെ മാനേജർ ആ നാട്ടിലെ കോടീശ്വരനും, കീർത്തിമാനുമായിരുന്ന സുധാകരൻനായരായിരുന്നു. "പൂമംഗലത്തു കൊച്ചങ്ങുന്നു" എന്നാണ് അദ്ദേഹം അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. അദ്ദേഹവും, ഭാര്യയും അവരുടെ ഏകസന്താനവും കോമളകളേബരയുമായ സുമതിയുമായിരുന്നു ആ കെട്ടിടത്തിലെ പ്രധാനാംഗങ്ങൾ. സ്കൂൾഫൈനൽ ക്ലാസ്സുവരെ പഠിച്ചശേഷം മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ലാളനയേററ് വീട്ടിൽ കഴിഞ്ഞുവന്നിരുന്ന സുമതിയുടെ ആകാരഭംഗി, മറേറതൊരു തരുണീമണിയേയും അടിപണിയിക്കുന്നതായിരുന്നു. പതിനെട്ടാം വയസ്സിലേയ്ക്കു കാലൂന്നിയിരുന്ന അവൾക്ക്, താരുണ്യത്തിനു ചേർന്ന സകല ഗുണവിശേഷങ്ങളും മററു യുവതികൾക്ക് അസൂയ തോന്നുമാറ്, ബ്രഹ്മദേവൻ സംഭാവന ചെയ്തിരുന്നു.

അങ്ങനെയിരിക്കെ, എന്നെ ഒരു ദിവസം സുമതിതന്നെയാണ്, സുഖമില്ലാതെ കിടക്കുന്ന അവളുടെ അച്ഛന്റെ അടുക്കലേയ്ക്കു് അവരുടെ കാറിൽ വിളിച്ചുകൊണ്ടുപോയത്. പ്രഥമവീക്ഷണത്തിൽതന്നെ ഞങ്ങൾക്കിരുവർക്കും പരസ്പരം അനുരാഗം ജനിച്ചതിൽ അവിവാഹിതരും ചേർച്ചയുള്ളവരുമായ ഞങ്ങൾ കുററക്കാരല്ല

ല്ലോ. പലപ്പോഴും അനുരാഗ നദിയുടെ പ്രവാഹത്തെ തടയുന്ന ജാതിഭേദമാകുന്ന അണക്കെട്ടിന് ഞങ്ങളെ വിലക്കുന്നതിനു സന്ദർഭം കിട്ടിയതുമില്ല. അങ്ങനെ മതം, സൗന്ദര്യം, ധനം എന്നിവകൊണ്ട് ഞങ്ങൾ അനുരൂപ ദമ്പതികൾ തന്നെയായിരുന്നു.

സുധാകരൻനായരെ ഞാൻ അനുദിനം സന്ദർശിച്ച് രോഗസ്ഥിതികൾ അന്വേഷിക്കുമായിരുന്നു. അങ്ങനെ ദിനംതോറുമുള്ള എൻെറ പുറപ്പാടിൻെറ ഫലമായി, ഞാനും സുമതിയും തമ്മിലുള്ള പ്രേമം കൂടുതൽ കൂടുതൽ അടുക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അവളുടെ ഗൃഹത്തിനു പുറകിലുള്ള മനോമോഹനമായ ഉദ്യാനത്തിൽവച്ചു ഞങ്ങൾ, പരസ്പരം ആശയങ്ങൾ കൈമാറി. ഒരു ദിവസം മനോഹരമായ സന്ധ്യാസമയത്ത് ഉദിച്ചുവരുന്ന ചന്ദ്രനെ സാക്ഷിയാക്കി, കുളിർമ നൽകുന്ന ആ പൂന്തോപ്പിൽവച്ച് അവൾ എന്നോടു വാഗ്ദാനം ചെയ്തു:—"സുകു, അങ്ങയെയല്ലാതെ മററാരെയും ഭർത്താവായിക്കിട്ടിയാൽ ഞാൻ ജീവിക്കുകയില്ല......എൻെറ ജീവിതം ഞാൻ അങ്ങേയ്ക്കായി സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു." എന്ന്.

നാളുകൾ മുറയ്ക്കു മുന്നോട്ടു നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ആ സ്ഥലത്തുണ്ടായിരുന്ന ഫാക്ടറികളിൽ തൊഴിലാളിവിപ്ലവം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു. സുധാകരൻനായരുടെ ഫാക്ടറിയും അതിൽനിന്നും രക്ഷ പ്രാപിച്ചില്ല. എനിക്ക് എന്തോ! തൊഴിലാളികളോടൊരു മമത. അവരുടെ അവകാശവാദങ്ങൾ ശരിയാണെന്നൊരു തോന്നൽ. ഞാൻ അവർക്ക് ഹാർദ്ദവമായ പിൻതുണ നൽകി. അവരുടെ നേതൃത്വം ഏറെറടുത്തവരിൽ ഞാനും ഉൾപ്പെട്ടു. അക്കാരണത്താൽ ഫാക്ടറി ഉടമസ്ഥന്മാർ, പ്രത്യേകിച്ചും ഗോപാലൻ നായർ എന്നെ അതിയായി വെറുത്തു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ബദ്ധ വൈരിയായി എന്നെ മുദ്രയടിച്ചു. വിപ്ലവം മൂർദ്ധന്യാവസ്ഥയിലെത്തി. ഞാൻ എൻെറ മാതാവിനെ സ്വദേശത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി താമസിപ്പിച്ചു. വിപ്ലവനേതാക്കന്മാരെ അറസ്ററു ചെയ്ത കൂട്ടത്തിൽ നിയമഹസ്തം എന്നെയും കൈവെടിഞ്ഞില്ല. ആറു വർഷത്തേയ്ക്കു കഠിനശിക്ഷ വിധിക്കപ്പെട്ട ഞാൻ ഇരുമ്പഴികൾക്കുള്ളിൽ, സുമതിയുടെ വാഗ്ദാനങ്ങളെയും വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു കഴിഞ്ഞുകൂടി. സുമതിയെക്കുറിച്ച് ഓക്കാത്തതും, അവളെ സ്വപ്നം കാണാത്തതുമായ ദിനങ്ങൾ എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം തുലോം വിരളമായിരുന്നു.

നീണ്ട, ആറു വർഷങ്ങൾ ഇഴഞ്ഞിഴഞ്ഞു നീങ്ങി. പോലീസുദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ താഡനങ്ങളേററ എനിക്ക് അതിയായ ക്ഷീണമുണ്ടായിരുന്നു. വിമുക്തനായി സ്വദേശത്തെത്തിയ എന്നെ എൻെറ അരുമമാതാവ് കണ്ണീരോടുകൂടി പുണർന്നു. ഞാൻ സുമതിയെ ചെന്നുകാണുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചെങ്കിലും തൽക്കാലം അഭിമാനം എന്നെ അതിനനുവദിച്ചില്ല. സുമതി എനിക്കുവേണ്ടി കാത്തിരിക്കുമെന്ന് ആത്മാർത്ഥമായി വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ കഴിഞ്ഞുകൂടി. സ്വദേശത്ത് ഉന്നത നിലയിൽ ഒരു ഹോസ്പിററൽ സ്ഥാപിക്കുവാൻ എനിക്കു സാധിച്ചു. നീണ്ട ആറു കൊല്ലക്കാലംകൊണ്ട് എൻെറ സ്വദേശം ഒരു പരിഷ്കൃത പട്ടണമായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു. സമർത്ഥന്മാരായ ഡോക്ടറന്മാരുടെ കുറവുമൂലം ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ എനിക്ക് നല്ല ഒരു സ്ഥാനം ലഭിച്ചു. കൈപ്പുണ്യം സിദ്ധിച്ച ഒരു ഡോക്ടറാണെന്ന് നാട്ടുകാർ എന്നെ അഭിമാനപൂർവം കൊണ്ടാടി.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

മാസങ്ങൾ രണ്ടു കഴിഞ്ഞു. ഒരു ദിവസം രാവിലെ എൻെറ ഹോസ്റ്റററലിൻെറ പടിക്കൽ ഒരു കാർ വന്നു നിന്നു. അതിലെ ഡ്രൈവർ എന്നെ സമീപിച്ച് സ്ഥലത്തെ പോലീസ് ഇൻസ്പെക്ടർ സുഖമില്ലാതെ കിടക്കുന്നുവെന്നും, അതിനാൽഞാൻ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു ചെല്ലണമെന്നും അറിയിച്ചു. ഇൻസ്പെക്ടരുടെ രോഗവിവരങ്ങൾ ഡ്രൈവറിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കിയ ഞാൻ പലതരം മരുന്നുകളും, സാധനസാമഗ്രികളും ഉൾപ്പെടുന്ന ബാഗുമായി കാറിൽ കയറി സ്ഥലംവിട്ടു.

മനോഹരമായ ഒരു ബംഗ്ലാവിലെ വിശാലമായ ഒരു മുറിയിൽ സുന്ദരനായ ഇൻസ്പെക്ടർ ശയിക്കുകയാണ്. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിൻെറ മുഖത്തേയ്ക്കു സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. അതേ! അതു് ആ ക്രൂരൻതന്നെയായിരുന്നു. ജയിലിൽവച്ച് എന്നെ നിർദ്ദയം മർദ്ദിച്ച് എൻെറ തല തല്ലിപ്പൊളിച്ച ആ ക്രൂരൻ തന്നെ. ഞാൻ ശാന്തനായി. അദ്ദേഹത്തെ ഒന്നുകൂടി സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. ഉഗ്രരോഗത്തിനുപോലും അദ്ദേഹത്തിൻെറ സുസ്മേര വദനത്തിൽ കളങ്കം ചാർത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. പക്ഷേ, നിയമപരമായി ശിക്ഷിക്കുവാൻ അടുക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം എങ്ങനെയാണ് ഒരു മൃഗമായി മാറിയിരുന്നതെന്നു വിചാരിച്ച് ഞാൻ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു.

അദ്ദേഹത്തിൻെറ സമീപം സുന്ദരിയായ ഒരു സ്ത്രീ കുനിഞ്ഞുനിന്നുകൊണ്ടു് രോഗവിവരങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവളുടെ മുഖം കാണുവാൻ എനിക്കു സാധിച്ചില്ല. അവൾ രോഗിയുടെ ഭാര്യയായിരിക്കാമെന്നു് ഞാൻ ഊഹിച്ചു. ഡാക്ടറായ ഞാൻ എൻെറ കർത്തവ്യം നോക്കുന്നതിനു പകരം മററു കാര്യങ്ങൾ അറിയാൻ ആഗ്രഹിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ. മൂന്നു വയസ്സു പ്രായം വരുന്ന കോമളനായ ഒരു ബാലനും അച്ഛനെ വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു് യാതൊന്നും മനസ്സിലാകാത്തവനെപ്പോലെ അവിടെ നിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

രോഗിയെ സസൂക്ഷ്മം പരിശോധിച്ചശേഷം 'പെൻസിലിൻ' കുത്തിവയ്ക്കുവാൻ ഞാൻ അടുത്തു. "ഇദ്ദേഹത്തിൻെറ കൈയിൽ ആരെങ്കിലും ഒന്നു പിടിക്കണം" എന്നു് ഞാൻ ഡ്രൈവറെ നോക്കിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ രോഗിയുടെ വാത്സല്യഭാജനമായ ആ സ്ത്രീരത്നംതന്നെ അതിനു തയ്യാറായി. ഞാൻ അവളുടെ മുഖത്തേക്കൊന്നു നോക്കി. ഹാ! എന്തൊരു മാററമാണ് അപ്പോൾ എന്നിൽ ഉണ്ടായതു്! എൻെറ സകല നാഡികളും പ്രവർത്തനരഹിതങ്ങളായതുപോലെ എനിക്കു തോന്നി. ബോധഹീനനായി വീണുപോകുമോ എന്നുപോലും ഞാൻ ഭയപ്പെട്ടു. എൻെറ തലയ്ക്കകത്തു് വലിയ ഒരു മൂളൽ, ഒരു ഇരമ്പൽ. ഞാൻ ധൈര്യമവലംബിച്ചുകൊണ്ടു് അവളുടെ മുഖത്തേയ്ക്കൊന്നുകൂടി നോക്കി. അതേ! അതവൾ തന്നെ; എനിക്കു് അയ്യായിരം വാഗ്ദാനങ്ങൾ നൽകിയ എൻെറ ആശാകേന്ദ്രം സുമതി! ഇൻസ്പെക്ടർ പ്രജ്ഞയററു കിടക്കുകയാണ്. ഞാൻ ഇൻജക്ഷനുവേണ്ടി എടുത്ത മരുന്നിലും, രോഗിയുടെ മുഖത്തും മാറിമാറി നോക്കിയശേഷം ആ മരുന്നു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ രോഗത്തിനു മതിയാവുന്നതല്ലെന്ന ഭാവത്തിൽ തിരികെ നടന്നു. ഒരു മനുഷ്യൻെറ മരണത്തിനു് തികച്ചും പര്യാപ്തമായ വേറൊരു മരുന്നു് സ്രിഞ്ചിൽ നിറച്ചുംകൊണ്ടു് വീണ്ടും ഞാൻ രോഗിയെ സമീപിച്ചു. അങ്ങനെ, എന്നെ നിർദ്ദയമായി മർദ്ദിച്ച ആ നീതിപാലകനെ, എൻെറ ആശാകേന്ദ്രത്തെ തട്ടിയെടുത്ത ആ

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ഘാതകനെ, എന്നെ രണ്ടുവിധത്തിൽ ദ്രോഹിച്ച ആ നിഷ്ഠൂരഹൃദയനെ പരലോകത്തിലേയ്ക്കു പറഞ്ഞയച്ച്, എന്നെ വഞ്ചിച്ച കാപട്യത്തിന്റെയും വഞ്ചനയുടെയും പര്യായമായ സുമതിയെയും അവളുടെ ഉദരത്തിൽ രൂപംപൂണ്ട ആ പിഞ്ചുപൈതലിനെയും ദുഃഖത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിലേയ്ക്കു ചവിട്ടിത്താഴ്ത്തുവാൻ തീരുമാനിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ വീണ്ടും രോഗിയുടെ കൈയ്ക്കു കടന്നു പിടിച്ചു. ഉടനെ അവൾ എന്റെ മുഖത്തേയ്ക്കു ഒന്നു നോക്കുവാൻ സംഗതിയായി. അതേ! അവൾ ആദ്യമായി എന്റെ മുഖത്തെ വീക്ഷിച്ചതു് അപ്പോൾ മാത്രമായിരുന്നു. അവളുടെ മുഖം വിളറി; ദേഹമാസകലം വിറകൊണ്ടു.

ഞാൻ ആരെന്നു് അവൾ ഗ്രഹിച്ചു. ഒരു നിമിഷം പരിഭ്രാന്തയായി നിന്നതിനു ശേഷം അവൾ എന്റെ കാൽക്കൽ വീണു കരഞ്ഞുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു:— "അങ്ങ് എന്റെ തെറ്റുകൾ ക്ഷമിക്കണം. അച്ഛന്റെ ആജ്ഞയനുസരിക്കാതിരിക്കാൻ എനിക്കു തരമില്ലാതെ വന്നു. അങ്ങ് തീർച്ചയായും എന്റെഭർത്താവിന്റെ ജീവനെ രക്ഷിക്കണം. എന്റെയും, എന്റെ കുഞ്ഞിന്റെയും രക്ഷയെയോർത്തു്, സുഖത്തെയോർത്തു് അങ്ങ് ധർമ്മം ആചരിക്കണം. ഞാൻ അങ്ങയോടു യാചിക്കുകയാണു്. അപേക്ഷിക്കുകയാണു്"

പെട്ടെന്നെന്റെ മനസ്സിൽ ഒരു മിന്നൽപ്പിണർ പാഞ്ഞു. അതിൽനിന്നും ചില ചിന്തകൾ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു:—

"എന്നെ പ്രേമിച്ച സുമതിയുടെ അച്ഛനെതിരായി ഞാൻ വിപ്ലകാരിയായതു് ശരിയോ തെറ്റോ?"

"തന്റെ വാത്സല്യനിധിയായ അച്ഛന്റെ അഭിഗ്രഹമനുസരിച്ചു് അവൾ ആ ഇൻസ്പെക്ടറെ വരിച്ചതു് ശരിയോ തെറ്റോ?"

"പ്രതികാരമനോഭാവം ഉടലെടുത്ത ഞാൻ അവളുടെ സ്വപ്നസമമായ ഭർത്താവിനെ വധിച്ചു് അവളെയും അവളുടെ ഓമന മകനേയും തീരാദുഃഖത്തിലാഴ്ത്തുന്നതു ശരിയോ തെറ്റോ?"

"നീതി നടത്താൻ നിയമിതനായ അദ്ദേഹം വിപ്ലവകാരിയായ എന്നെ നിയമാനുസൃതമായി ജയിലിൽവച്ചു ശിക്ഷിച്ചതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃത്യനിർവ്വഹണം മാത്രമായിരുന്നില്ലേ?"

"എന്റെ കാൽക്കൽ വീണു വിലപിക്കുന്ന സാധുസ്ത്രീയുടെ അപേക്ഷയെ നിരസിക്കുന്നതു് ശരിയോ തെറ്റോ?

ഞാൻ അവസാനമായി തീരുമാനിച്ചു. ആ വധൂവരന്മാർ പ്രവർത്തിച്ചതും പ്രവർത്തിക്കുന്നതുമെല്ലാം ശരിയും, ഞാൻ പ്രവർത്തിച്ചതും പ്രവർത്തിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതും തെററുമാണെന്നു്.

അങ്ങനെ ഒരു നിമിഷനേരത്തേയ്ക്കു് ഒരു ഘോരരാക്ഷസനായി രൂപാന്തരപ്പെട്ട എന്നിൽ, സന്മാർഗ്ഗപരമായ ഒരു മനുഷ്യ

സ്വഭാവം ഉടലെടുത്തു. എന്റെ ആശാവല്ലരിയായിരുന്ന സുമതി സുഖമായി വാഴട്ടെ എന്നു ഞാൻ ഒടുവിൽ തീരുമാനിച്ചു. അതേ, ആ മാതാവ് സൗഭാഗ്യപൂർണ്ണയായി ജീവിക്കുന്നതു കാണാൻതന്നെ ഞാൻ കൊതിച്ചു. അവളുടെ ഭർത്താവായ ഇൻസ്പെക്ടറുടെ ജീവനെ രക്ഷിക്കുമെന്ന് മനസ്സിൽ ശപഥം ചെയ്തുകൊണ്ട് ഞാൻ സുമതിയുടെ മുഖത്തേയ്ക്കൊന്നു കൂടി നോക്കി. ആകാംക്ഷാഭരിതവും ശോകസങ്കുലവുമായ അവളുടെ മുഖം ഞാൻ ശരിക്കു കണ്ടു. എന്റെ കൈയിലിരുന്ന വിഷം നിറച്ച ആ ഗ്ലാസ്സ് ഞാൻ അറിയാതെതന്നെ തറയിൽ വീണു പൊട്ടിത്തകർന്നു. ഞാൻ വീണ്ടും മരുന്നുകൾ സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന ബാഗിനെ സമീപിച്ചു.

അങ്ങനെ, അവസാനത്തിൽ ആതുരശുശ്രൂഷയെ മാത്രം ലക്ഷ്യമാക്കിക്കഴിയുന്ന ഒരു ആദർശവാനായ ഡോക്ടറായി രൂപാന്തരം പ്രാപിച്ച്, ഞാൻ സന്തുഷ്ടിയോടെ അവിടെനിന്നു മടങ്ങി.

സ്വർഗ്ഗശ്രീപരിതനാഗ്രത്തിൽ നക്ഷത്ര —
മാർഗ്ഗത്തിൽ പൊന്തുന്ന പൊൻമലരും
പാതാളം പുൽകിയൊഴുകും പുഴയുടെ
ശീതളതീര തൃണ സുമവും
ഒന്നുപോൽ പുൽകുന്ന ദിവ്യമഹസ്സേ! നീ
തന്നെയാണെന്നെന്നുമെന്റെ ദൈവം.

—എൻ. ഗോപാലപിള്ള.

ST. PHILOMENA.
Staged on Pax Romana Day.

മുഖം മൂടികൾ,
Staged by the Dramatic Club.

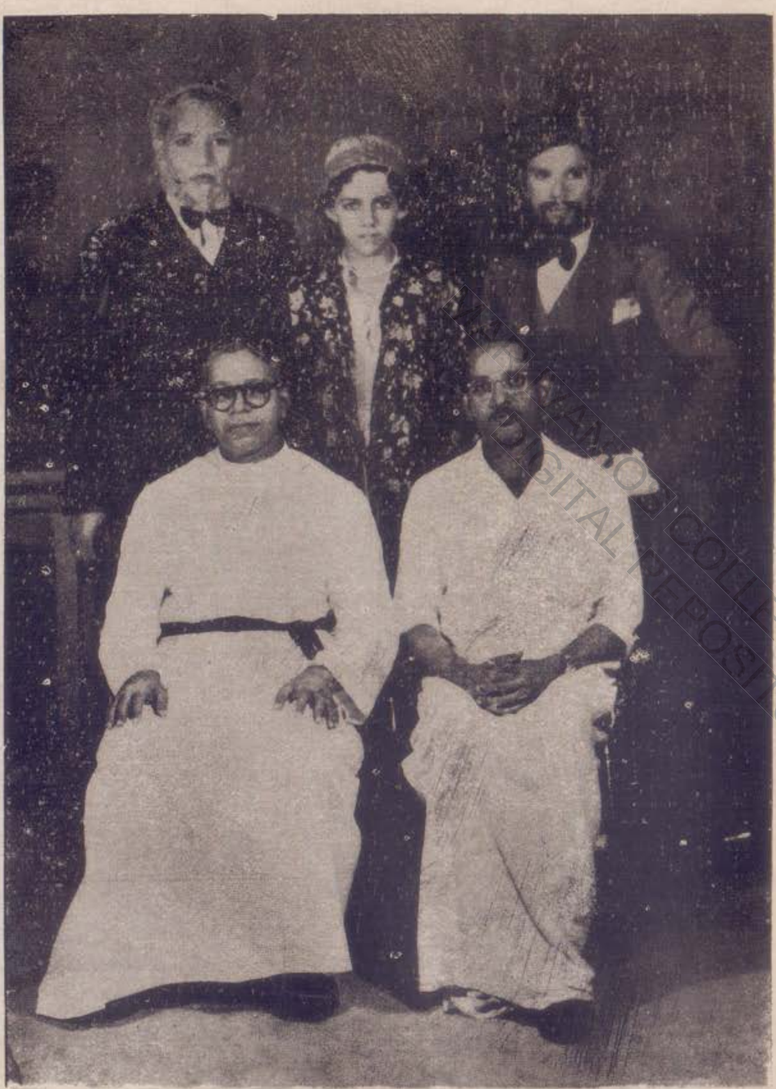

Drama—"Proposal" by Chekhov.

Sri. V. O. Koshy,
Best Photographer, 1953-54.

ധൂമകേതുക്കളും ഉല്കാപതനവും

Joseph Thomas II U. C.

ജ്വലിക്കുന്ന വാലോടുകൂടിയ തിളങ്ങുന്ന നക്ഷത്രങ്ങളുടെ അപ്രതീക്ഷിതമായ ഉദയം പലപ്പോഴും നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ അത്ഭുതവും ഭയവും കലർന്ന വികാരങ്ങളുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. യുദ്ധത്തിന്റെയും, ക്ഷാമത്തിന്റെയും, നാശങ്ങളുടെയും മുന്നോടിയായിട്ടാണ് ധൂമകേതുക്കളെ പലരും കണക്കാക്കുന്നത്. "ദൈവമേ! ഞങ്ങളെ പിശാചിൽനിന്നും തുർക്കികളിൽനിന്നും (From the Turks) ധൂമകേതുവിൽനിന്നും രക്ഷിക്കണേ" എന്ന പ്രാർത്ഥന 1456—ൽ ധൂമകേതു ഉദിച്ചപ്പോൾ യൂറോപ്പിലെ ജനങ്ങളിൽനിന്നുയർന്നു.

ഈ അത്ഭുതതേജോവാഹികളുടെ ഉത്ഭവത്തെപ്പററിയോ മാർഗ്ഗത്തെപ്പററിയോ ശരിയായ അറിവ് ഇതുവരെ ലഭിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും ഇവയെപ്പററിയുള്ള അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾ ഒട്ടുമുക്കാലും ഇപ്പോൾ ജനങ്ങളിൽനിന്നു നീങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാം. ധൂമകേതുവിന്റെ മിക്കവാറും ഭാഗം ജ്വലിക്കുന്ന വാതകമാണെന്ന് Spectroscope തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. നക്ഷത്രം പോലെയുള്ള ഭാഗത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ മാത്രമേ ഖരപദാർത്ഥമുള്ളു എന്നും, ബാക്കി ഭാഗം വാതകമാണെന്നുമാണ് ചിലരുടെ അഭിപ്രായം. പ്രകാശിക്കുന്ന കോസ്മിക് ഡസ്ററുകൊണ്ട് (Cosmic dust) പൊതിയപ്പെട്ട ന്യൂക്ലിയസ്സാണ് (Nucleus) ധൂമകേതുവെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നവരുമുണ്ട്.

സൂര്യനോടടുക്കുന്നതുവരെ ധൂമകേതുവിന് വാലുണ്ടാകുന്നില്ലെന്നുള്ളതാണ് അത്ഭുതകരമായ ഒരു പ്രത്യേക. സൂര്യനിലേക്കുള്ള യാത്രയിൽ അതിന്റെ വാല് നക്ഷത്രത്തിന്റെ പിൻപിലും സൂര്യനിൽ നിന്നകലുമ്പോൾ വാല് മുൻപിലുമായിരിക്കും. സൂര്യനും ധൂമകേതുവിന്റെ ചുററുപാടുമുള്ള കോസ്മിക്ഡസ്ററും ഒരുപോലെ നെഗററീവ് ചാർജ്ജുള്ളവയാണെന്നും തന്മൂലം ഈ പ്രകാശിക്കുന്ന ധൂളിപടലം സൂര്യനിൽനിന്നു വികർഷിച്ചു വാലായിട്ടു തീരുന്നു എന്നുമാണ് ഒരഭിപ്രായം. സൂര്യന്റെ പ്രകാശസമ്മർദ്ദമാണിതിനു കാരണമെന്ന് പ്രൊഫസർ പിക്കാർഡും (Pickard) പറയുന്നു.

സുപ്രസിദ്ധമായ Halley's Comet 1910—ൽ ആണ് അവസാനം ഉദിച്ചത്. 240 ബി. സി. മുതൽ ഈ നക്ഷത്രത്തെപ്പററി ജനങ്ങൾക്ക് അറിയാമായിരുന്നു. ഏകദേശം 76 കൊല്ലം ഇടവിട്ടാണ് ഈ നക്ഷത്രം ഭൂമിയോടടുത്തു വരുന്നത്. അവസാനത്തെ പ്രാവശ്യം (1910—ൽ) Halley's Comet ഉദിച്ചപ്പോൾ മുൻപുണ്ടായിരുന്നിടത്തോളം പ്ര

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

കാശം അതിനില്ലായിരുന്നു. അതിന്റെ ഒരു പ്രധാന ഭാഗം ശൂന്യതയിൽക്കൂടിയുള്ള യാത്രയിൽ പൊട്ടിത്തെറിച്ചു പോയെന്നുവേണം വിചാരിക്കാൻ. 1986—ൽ Halley's Comet—ന്റെ അടുത്ത ഉദയം നമുക്കു പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്നതാണെപോലും.

ഏകദേശം ധൂമകേതുക്കളുടെ മാർഗ്ഗം ഭൂമിയുടെ പ്രദക്ഷിണ പഥത്തിൽക്കൂടിയാണെന്നു കണക്കാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. 1882-ൽ ഉദിച്ച വാൽനക്ഷത്രം പോലെ, സെക്കൻഡിൽ 4000 മൈൽ വേഗത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന ഏതെങ്കിലും ഒരു ധൂമകേതു ഭൂമിയുമായി കൂട്ടിമുട്ടിയാലുണ്ടാകാവുന്ന അവസ്ഥ ഭാവനയിലും കാണാൻ പ്രയാസമാണ്. ഏകദേശം ഭൂമിയോളം ഭാരമുള്ള ധൂമകേതുവാണു മുട്ടുന്നതെങ്കിൽ അടുത്ത ക്ഷണത്തിൽ ഭൂമിയും അതിനോടുകൂടി എരിഞ്ഞ് ലഘുവായ ഹൈഡ്രജൻ തന്മാത്രകളായി മാറിപ്പോകും. കോടാനുകോടി വത്സരങ്ങൾക്കുശേഷം, ആ തന്മാത്രകൾ ഒരുമിച്ചു ചേർന്ന്, ഒരു കേന്ദ്രത്തിനു (Central necleus) ചുറ്റുപാടും ഭ്രമണം ചെയ്ത്, അവസാനം ഒരു തേജോഗോളമായിത്തീർന്നെന്നും വരാം.

വലിയ ധൂമകേതുക്കൾ ഭൂമിയുമായി കൂട്ടിമുട്ടിയിട്ടില്ലെങ്കിലും അവയുടെ ഭാഗങ്ങളെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്ന ഉല്‌കകൾ ജ്വലിക്കുന്ന ഭീകരതപോലെ പലപ്പോഴും ഭൂമിയിൽ എത്തിയിട്ടുണ്ട്.

1833 നവംബർ പന്ത്രണ്ടാം തീയതി രാത്രി മുഴുവൻ വടക്കെ അമേരിക്കയിലെ അന്തരീക്ഷം പറക്കുന്ന നക്ഷത്രങ്ങൾ കൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരുന്നു. ലോകാവസാനത്തിലെ, നക്ഷത്രങ്ങളുടെ ഭൂമിയിലേക്കുള്ള വീഴ്ചയാണ് അത് എന്ന് അന്നു പലരും വിചാരിച്ചുപോയി.

1908 ജൂൺ 30—ാം നു- കൃഷിക്കാരനായ സെമനോവ് (Semanov) മധ്യസൈബീരിയായിൽ തന്റെ വീട്ടിന്റെ തിണ്ണയിൽ ഇരിക്കയായിരുന്നു. ആ സമയം പടിഞ്ഞാറേ ചക്രവാളത്തോടടുത്ത് നീലനിറത്തിലുള്ള അഗ്നിമയമായ ഒരു ഗോളം ഉരുണ്ടുപോകുന്നത് അയാൾ കണ്ടു. 50 മൈൽ അകലെയുള്ള വനത്തിലാണ് ആ അഗ്നിഗോളം വീണത്. പെട്ടെന്ന് ഭയാനകമായ അലർച്ചയോടുകൂടി ഒരഗ്നിജ്വാല ആ സ്ഥലത്തുനിന്ന് ആകാശത്തേയ്ക്ക് ഉയർന്നു. തുടർന്നുണ്ടായ വായുപ്രവാഹംമൂലം 50 മൈൽ അകലെയിരുന്ന സെമനോവിനു അയാളുടെ വസ്ത്രത്തിനു തീ പിടിച്ചോ എന്നപോലെ ഒരനുഭവമുണ്ടായി. അടുത്ത ക്ഷണത്തിൽ അയാൾ ദൂരത്തിലേക്കെറിയപ്പെട്ടു. ഉണർന്നെഴുന്നേററപ്പോൾ അല്പനേരത്തേയ്ക്ക് അയാൾക്ക് ബോധമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ചുററുംനിന്നിരുന്ന മരങ്ങൾ നിലംപററി കിടക്കുന്നതാണയാൾ കണ്ടത്. വനത്തിൽ മേഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന 1500 റയിൻഡീയറുകളിൽ ചിലതിന്റെ എരിഞ്ഞ അവശിഷ്ടങ്ങൾ ദൂരെ ചിലടത്ത് തെറിച്ചു കിടന്നിരുന്നു. 400 മൈൽ അകലെ Trans Sibirian railway—ൽക്കൂടി ഓടിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു ട്രെയിൻ നിറുത്തപ്പെടാതിരുന്നെങ്കിൽ കാററിന്റെ ശക്തികൊണ്ടു് അതു് മറിഞ്ഞുപോകുമായിരുന്നു. 400 മൈൽ അകലെയുള്ള ലണ്ടനിൽപ്പോലും വായുവിലുണ്ടായ ചലനം അങ്ങനെ രേഖപ്പെടുത്താൻ സാധിച്ചു.

ഭൂമിയിലേക്കു പാഞ്ഞുവരുന്ന ഉല്‌കയുടെ മുൻപിലുണ്ടായിരുന്ന മട്ടിക്കപ്പെട്ട

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

വായു നിർമ്മിച്ച രണ്ടു മൈൽ വിസ്താരമുള്ള ഒരു കുഴി ഇന്നും കാണ്മാനുണ്ട്. ആ അഗാധഗർത്തത്തിൽക്കൂടിയാണ് ഉല്കയുടെ ഭാഗങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ തുളഞ്ഞുകയറിയത്. മർദ്ദിക്കപ്പെട്ട വായു വികസിച്ചുണ്ടായ പൊള്ളുന്ന കാററിൽ, ഭീമാകാരങ്ങളായ പൈൻവൃക്ഷങ്ങൾ വിശറിപോലെ, നാലുഭാഗങ്ങളിലും ഒടിഞ്ഞു നിലത്തു ചേർന്നുകിടന്നിരുന്നു. റവുമുള്ള കരിഞ്ഞ കുററികൾ ജീവലോകത്തെ അധിക്ഷേപിച്ചുകൊണ്ടു് ഇന്നും നിൽക്കുന്നുമുണ്ട്.

1908 ജൂൺ 30—ാം തീയതി ഭൂമിയോടു വളരെ അടുത്തുവന്ന പോൺസ്-ബിന്നെക്സ് കോമററിൽ (Pons binnex Comet) നിന്നു് വേർപെട്ട ഒരു ഭാഗമായിരിക്കാം സൈബീരിയയിൽ വീണതു്.

നിക്കൽ, ഇരുമ്പു് ഈ ലോഹങ്ങൾ പ്രധാനമായി അടങ്ങിയതും പത്തു ലക്ഷത്തിലധികം ടൺ ഭാരമുള്ളതുമായ ഒരു ഉല്ക്ക 5000 കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പു് ആരിസോണാമരുഭൂമിയിൽ വീണു. ജ്വലിക്കുന്ന വാലോടുകൂടി അലറിപ്പാഞ്ഞു വന്ന ആ തേജോഗോളം 2400 അടി പാറ ധൂളിയാക്കിക്കൊണ്ടു് ഭൂമിയിലേക്കു താണു. 160 വരെ അടി ഉയരമുള്ള വക്കോടുകൂടിയതും 1300 അടി ആഴമുള്ളതുമായ ഒരു ഭയങ്കര ഗർത്തം ഇന്നും അവിടെ കാണുന്നുണ്ട്. ആരിസോണായുടെ ചുററുപാടും താമസിക്കുന്ന Hopi Indians ഇന്നും പറയും, പണ്ടൊരിക്കൽ അഗ്നിയുടെ ദേവൻ നക്ഷത്രങ്ങൾക്കപ്പുറത്തു നിന്നിറങ്ങി, ജ്വലിക്കുന്ന കോപത്തോടുകൂടി ഭൂമിയിൽ പ്രവേശിച്ചെന്നു്.

വടക്കെ അമേരിക്കയിൽ അററ്ലാൻറിക് തീരത്തുള്ള ഏതോ താഴ്ന്ന സ്ഥലങ്ങൾ ഒരുകാലത്തു വന്നു വീണ ധൂമകതു മൂലമുണ്ടായതാണെന്നു് പല ഭൂശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. അതു വടക്കുപടിഞ്ഞാറുനിന്നു വന്നു എന്നാണു് പറയുന്നതു്. ആൽബർട്ടായുടെയും, നോർത്തുഡക്കോട്ടയുടെയും, മിന്നസോട്ടായുടെയും മുകളിൽക്കൂടിയാണുപോലും അതു വന്നതു്. ഇല്ലിനോയിസിന്റെ മുകളിലായപ്പോഴേക്കു് ആ അഗ്നിഗോളത്തിനു മുൻപിലുണ്ടായിരുന്ന മർദ്ദിക്കപ്പെട്ട വായു, കതിരുവന്ന നെൽച്ചെടികളെ എന്നപോലെ വൻകാടുകളെ നിശ്ശേഷം നശിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. പർവ്വതങ്ങളിലെ പാറകളെ ഉരുക്കിക്കൊണ്ടു് അതു മുൻപോട്ടു പാഞ്ഞു. 144000 മൈൽ വേഗത്തിൽ അതു സഞ്ചരിച്ചിരിക്കണം. ആ നക്ഷത്രസമൂഹം വെർജീനിയായുടെയും ജോർജീയായുടെയും ഇടയ്ക്കു്, വിറച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഭൂമിയിൽ മൈലുകൾ കണക്കിനു് ആഴത്തിലേക്കു താണു. അന്നു് 400 മൈൽ വിസ്താരമുള്ള ഭൂവിഭാഗത്തു് ഉൽക്കകളുടെ ഒരു സമൂഹം ചിതറി വീഴുകയാണു ചെയ്തതു്.

ഈ ഭയങ്കര സംഭവം കാണുന്ന ആളിനു്, അയാൾ ജീവിച്ചിരിക്കാവുന്ന ഒരു സെക്കൻഡിന്റെ അല്പ നേരത്തേയ്ക്കു് ബ്രഹ്മാണ്ഡം മുഴുവൻ എരിഞ്ഞു നശിക്കുക

യാണെന്നു തോന്നുമായിരുന്നു. ഭാവനയിൽ മാത്രമേ നമുക്കതു കാണാൻ സാധിക്കൂ. കണ്ണും ചെവിയും പൊട്ടിക്കുന്ന ആ കലാപത്തോടുകൂടി, ജ്വലിക്കുന്ന വാളുപോലെ അലറുന്ന അഗ്നി, നക്ഷത്രത്തിലേക്കുയർന്നിരിക്കണം. അനേകം ദിവസങ്ങൾകൊണ്ടായിരിക്കണം പൊടിപടലവും ഇരുണ്ട ധൂമച്ചുരുളുകളും അപ്രത്യക്ഷമായതു്. എരിഞ്ഞുനശിച്ച ഭൂമിയിൽ ജീവന്റെ യാതൊരംശവും ശേഷിച്ചിരുന്നിരിക്കയില്ല. ആയിരക്കണക്കിനടി ആഴമുള്ള കുഴികളിൽ നീറി അടങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന നക്ഷത്രഭാഗങ്ങളിൽനിന്നു് ഉയർന്ന ആവിയുടെയും പുകയുടെയുമല്ലാതെ യാതൊന്നിന്റെയും ചലനം അനേകം നാളത്തേക്കു് അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കയുമില്ല.

മാരകായുധങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിൽ ദത്തശ്രദ്ധരായിരിക്കുന്ന ആധുനിക ലോകത്തിനു് വിഭാവനം ചെയ്യാൻ സാധിക്കാത്ത വിനാശശക്തി, വായുമണ്ഡലത്തിനു പ്പുറത്തുള്ള ശൂന്യതയിൽക്കൂടി നിശ്ശബ്ദമായി പാഞ്ഞുപോകുന്നുണ്ടെന്നു്, അററ്ലാൻറിക് തീരത്തുള്ള അഗാധ ഗർത്തങ്ങൾ, പ്രകൃതിയുടെ ഭാഷയിൽ മനുഷ്യനോടു പറയുന്നുണ്ടു്.

"വികാരാംശത്തെ ശരിയാംവണ്ണം ആസ്വദിക്കുന്നതിനു സഹായകമായി നിൽക്കുന്നതേതോ, ഗദ്യമാകട്ടെ പദ്യമാകട്ടെ, അതാണു് ഉത്തമകാവ്യം."

ജി. വി.

ദിവ്യദർശനം.

R. Gopinatha Pillai I U. C.

ഹൃത്തടത്തിലുരുക്കും വികാരവും
ഭാവനയുംതിളച്ചുപൊങ്ങിടവേ,

തുംഗമോദമെടുത്തുപുറത്തുഞാൻ
ഭംഗിയിലതുവാക്കാൻതുടങ്ങവേ,

കഷ്ടമയ്യോ!പൊടിഞ്ഞുതകർന്നുപോയ്
നഷ്ടമായതുകിട്ടീലൊരംശവും.

എത്രയെത്രയകലെക്കിടന്നതാം
ഭാവനയുംവികാരവുമൊന്നാക്കി,

എത്രസൂക്ഷ്മമായ്ഞാൻ ഹൃത്താംമൂശയിൽ
ഭദ്രമായിനിരത്തിസ്സന്തോഷമായ്.

ചിന്തയാംതീകൊടുത്തഥഹൃത്തിനെ
ശാന്തമായിതപിപ്പിച്ചുവേഗത്തിൽ

ഇത്തരത്തിൽതിളച്ചതാമക്കരു—
വാണുഭിന്നമായ്പോയതുസത്വരം.

ദുഃഖസന്തപ്തമായമനസ്സുമായ്—
ചെന്നുഞാനിരുന്നാലിൻചുവടതിൽ

പശ്ചിമാംബരഗന്ധംതുടുക്കവേ
അമ്പിളിക്കലയമ്പിലുയരവേ

താരകാളികൾമിന്നിത്തിളങ്ങവേ
ആലിലകളിളകാതിരിക്കവേ

ബാഹ്യലോകംമറന്നുഞാൻമറ്റേതോ
ലോകംതന്നിൽപതുക്കെയുയർന്നുപോയ്.

ഞാനുമെന്നുടെയാത്മാവുമൊന്നായി
ട്ടുന്നതാനന്ദസൗധാഗ്രമേറവേ,
കണ്ണടഞ്ഞുപോയ്സുപ്രഭാപൂരത്താൽ
മണ്ണിലല്ലിതുവിണ്ണിലാണോർക്കണം.

മന്ദമാപ്രഭമാനുഷാകാരമാ [രം
ന്നൊന്നാടിങ്ങനെചൊല്കയായ്സത്വ

"കുഞ്ഞേ!നിൻവ്യഥയെല്ലാമറിഞ്ഞുഞാൻ
സങ്കടംവേണ്ടച്ചെറുവും ധരിക്കനീ

ഭാവനയുംവികാരവുമൊന്നാക്കി
ഹൃത്തടത്തിലുരുക്കാൻതുടങ്ങവേ

മെല്ലവേഹൃദയത്തിൻറ്റൊരംശവും
കൂടിനീയുരുക്കിച്ചേർക്കിൽമുദാ

പിന്നെവീണ്ടുമെടുത്തുവാർത്തീടുകിൽ
ലഭ്യമാകുമുറപ്പാക്കരുവിനു്.

ശോഭയുംഹൃദയാവർജ്ജകതയും
വശ്യശക്തിയുംകിട്ടുമസംശയം"

ഞെട്ടിഞാനും,ഹൃദയമുരുക്കാനോ?
'വയ്യെനിക്കെന്നു'ഞാനുംപറഞ്ഞുപോയ്

അല്ല—എൻറ്റഹൃദയരക്തത്തിലാ—
നന്ദമേവരുംകാൺകിലോഞാൻമുദാ

ഹൃത്തടത്തെമുഴുവനുരുക്കിയീ
ലോകസന്നിധിതന്നിലായ്വച്ചിടാം.

മഞ്ഞുമന്ദംപൊഴിയാൻതുടങ്ങവേ,
വാവലാലിൻതലപ്പിലിളകവേ

നോക്കിവീണ്ടുമാദേവനെ സത്വരം
കണ്ടതില്ലാ,മറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞുപോയ്

കണ്ണുരണ്ടുംതിരുമ്മിഞാൻനോക്കുമ്പോൾ
നാലുവാരയുയർന്നുപനിമതി.

ചെറുകഥ

നീറുന്ന സ്മരണകൾ.

K. M. Chacko IV Bsc.

വെയിലാറി. ചക്രവാളവും സൂര്യനും തമ്മിലടുക്കാൻ നാലഞ്ചു നകപ്പാട് അകലമേ ഉള്ളു. ശരൽക്കാല സായംസന്ധ്യയുടെ സാമീപ്യത്തിൽ സൂര്യബിംബത്തിൽനിന്ന് തങ്കരശ്മികളുടെ ഛായ വീശിത്തുടങ്ങി. ഉല്ലാസകരമായ ഈ സമയത്ത് ഭാഗ്യവാന്മാർ സായംസവാരിക്കിറങ്ങുക പതിവാണല്ലോ. ആ ദിവസം നടന്ന സംഭവവികാസങ്ങളെപ്പററി ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടു ഞാനും "രമണി ലോഡ്ജി"ൽ നിന്നും ബീച്ചിലേക്കു നടന്നു.

ഇങ്ങനെ ഒരു ഭാഗ്യഹീനൻ തിരുവനന്തപുരത്തു പോയി പഠിക്കുന്നുണ്ട് എന്നൊന്നും വീട്ടുകാർക്ക് അത്ര വിചാരമില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. അല്ലെങ്കിൽപിന്നെ, അത്യാവശ്യമാണ്, കത്തു കിട്ടിയാലുടൻ പണം അയയ്ക്കുവാൻ അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു എന്നെല്ലാം പറഞ്ഞു കത്തയച്ചിട്ട് ഇന്നേക്ക് ഒരു മാസമായി. എന്നിട്ടും. എങ്ങനെയാണ് ഞാൻ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നതെന്ന് വീട്ടുകാർ ചിന്തിക്കുന്നതു പോലുമില്ല. പഠിക്കാനോ, വായിക്കാനോ, എഴുതാനോ ഒന്നും സാധിക്കുന്നില്ല. ഏതായാലും! ഇന്നെങ്കിലും രൂപാ വന്നതു് മഹാഭാഗ്യം! പക്ഷേ 90 രൂപാകൊണ്ട് എന്തു ചെയ്യാനാണ്? കടത്തിൽ മുങ്ങിയിരിക്കുന്നതിനാൽ ഒന്നു നിന്നു തിരിയണമെങ്കിൽ വേണമല്ലോ നൂറു രൂപാ. കൊടുക്കാനുള്ളവരിൽ ചിലർക്കു കൊടുത്തിട്ട് ലോഡ്ജിലേക്കു ഞാൻ തിരിച്ചു. കുറച്ചു രൂപായ്ക്കുകൂടി എഴുതണമെന്നുള്ളതാണു പ്ലാൻ. അതിനെന്താണു വഴി? ബോട്ടണിസ്റ്റുഡൻറല്ലേ. ഒരു നാല് 'എക്സ്കർഷൻ' പോകണമെന്നെഴുതിക്കളയാം.

സമയം സന്ധ്യയാകാറായി. ഒരു ദിവസം മാത്രം പ്രായമുള്ള ആ നവചന്ദ്രലേഖ ആകാശത്തിന്റെ അങ്ങേഅററത്തുതാണു. ഞാൻ രമണിലോഡ്ജിലെത്തി ഊണു കഴിച്ചിട്ടുടൻ കിടന്നു. ഉറക്കം വരാൻ ഒട്ടും താമസിച്ചില്ല. പിന്നെ ഉറക്കം തെളിഞ്ഞെഴുന്നേല്ക്കുന്നതു പിറേറദിവസം ഏകദേശം മണി എട്ടാകാറായപ്പോഴാണ്. ക്ഷീണത്തിന്റെ കൂടുതൽകൊണ്ടോ, മഞ്ഞിന്റെ ആധിക്യംകൊണ്ടോ എഴുന്നേൽക്കുവാൻ അത്രയും താമസിച്ചുപോയി. ഉമിക്കരി എടുത്തു വരാന്തയിൽ പല്ലു തേക്കുവാനിരുന്നു. അതാ, നോക്കുന്നതു് ജോർജ്ജുകുട്ടിയല്ലേ! "എടോ ഇങ്ങുവന്നേ, താനെന്താ ശീമക്കാരനാണോ? അതോ പുത്തൻകാവ്യദേശത്തിന്റെ അഭിമാനം സൂക്ഷിക്കയാണോ? ഇതിലെ പോയാൽ ഇവിടെ ഒന്നു കയറിയിട്ടു പോകുവാൻ വയ്യേ?" അത്ഭുതവും സ്നേഹവും തുള്ളിത്തുളുമ്പുന്ന ഒരു ചിരിയുമായി അയാ

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ളൻെറ സമീപം വന്നു……ഞാനും പുഞ്ചിരിച്ചു.

ഞങ്ങൾ കുറച്ചധികം സംസാരിച്ചു. അയാൾ നാട്ടുവാർത്തകൾ; ഞാൻ പട്ടണവാർത്തകൾ. അയാൾ ദുർഭിക്ഷതയെക്കുറിച്ച്, ഞാൻ സുഭിക്ഷതയെക്കുറിച്ച്. ഇടയ്ക്കു കുശലപ്രശ്നങ്ങളും കഴിഞ്ഞു. അയാൾക്കെന്തോ ജോലി ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടയാൾ പോയി. ഞാൻ മുഖംകഴുകി, കുളിച്ചു, കാപ്പികുടിച്ചു. സഹൃദയനും, സാഹിത്യകാരനുമായ എൻെറ ഒരാത്മ സുഹൃത്തിനെ എനിക്കു കാണണമായിരുന്നു. ഇന്നാണെങ്കിൽ ഒഴിവു ദിവസവുമാണല്ലോ. അയാളുടെ ജീവിതത്തിൽ അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ചില നീറുന്ന സ്മരണകളെപ്പററി പറയാമെന്നു പറഞ്ഞിരുന്ന ദിവസവും ഇന്നാണ്. മണി പത്തേകഴിഞ്ഞുള്ളുവെങ്കിലും വെയിലിനെന്തൊരു ചൂട്!……അതാ! മെഡ്ലീൻകുഞ്ഞു വരുന്നല്ലോ. "നമസ്തേ" അയാൾ അഭിവാദനം ചെയ്തു. "നമസ്തേ" ഞാൻ പ്രത്യഭിവാദനം പറഞ്ഞു.

"എങ്ങോട്ടാണ്" അയാൾ അന്വേഷിച്ചു.

"ബഞ്ചമിൻെറ ശാന്താലോഡ്ജിലേക്ക്"

"ഞാനും അങ്ങോട്ടേക്കാണ്, നമുക്കൊന്നിച്ചു പോകാമല്ലോ?"

ഞങ്ങൾ ഒന്നിച്ചുനടന്ന് ശാന്താലോഡ്ജിലെത്തി. അതാ……മേശപ്പുറത്ത് "Forget Me Not" എന്ന് മുകളിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ള ഒരു കത്തു കിടക്കുന്നു. ഞാനതു് കൈവശമാക്കി. പക്ഷേ അതു് വായിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് ബഞ്ചമിൻ അവിടെ വന്നെത്തി.

"നമസ്തേ"

"നമസ്തേ"

"സ്നേഹിത! പഴയ നീറുന്ന സ്മരണകൾ കത്താററായോ" ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"ഓഹോ! അതു കേൾക്കുവാനാണോ രണ്ടുപേരുംകൂടി രാവിലെ ഇറങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. പറയാം ഇരിക്കുവിൻ" ഞങ്ങൾ ഇരുന്നു.

"സ്നേഹിതരേ! ഈ കത്തിനെപ്പററിയാണ് എനിക്കു പറയുവാനുള്ളതു്" ബഞ്ചമിൻ ഒരു നെടുവീർപ്പിട്ടു.

"മോളി എനിക്കെഴുതിയ കത്താണിതു്. ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ പിരിഞ്ഞിട്ട് ഇപ്പോൾ രണ്ടുകൊല്ലമായി; രണ്ടു കൊല്ലം! ഇക്കാലത്തിനിടയ്ക്ക് അവൾക്കെന്തെല്ലാം മാററം വന്നിട്ടുണ്ടാവണം. സ്വപ്നം കാണുന്ന ആ കണ്ണുകൾ എത്രമാത്രം ആകർഷകങ്ങളായിരിയ്ക്കും ഇപ്പോൾ. ആ കവിൾത്തടങ്ങൾ ചെമ്പനിനീർപ്പൂപോലെ തുടുത്തിരിയ്ക്കില്ലേ! അങ്ങനെ എന്തെല്ലാം മാററങ്ങൾ!"

"സ്നേഹിതാ! എന്താണിപ്പറയുന്നതു്, ഏതാണീ മോളി?" ഞാനന്വേഷിച്ചു.

"അതേ!—അതാണു ഞാൻ പറവാൻ തുടങ്ങുന്നതു്. അതു് ഒരു നീണ്ട കഥയാണ്. സ്നേഹിതൻ ഇടയ്ക്കു കയറി എന്നോട് ഒന്നും ചോദിയ്ക്കരുതു്"

"ഇല്ല" ഞാൻ സമ്മതം മൂളി.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

"ഞാൻ ഇൻറർമീഡിയററിന് ആലപ്പുഴെ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന കാലത്താണ് മോളിയെ ആദ്യമായി കണ്ടതു്. പട്ടണത്തിൽനിന്നു് ഒരു നാഴിക അകലത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു "രത്നാലോഡ്ജി"ലായിരുന്നു ഞാൻ താമസിച്ചിരുന്നതു്. എൻെറ ലോഡ്ജിനടുത്താണവളുടെ വീട്"

"അന്നു് ഒരു ഒഴിവുദിവസമായിരുന്നു. ഞാൻ എന്തോ എഴുതിക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കുമ്പോഴാണ് മോളി എൻെറ അടുത്തു വന്നതു്"

"ഇതിൻെറ അൎത്ഥം ഒന്നു പറഞ്ഞുതരാമോ?" ഫിഫ്ത്തു ഫാറത്തിലെ ഇംഗ്ലീഷുപുസ്തകത്തിലെ ഒരു പാഠം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു് ലജ്ജാഭരിതവും നിഷ്കളങ്കവും ആയ സ്വരത്തിൽ, അവൾ ചോദിച്ചു.

ഞാൻ സമ്മതിച്ചു. പുസ്തകം വാങ്ങി ആദ്യത്തെ പേജിൽ നോക്കി. "മോളിവറുഗീസ്, ഫോം. ഫിഫ്ത്ത്" എന്നു് അതിൽ എഴുതിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

"ഏതാ വീട്?"

"ദാ— അക്കാണുന്നതാണ്" അവൾ അടുത്തുള്ള ഒരു ചെറിയ വീടു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു.

ഞാൻ അന്നു് അൎത്ഥം പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. അങ്ങനെയാണ് ഞങ്ങളുടെ പരിചയത്തിൻെറ തുടക്കം. ക്രമേണ ഞങ്ങൾ വലിയ പരിചയത്തിലായി. അവൾ ഇടയ്ക്കിടെ എൻെറ അടുത്തുവരും. ഒരു ദിവസം അവൾ എന്നോടു ചോദിച്ചു. "എവിടെയാ നിങ്ങളുടെ ദേശം?"

"തിരുവല്ലായ്ക്കടുത്തു് കാവുംഭാഗത്തു്"

"വീട്ടിലാരൊക്കെയാ ഉള്ളതു?"

"അപ്പച്ചനും അമ്മയുമുണ്ടു്, ഏട്ടനും അനുജനും..."

"പെങ്ങമ്മാരില്ലേ?"

"ഇല്ല"

"മോളിയുടെ വീട്ടിൽ ആരെല്ലാമാണുള്ളതു്?" ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"അമ്മേം ഞാനും മാത്രമേ ഉള്ളു."

വായാടിയായ ഒരു കുസൃതിക്കുട്ടിയാണ് മോളി. അവളെൻെറ മുറിയിൽ നിസ്സങ്കോചം കടന്നുവരും. എൻെറ കൂട്ടുകാരുണ്ടെന്ന വിചാരമേയില്ല പുള്ളിയ്ക്കു്; അവൾ വന്നാൽ പിന്നെ അന്നു പഠിയ്ക്കാൻ നോക്കേണ്ടാ. അവളുടെ സംഭാഷണം കേൾക്കാൻ വലിയ രസമുണ്ടു്. പക്ഷേ അവൾക്കു് കളിയും കാര്യവും അറിയാൻ പാടില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് ചിലപ്പോൾ എനിയ്ക്കു ശുണ്ഠിവരും.

ഒരു ദിവസം എന്നെ അവൾ പതിവിൽക്കൂടുതൽ അസഹ്യപ്പെടുത്തി. എനിക്കു ദേഷ്യം വന്നു. അവളുടെ കൈത്തണ്ടു കണക്കിനു ഞെരിച്ചുവിട്ടു. അവളുടെ മുഖം മ്ലാനമായി. ഞാൻ ഗൗരവം അഭിനയിച്ചു.

"അവളുടെ കൈകൾ വേദനിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കുമോ" എൻെറ ഹൃദയം മന്ത്രിച്ചു. കൈപ്പടങ്ങൾ തമ്മിൽത്തിരുമ്മി, കീഴ്പോട്ടു നിൽക്കുകയായിരുന്നു അവൾ. "പാവം! ആ കൈപ്പടമല്ലേ ഞാൻ ഞെരിച്ചതു്?"

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

മോളീ! നീ എപ്പോഴും ഇങ്ങനെ വികൃതി കാണിച്ചാലോ? പഠിക്കാനുള്ളപ്പോൾ നീ ഇവിടെ വന്ന് ലഹള കൂട്ടരുത്" ഞാനവളെ ഉപദേശിച്ചു.

"ഞാൻ ഇവിടെ വരുന്നത് ഇഷ്ടമല്ല; അല്ലേ?..." അവൾ ഗദ്ഗദസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു "ഇനി ഞാൻ വരില്ല" അവൾ ഓടിപ്പോയി. അവളെ വിളിക്കാൻ എനിക്ക് നാവു പൊങ്ങിയില്ല. ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞ് വീണ്ടും അവൾ എന്റെ മുറിയിൽ വന്നു.

"ഇനി രണ്ടാഴ്ചകൂടിയല്ലേ ഉള്ളൂ മോളീ! അപ്പോഴേയ്ക്കും കോളേജു പൂട്ടുമല്ലോ. പിന്നെ നമ്മൾ തമ്മിലെന്നാണു കാണുക?" വേദനയോടെ ഞാൻ പറഞ്ഞു. എനിക്കവളോടു പലതും ചോദിയ്ക്കുവാനുണ്ട്. പലതും അവളിൽ നിന്നറിവാനുമുണ്ട്. പക്ഷേ ശബ്ദം തൊണ്ടയിൽ വന്ന് തടഞ്ഞതേ ഉള്ളൂ. ദിവസങ്ങൾ അങ്ങനെ ഇഴഞ്ഞുപോയി. മോളിയെപ്പറ്റിയുള്ള വിചാരം എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഉമിത്തീ പോലെ നീറിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

പരീക്ഷ കഴിഞ്ഞു. അന്നെനിയ്ക്കുറക്കം വന്നില്ല. എങ്ങനെ ഉറക്കം വരുവാനാണ്? അടുത്ത ദിവസം ഞാൻ ആ പട്ടണം വിടുകയാണ്. ഒരുപക്ഷേ ജീവിതത്തിൽ ഇനി ഒരിക്കലും ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ കണ്ടില്ലെന്നുവരാം.

പൊന്നണിഞ്ഞ ഒരു സുപ്രഭാതം. ബാലസൂര്യന്റെ അരുണനിറമിയന്ന ഇളങ്കതിരുകൾ സ്വപ്നലോകങ്ങളുടെ ചിത്രം രചിയ്ക്കുകയാണ്. പ്രഭാതത്തിലെ പറവകളുടെ കളകളഗാനം ആനന്ദത്തിന്റെ താലോലരംഗങ്ങളെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ ഇളക്കി. നീലാകാശത്തിലൂടെ വെള്ളിമേഘങ്ങൾ നീങ്ങുന്നതു കണ്ടാൽ തോന്നിപ്പോകും ജീവിതം എന്തു സുഗമമാണെന്ന്. മൂകതയുടെ മധുരസംഗീതം ഭാവനയെ തട്ടിഉണർത്തും. അപ്രകാരമുള്ള ആ സുപ്രസന്നമായ വിഭാതവേളയിൽ, തകർന്നു താറുമാറായ ഹൃദയവും താങ്ങിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുയാണു ഞാൻ. കൂലിക്കാരൻ പെട്ടിയും സാമാനവും "ബസ്സ്സ്റ്റാൻഡി"ലേക്കു കൊണ്ടുപോയി. ആ മുറി ശൂന്യമായി.

പെട്ടെന്ന് പിന്നിൽനിന്നൊരു കാലൊച്ച കേട്ടു. ഞാൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. മോളി!! അവളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞിരുന്നു. ആ തുടുത്ത കവിളുകൾ നനഞ്ഞിരുന്നു.

"മോളീ! ... എനിയ്ക്കു......പോകാറായി..." ഞാൻ ഒരുവിധത്തിൽ പറഞ്ഞു... "അല്ലാ!...നീ കരയുകയാണോ? മണ്ടിപ്പെണ്ണ്!!" എനിയ്ക്കവളെ സാന്ത്വനപ്പെടുത്തണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. "മോളീ! നീ...എനിക്കു കത്തയയ്ക്കില്ലേ......?" ഞാൻ ചോദിച്ചു. "ഉം..." അവൾ മൂളി.

"മോളീ...ഞാൻ പോട്ടെ..."

"എന്നെ മറക്കുമോ?" അവൾ തേങ്ങിക്കൊണ്ടു ചോദിച്ചു. "ഇല്ല..." ഞാൻ കൈലേസുകൊണ്ട് കണ്ണുകൾ തുടച്ചു നടന്നകന്നു.

കാലം അങ്ങനെ കുറെ കഴിഞ്ഞു. എനിയ്ക്ക് കുറെനാൾ മുമ്പുവരെ അവളുടെ കത്തുകൾ വരാറുണ്ടായിരുന്നു. അവളെപ്പറ്റിയുള്ള മധുരസ്മരണകൾ എന്റെ ഹൃദയത്തെ ഇന്നും വേദനിപ്പി

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ക്കാരുണ്ട്. പ്രേമത്തിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന സംതൃപ്തി മററൊന്നിൽനിന്നു കിട്ടുകയില്ല എന്നാണല്ലോ ചിലർ പറയുന്നത്. ഒരു പക്ഷേ, എൻേറതു പ്രേമമല്ലായിരുന്നിരിക്കാം. സ്നേഹിതരേ! ഇതാണെൻെറ ദയനീയമായ ചരിത്രം. ഇന്നാകട്ടെ പഠിത്തം എന്നുള്ളത് എനിക്കു തീരെ അസഹ്യമാണ്. നമ്മുടെ വിദ്യാർത്ഥിമിത്രങ്ങൾ ഇക്കാര്യം അവശ്യം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണ്. സ്നേഹിതാ! എത്രഎത്ര കോളേജു വിദ്യാർത്ഥിവിദ്യാർത്ഥിനികളാണ് ഈ പ്രേമച്ചുഴിയിൽനിന്ന് രക്ഷ പ്രാപിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ ജീവൻ പണയപ്പെടുത്തുന്നത്. ഇന്നിതാ ഞാനവർക്ക് ഒരു ഉദാഹരണമാണ്. ഹാ! ഞാനവർക്കു ഒരു പാഠം ഉപദേശിക്കുന്നവനായിരുന്നെങ്കിൽ! ബഞ്ചമിൻെറ തൊണ്ട ഇടറുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു നെടുവീർപ്പോടുകൂടി അയാൾ ആ കഥ അവസാനിപ്പിച്ചു. അങ്ങനെ ആ ശോകമൂകമായ രംഗം അവസാനിച്ചു. ഞാനും മൊയ്തീൻകുഞ്ഞും ശാന്താലോഡ്ജിൽ നിന്നും രമണി ലോഡ്ജിലേക്കു മടങ്ങി.

ഉജ്ജ്വലരത്നങ്ങളിൽവച്ച് ഏററവും മനോഹരമായതു് മൗക്തികമാണെന്നാണ് ചില വിദ്വാന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതു്. മൗക്തികം ഒരു ജീവപ്രാണിയുടെ പീഡാഫലമായിട്ടാണുണ്ടാകുന്നതെന്നുള്ളതായിരിക്കാം ഇതിനു കാരണം. ഇതിനെപ്പററി ഒരഭിപ്രായം പറവാൻ ഞാൻ സന്നദ്ധനല്ല. എനിക്കു മുത്തുമണിയിൽ അശേഷം ഭ്രമമില്ല; എന്നുതന്നെയല്ല അതിൻെറ ആ മങ്ങിയ പ്രഭാപൂരം എനിക്കൊട്ടും തന്നെ ആകർഷകമായി തോന്നാറുമില്ല. അതുപോലെതന്നെ "പ്രേമമൗക്തികം" ഏററവും മർമ്മഭേദകമായിട്ടുള്ള ഒരു പരമാർത്ഥകഥയാണോ, അതോ സൗന്ദര്യത്തിൻെറ ക്ഷണഭംഗുരതയെപ്പററിയുള്ള അതിമനോഹരമായ ഒരു കെട്ടുകഥ മാത്രമാണോ? ആ പൗരാണിക വാദത്തിനു് ഒരു വിധി പറവാനും എന്നെക്കൊണ്ടു് സാധിക്കയില്ല.

കീഴടക്കിപോൽ മർത്ത്യൻ
ബുദ്ധിയാൽ പ്രകൃതിയെ;
കേഴുന്നു തണ്ണീർപോലും
കിട്ടാഞ്ഞു തൽഭ്രാതാക്കൾ!

—വള്ളത്തോൾ.

പൂക്കാലം

Vettiyar K. J. Kurup III Bsc.

കാറേററാടിക്കണ്ണിന്നുകൗതുക—
മേററീച്ചുററും സുമജാലം
അളവററലകളുയർത്തിച്ചെമ്മേ
പുളകംപൂശിപ്പൂന്തെന്നൽ
തളിരുകൾതമ്മിലിടഞ്ഞപ്പോൾ
കുളിരുകൾകോരിമലർനിരയിൽ
മദമാർന്നങ്ങനെമധുപങ്ങൾ
ഉദിതാമോദം നടമാടി.

* * * * *

വെൺമുകിൽതാവുംവിണ്ണിങ്ക—
ലുണ്മയിലമ്പിളിതലവെയ്ക്കെ
ആമ്പൽനിരതന്നധരത്തിൽ
അരിയൊരുപുഞ്ചിരിയഴകേററി
കൊഞ്ചിപ്പോകുംപൂഞ്ചോലയ്ക്കുമൊ—
രഞ്ചിതഗാനമുയർന്നപ്പോൾ
പൈങ്കിളിവൃന്ദംകളകളമേററി
പ്പഞ്ചമരാഗക്കണിതൂവി.

* * * * *

കണ്ണുംകരളുംകവരുംമട്ടിൽ
ചിങ്ങപ്പാടംകതിരിട്ടു.
പാട്ടുപെട്ടന്നൊരുകർഷകനായ്
പാടംനൽകുംനവരത്നം!!
പാടക്കരയിലെമാടത്തിങ്കലു
മോടിയുടുത്തുസംതൃപ്തി
മരതകമുത്തിന്നൊളിപേറി
ക്കനകക്കതിരുകളാടുമ്പോൾ;
ചിങ്ങപ്പൂങ്കിളിമെല്ലെച്ചാടി
ച്ചില്ലകൾതോറും ചാഞ്ചാടി.
സരസിജമാതിൻ—കാൽവെയ്പ്പാൻ
തരുലതയേന്തീമലർതാലം
ശ്രാവണമാസപ്പൊലിമയിലങ്ങനെ—
വാസന്തശ്രീനടമാടി.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

ആശയവും പദവും

Varghese Mathew I. U. C.

ചിലപ്പോൾ നാം ഒരു ഉപന്യാസമോ കവിതയോ വായിച്ചിട്ട് "ആശയം കൊള്ളാം; എന്നാൽ സ്റ്റൈൽ അല്ലെങ്കിൽ ഭാഷാരീതി മോശം" എന്നു പറയാറുണ്ടല്ലോ. "ഐഡിയാ ഞാൻ പറഞ്ഞുതരാം; നല്ല ഭാഷയിൽ അതൊന്ന് എഴുതിത്തരാമോ എന്നു ചോദിക്കുന്നതും നാം കേൾക്കാറുണ്ട്. എന്താണിതിന്റെ അർത്ഥം? ആശയം ഒന്ന്, സ്റ്റൈൽ അതിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായ മറ്റേതോ ഒന്ന് എന്നല്ലേ? ആശയത്തെ ഭാഷയിൽനിന്നു വേർതിരിക്കാമെന്നും, ഒരേ ആശയം തന്നെ ഒന്നാംതരം ഭാഷയിലോ, രണ്ടാംതരം ഭാഷയിലോ മറ്റോ പ്രകാശിപ്പിക്കാമെന്നും ഉള്ള ധാരണ എത്രകണ്ടു ശരിയാണെന്ന് അല്പം ചിന്തിക്കാം.

ഉള്ളിലുണ്ടാകുന്ന വിചാരങ്ങൾക്ക് ഒരു പൂർണ്ണരൂപം ഉണ്ടായാൽ അവയെ 'ആശയങ്ങൾ' എന്ന പദംകൊണ്ട് നിർദ്ദേശിക്കാം. വസ്തുക്കൾ, അവയുടെ ഗുണങ്ങൾ, പ്രവർത്തനങ്ങൾ, എന്നിവയെപ്പറ്റിയുള്ള ധാരണ, സ്മരണ, സങ്കല്പം എന്നിവയെല്ലാം വിചാരങ്ങളുടെ പരിധിയിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ഭാവന, വികാരം എന്നിവയും ഈ മണ്ഡലത്തിൽ ഒതുങ്ങുന്നവയാണ്. ഭാഷ അറിയാവുന്നവന് എല്ലാത്തരം വിചാരങ്ങളും പദങ്ങളുടെ രൂപത്തിലാണുണ്ടാകുന്നത്. പദവിമുക്തമായിട്ടല്ല. എനിക്കു ചില വിചാരങ്ങളുണ്ട്. പക്ഷെ അതിന് പദങ്ങളില്ല എന്നു പറയുന്നതു് വെറും ഭ്രാന്താണ്. പൂർണ്ണരൂപം പ്രാപിച്ച ഏതൊരു ആശയവും ഭാഷാരൂപത്തിൽ ആണ് ഉണ്ടാവുന്നതു്. എന്നാൽ അവ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിന് നാം വ്യവഹരിക്കുന്ന ഭാഷ മാത്രമേ സ്വീകരിക്കാവൂ എന്നില്ല. ചിത്രരചനാദി മാർഗ്ഗങ്ങളും ആവാം. ഒരു ചിത്രകാരന്റെ മനസ്സിലുണ്ടാകുന്ന പ്രതിബിംബങ്ങൾ പദരൂപത്തിലല്ല എന്നു തോന്നാം. ആ പ്രതിബിംബങ്ങൾ രേഖകളുടേതായാലും വസ്തുക്കളുടേതായാലും അതു് ഇന്നതാണ് എന്ന് മനസ്സു വ്യാഖ്യാനിക്കും. അപ്പോൾ അതു് ഒരാശയമായി. അങ്ങനെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിനു പദങ്ങളാണ് ഉപകരിക്കുന്നതും. ഇതിൽനിന്നെല്ലാം ഏതൊരു വിചാരവും ഭാഷയിൽക്കൂടിയാണ് രൂപം പ്രാപിക്കുന്നതു് എന്നു വ്യക്തം. അങ്ങനെയെങ്കിൽ ആശയത്തെയും ഭാഷയെയും (പദത്തെയും) വേർതിരിക്കുക എളുപ്പമല്ല.

നല്ല ഭാഷ വശമില്ലെന്നു പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥമോ? വിശദമായ ചിന്തകളില്ലെന്നും, ഉണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ മറ്റുള്ളവരുടെ ഉള്ളിൽക്കൊള്ളത്തക്കവണ്ണം ചിന്തകളെ അടുക്കുവാനും, ക്രമപ്പെടുത്തുവാനും കഴിവില്ലെന്നും ഒക്കെയാണ്. ആശയം ഉണ്ട് പദമില്ലെന്നല്ല. പദമില്ലേയോ ആശയവുമില്ല.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

ഒരേ ആശയംതന്നെ വിഭിന്ന രീതികളിൽ പ്രകടിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുമോ എന്നൊരു ചോദ്യമുണ്ടാകാം. സാദ്ധ്യമാണെന്നു പറയുവാനാണ് എളുപ്പമുള്ളത്. രീതി മാറുമ്പോഴും ആശയവും മാറും എന്ന് അല്പം ചിന്തിച്ചാൽ മനസ്സിലാകും.

"സ്വേച്ഛാധിപത്യം അവസാനിപ്പിയ്ക്കണം" "സ്വേച്ഛാധിപത്യം അടിച്ചുടയ്ക്കണം" "സ്വേച്ഛാധിപത്യത്തെ ഇനിയും വച്ചുപൊറുപ്പിക്കുവാൻ ഇടയുണ്ടാകരുത്" എന്നൊക്കെപ്പറയുമ്പോൾ ഒരേ ആശയം തന്നെയാണോ വ്യഞ്ജിപ്പിയ്ക്കുന്നത്? പദവ്യത്യാസം മാത്രമാണോ ഇവിടെയുള്ളത്?

"എല്ലാവരും മരിക്കും. പട്ടിണിമരണം നമ്മുടെ നാട്ടിൽമാത്രം—ഐക്യമില്ലാത്ത നമ്മുടെ നാട്ടിൽമാത്രം" എന്ന ആശയം തന്നെയാണോ,

"മരിക്കസാധാരണമീവിശപ്പിൽ
ദ്രഹിക്കലോ നമ്മുടെനാട്ടിൽമാത്രം;
ഐക്യക്ഷയത്താലടിമശ്ശവങ്ങ—
ളടിഞ്ഞുകൂട്ടും ചുടുകാട്ടിൽമാത്രം"

എന്ന പദ്യത്തിൽ മഹാകവി വള്ളത്തോൾ പ്രകടിപ്പിയ്ക്കുന്നത്? പദവ്യത്യാസമേ ഉള്ളൂ എന്ന് ആരെങ്കിലും പറയുമോ? പദങ്ങളുടെ ലക്ഷണ, വ്യഞ്ജന മുതലായ ഗുണങ്ങളെ മറന്നിട്ട അങ്ങനെയൊരു അഭിപ്രായം പ്രകടിപ്പിയ്ക്കുവാൻ സാധിക്കയുള്ളൂ. മഹാകവിയുടെ പദങ്ങൾക്ക് ഗൗരവമുണ്ട്, നിറഞ്ഞ ആശയമുണ്ട്; വികാരത്തിന്റെ കോളിളക്കവുമുണ്ട്. അവ നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ ആഞ്ഞുകയറുന്നു. വൈകാരികമായ ചലനമുണ്ടാക്കുവാൻ അവ സമർത്ഥങ്ങളുമാണ്. ആകെക്കൂടി ആ ആശയത്തിന് നല്ല ശക്തിയുണ്ട്.

എങ്ങനെയാണ് മഹാകവി ആവിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്ന ആശയം കൂടുതൽ ശക്തമായിത്തീർന്നത്. മുകളിൽ ഗദ്യരൂപത്തിൽ എഴുതിയ പദസഞ്ചയങ്ങളും, ശ്ലോകത്തിലെ പദസഞ്ചയങ്ങളും തമ്മിൽ ആശയങ്ങളിലും, അടുക്കിലും വലിയ വ്യത്യാസമുള്ളവയാണ്. ഗദ്യരൂപത്തിലുള്ളതിനേക്കാൾ പുഷ്ടിയുള്ള പദങ്ങൾ പദ്യത്തിലുണ്ട്. കൂടുതൽ ശക്തിയുണ്ടാകത്തക്കവണ്ണം പദങ്ങൾ ഇണക്കിച്ചേർത്തിരിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. കവിയുടെ ചിന്ത വിശദമാണ്; ഉഗ്രമാണ്, ആ ചിന്ത വേണ്ട പദങ്ങളുടെ രൂപത്തിൽ ബഹിർഗമിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അതാണു പ്രസ്തുത ശ്ലോകം കൂടുതൽ ഹൃദയസ്പർശിയായതിന്റെ രഹസ്യം.

നല്ല കവികൾക്ക് വിശദമായ ചിന്തയുണ്ടായിരിക്കും; ഉഗ്രമായ അനുഭൂതിയും ഉണ്ടായിരിക്കും. ഇവ രണ്ടും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന അവരുടെ ആശയങ്ങൾ വേണ്ടതരത്തിൽ രൂപം പ്രാപിച്ച് പദങ്ങളിലൂടെ ബഹിർഗമിക്കുകയും ചെയ്യും. വീരരസപ്രധാനമായ ഒരാശയമാണു കവിയുടേതെങ്കിൽ അതനുസരിച്ച് ദൃഢവർണ്ണബഹുലമായ പദങ്ങളും വന്നുചേരും. ശൃംഗാരമാണെങ്കിൽ മൃദുലശബ്ദങ്ങൾ, മധുരവർണ്ണങ്ങൾ ആയിരിക്കും അണിനിരക്കുക. അങ്ങനെ ഓരോ രസത്തെയും പ്രകാശിപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണമുള്ള പദങ്ങൾ സ്വയമേവ ആഗതമായിക്കൊള്ളും. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ഉള്ളടക്കമനുസരിച്ചുതന്നെ രൂപവും ഉണ്ടാകും. അത്തരം കവിതകളാണ് കവിയുടെ ഹൃദയത്തുടിപ്പുകൾ അനുവാചകന്റെ ഹൃദയത്തിലേക്ക് സംക്രമിപ്പിയ്ക്കുവാൻവേണ്ട ജീവചൈതന്യം തുളുമ്പുന്നവ.

"നല്ല കവി, വാക്ചമൽക്കാരത്തിലുള്ള അഭിലാഷംകൊണ്ട് മനോജ്ഞങ്ങളായ

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

വസ്തു, ശബ്ദം, അർത്ഥം എന്നിവയെ തേടി സഞ്ചരിക്കുന്നു. പുഷ്പങ്ങളുടെ വിശിഷ്ടഗന്ധത്തിൽ തത്പരനായവണ്ട് മനോഹരങ്ങളായ പൂക്കൾ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന പൂത്തൊടിയിൽ പറന്നു നടക്കുമല്ലോ; അതുപോലെ."

ഒരു സൽക്കവിയുടെ ഉദ്ദേശ്യം, മനോഗതി എന്നിവയാണ് മേലുദ്ധരിച്ച ആശയംമൂലം വിവരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. എന്തെങ്കിലും എഴുതിക്കൂട്ടുന്നതല്ല ഒരു സൽക്കവിയുടെ ലക്ഷ്യം. അയാൾക്കു മനോരഞ്ജകങ്ങളായ ആശയങ്ങൾ വേണം: മനോരഞ്ജകമായ രീതിയിൽ അവയെ പ്രകാശിപ്പിയ്ക്കുകയും വേണം അയാളുടെ അന്തരാത്മാവിനെ വികാരഭരിതമാക്കിയ ആശയങ്ങൾ, ആ സുന്ദരാശയങ്ങൾ (വസ്തു) അവയ്ക്കു യോജിച്ച രൂപത്തിൽ പ്രകാശിതങ്ങളാകുംവരെ, അയാൾ അതിന്മേൽ മിനുക്കു പണികൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കും. അയാളുടെ അനുഭൂതികളിൽ പലതിനെയും പരിശോധിച്ച് വിശിഷ്ടങ്ങളായവയെ മാത്രം എടുത്ത് പ്രകാശിപ്പിക്കുവാനാണ് അയാൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു്. ആ ആഗ്രഹനിവൃത്തിക്കുവേണ്ട അഭ്യാസവൈചക്ഷണ്യവും അയാൾക്കുണ്ടായിരിക്കും. അത്തരത്തിൽ നിർമ്മാണകലാപാടവം തികഞ്ഞിട്ടുള്ള കവികളുടെ കവിതകളിൽ ഒരു പദം മാററി, വേറൊരു പദം വെച്ചാൽ കവിതയ്ക്ക് വൈരൂപ്യം സംഭവിക്കുന്നതു കാണാം.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽനിന്ന് ഉത്തമകവിതകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഭാവഭദ്രതയും, രൂപഭദ്രതയും വേർതിരിച്ചു മനസ്സിലാക്കുന്നതു് ശരിയല്ലെന്നു വ്യക്തമാണ്. ഉത്തമങ്ങളല്ലാത്ത കവിതകളെ സംബന്ധിച്ച് അങ്ങനെ പറയാവുന്നതല്ല. ചില കവിതകൾ പരിശോധിച്ചാൽ അവയിൽ ശബ്ദധാടി മാത്രമേ ഉള്ളു എന്നു കാണാം. ഇന്നത്തെ മലയാള കവിതകളിൽ അത്തരം കവിതകൾക്ക് എത്ര ഉദാഹരണങ്ങൾ വേണമെങ്കിലും കണ്ടെടുക്കാം. "അണി, മണി, വളർ, പൂ, തൂ, വാരൊളി, തൈ, നറുംതേൻ, ഒളി, കുളിർമൊഴി, നീണാൾ, നൂതനം, വെൽവുതാക" എന്നിങ്ങനെയുള്ള പദങ്ങൾ ധാരാളം അണിനിരത്തിയാൽ കവിത നന്നാവും എന്നുള്ള ഭ്രമം ഇന്ന് പല കവികൾക്കുമുണ്ടു്. "ന നിതാന്താദിമാത്രേണ ഗിരാം ഭവതി ചാരുതാ" എന്ന് സംസ്കൃതാലങ്കാരികന്മാർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് ഇക്കൂട്ടർ ഓർമ്മിയ്ക്കേണ്ടതാണ്. ശബ്ദവൈചിത്ര്യാദികളെക്കുറിച്ചുള്ള ശരിയായ "വിവരം" ഇല്ലാഞ്ഞിട്ടാണ് പദങ്ങളുടെ ശബ്ദസുഖത്തിൽ മാത്രം മനസ്സിരുത്തുന്നതു്. ആശയം എന്തോ, അതിനു രൂപം കൊടുക്കുന്ന ശബ്ദം അല്ലെങ്കിൽ പദം—വിശദമായ ചിന്തയെ, വികാരത്തെ, പ്രതിപാദിക്കുവാൻ വേണ്ട ശബ്ദം—അതാണ് ഉത്തമപദങ്ങളുടെ മാനദണ്ഡം.

BHASKET BALL TEAM 1953-54.

ATHELETIC CLUB 1953-54.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

TENNIS CLUB 1953-54.

Sri D. STEPHENSON I U. C.
Junior Champion 1953-54.

Sri SREERAMAN NAIR III U. C.
Music Club. First Prize Winner 1953-54.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

॥ निवेदन ॥

C. G. Abraham B. O. L.
Head of the Hindi Deparment.

हमारे हितैषी पाठकों को यह देखकर प्रसन्नता होगी कि हमारे कॉलिज मैगज़ीन में हिन्दी विभाग खोलने का यत्न सफल हुआ है। हिन्दी का स्टान्डार्ड कम होने के कारण पिछले वर्षों में विद्यार्थी मौलिक रचना करने में असमर्थ रहे। खुशी की बात है कि इस साल विद्यार्थी इस में ज्यादा दिलचस्पी लेने लगे हैं जिसके फलस्वरूप कई लेख हमारे पासे आये। भाषा और साहित्य की दृष्टि से यद्यपि ये सब लेख उत्तम नहीं माने जा सकते फिर भी इन लेखकों का काम सराहनीय है और हम आशा करते हैं कि आगे चलकर उनकी अभिरुचि तथा लिखने की शक्ति की काफी उन्नति होगी। खेद के साथ यह भी कहना पडता है कि मैगज़ीन में जगह की कमी के कारण सभी लेख प्रकाशित करने में हम असमर्थ हैं। आशा है अगले अंक में इस से अधिक लेख प्रकाशित कर सकेंगे।

आज की समस्या

A. P. Samuel.
II. U. C.

इतिहास द्वारा और अपने निजी अनुभव द्वारा हम समझते हैं कि आदमी की बुद्धि दिन ब दिन विकसित होती रहती है। तद्वारा दुनिया की संस्कृति भी बढती रहती है। आज हम जो संस्कृति देखते हैं उस की तुलना कुछ हज़ारों वर्ष पहले की संस्कृति से करें तो यही सिद्ध होगा कि इन दोनों का फरक पूरब पश्चिम का फरक है। फिर कुछ करोडों वर्ष पहले की क्या कहें! मतलब यह है कि दुनियाँ संस्कृति की उच्च कोटि पर आ गयी है। दुनियाँ सब से आकर्षक बन गयी है। पर इन सब संस्कृतियों के बढने पर भी, इन सब आविष्कारों के होते हुए भी, आदमी तृप्त नहीं हुआ है और दुनियाँ शान्त नहीं हुई है। वह इधर उधर दौडता है, कभी कभी निराश हो जाता है और आहें भरता है। बात यह है कि इन सबों के बढने के साथ आदमी की, या दुनिया की समस्यायें भी बढ गयी हैं और बढती ही रहती हैं। समस्या की बात में भी दुनियाँ उच्च कोटि पर आ गयी है।

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

समस्या दुनिया में आज की ही नहीं। अनादि काल से यह हुआ करती है। पर आज की तरह कठिन समस्यायें अभी तक नहीं हुई हैं। समस्याओं के कारण आदमी पागल हो रहा है। जहाँ देखो समस्या की भरमार। हमारे देश में देखिये, काश्मीर प्रश्न, अन्य राष्ट्रीय प्रश्न, भक्ष्य प्रश्न, सामूहिक प्रश्न, वर्गीय प्रश्न सब कुछ प्रश्न ही प्रश्न हैं। अन्य बडे बडे राष्ट्रों को देखिये, कोरियन - रूस - अमेरिकन प्रश्न, ईजिप्त का प्रश्न, यहूदियों का प्रश्न, सभी जगह यही दिखाई पडता है। ऐसा कोइ राष्ट्र इस दुनिया में नहीं जो समस्याओं से रहित हो। आज दुनियाँ एक आदमी केलिये प्यासी है जो यहाँ शान्ति कायम कर सके। दुनियाँ की बडी बडी शक्तियाँ भी अब हिन्दुस्तान से शान्ति की भीख माँगती हैं। पर बेचारे हिन्दुस्तान से क्या किया जा सकता!

यह भी न जानकर कि कल क्या होनेवाला है, सभी लोग घबड़ाते रहते हैं। कोई भी न जानता कि एक तृतीय महायुद्ध कब आ निकलेगा। किसी को भी न मालूम कि आटम बम, हैड्रजेन बम आदि से दुनिया में क्या होनेवाला है। सब महत्शक्तियाँ एक दूसरे से डरते हुए रहती हैं। लोक शान्ति केलिये बडे बडे नेता लोग दिन रात यत्न करते हैं। संयुक्तराष्ट्र संघ बनाते हैं और लोक-शान्ति के लिये उसकी ओर से प्रतीक्षा करते हैं। पर अनुभव तो उलटा हो जाता है। कुछ चालाक लोग किन्हीं उद्देश्यों के साथ नूतनतम सिद्धांत बनाकर दुनियाँ की शान्ति के नाम पर या अन्य किसी समस्या के हल के नाम पर लोगों के बीच फैलाते हैं। ये सब सही समझकर लोग उनके पीछे पागल हो जाते हैं। इन लोगों को जमाकर वे बुद्धिमान लोग एक एक पार्टी बना लेते हैं और उनके नेता बन जाते हैं। ऐसी कई पार्टियाँ दुनियाँ में जन्म लेती रहती हैं। आज के सभी इस्‌म (Isms) ऐसी पार्टियाँ हैं। अब इसम अनगिनत हैं। जिसका प्रभाव लोगों में ज्यादा पडता है वह अधिकार में आती है और राष्ट्रों पर शासन करती है। उसके जाने पर दूसरी पार्टी अपने नये नये और युवकों को उत्तेजना देनेवाले तत्वों के साथ आती है तो उसको अच्छा समझकर लोग उसकी ओर सिर झुकाते हैं। ऐसे दिन ब दिन इस्‌म बढते रहते हैं। और उनका प्रभाव लोगों पर पडता रहता है। राष्ट्रों में नये नये शासन बनते रहते हैं। पर इन से भी लोगों की प्यास नही बुझती, दुनियाँ में शान्ति नहीं होती। आदमी मीठा समझकर अपनी प्यास बुझाने केलिये नमकीला पानी पीता है और प्यास बढ जाती है।

समस्यायें जितनी बढती हैं उतनी शान्ति दुनियाँ में घटती हैं। आदमी क्रान्तिकारी हो जाता है। इनसानियत को छोडकर हैवानियत को स्वीकार करता है। फिर किसी की भी परवाह न करके पागल जैसे, चाहे कुछ भी हो, करने को तैयार हो जाता है। आदमी की अवस्था ऐसी है तो उस के बढपन से, उसके बुद्धिविकास से क्या फायदा है? आदमी कहता है कि उसको दुष्प्राप्य कुछ भी नहीं। पर आज दुनिया में शान्ति कायम रखना उस से असंभव है। इसका कारण वह नहीं सोचता। आदमी अपनी शक्ति को प्राधान्य देकर उसकी पूजा करने केलिये तैयार है। उसके विचार में अपनी शक्ति के ऊपर और कोई नहीं। अपनी शक्ति को बडा मानते समय वह नहीं सोचता है

॥ प्रेम की महत्ता ॥

P. T. Joseph.
IV. U. C.

मोहन और शशि मित्र थे। दोनों में और कोई समानता नहीं थी। मोहन था एक लखपति का एकमात्र प्रिय पुत्र। और शशी?— चोटी का पसीना एँडी तक बहाकर प्रतिदिन की रोटी कमानेवाले एक मज़दूर का बेटा। लेकिन दोनों में चोली दामन का साथ था। प्यार की रस्सी से दोनों बँधे हुए थे। अमीर गरीब का भेद-भाव उन में नहीं था। आपस में दोनों भाई चारे का व्यवहार करते थे। स्कूल से लौटते बहुत सी बातें करते थे—बीच की असामनता बिलकुल भूलकर।

एक दिन मोहन ने पूछा — "शशी, परीक्षा कब शुरू होनेवाली है?"

"अगले महीने में शुरू होगी। यही समझता हूँ।" शशि ने कुछ सोचकर कहा।

मोहन ने आगे कुछ नहीं पूछा। वह किसी चिन्ता में डूब गया। उस दिन उसकी माँ ने शशी के बारे में कहा था "पाँचवें दर्जे के बाद आगे पढना हो तो फीस देनी है। क्या शशी फीस देकर पढ सकेगा? पाँचवें कर लेने के बाद आगे न पढे तो बेचारा क्या कर सकेगा? उसे नौकरी कौन देगा?"

माँ की ये बातें मोहन के कानों में अब भी गूँज रही थीं। उस ने माँ से पूछा था—"माताजी, क्या मुझे आगे पढाओगी?"

माँ ने तब कहा था—"इस में क्या शक है? मेरे लाल को ऐ. सी. एस. करा दूँगी।"

शशी के बिना आगे स्कूल जाना मोहन को बहुत कष्टदायक मालूम हुआ। शशि का इस संबन्ध में क्या उद्देश्य है यह जानने के अभिप्राय से मोहन ने पूछा— "शशी पाँचवें दर्जे के बाद तू क्या करेगा?"

"पाँचवें के बाद मैं पढ नहीं सकता। पिताजी ने एक बकरी खरीद देने का वादा किया है। मैं उसे चराऊँगा। मुझे गोरी बकरी बहुत पसन्द है। तुझे तो?"

शशि का प्रश्न मोहन के कानों में न पडा। पडा भी तो उसके माने उसे न

कि इस के ऊपर एक महश्चक्ति है जो इन सब शक्तियों का आधार है, और इन सबों का नियन्त्रण करती है। उस शक्ति के आगे सभी शक्तियाँ तुच्छ हैं। सिर्फ उस शक्ति से ही, उस परमात्मा से ही या उस ईश्वर से ही सब कुछ ठीक हो सकता है, और किसी से नहीं। इसलिये आजकी समस्याओं के हल केलिये, अपने घमंड छोडकर ईश्वर को उसका मध्यस्थ बनाना चाहिये। हमारे माँसदाह पर विराम डालकर ईश्वरदाही होना हमारेलिये अनिवार्य है। जब हमारे मन में ऐसी चिन्ता होगी, तब सभी समस्याओं का हल होगा, दुनियाँ की प्रगति होगी, एक दूसरे से प्रेम होगा, और लोक कल्याण होगा। यही हमारेलिये वांछनीय है।

मालूम हुआ। उसके नन्हें से मन में बडी खलबली होने लगी थी। उसके छोटे से मस्तिष्क में तूफान उठ गया था। "शशि खूब पढता है। वह किसी भी दर्जे में फेल न हुआ है। आगे पढे तो आगे भी फेल न होगा। फिर........"

इतने में दोनों शशि के घर के, उस टूटी फूटी झोंपडी के, सामने पहुँचे।

"मोहन, जाता हूँ। कल मिलेंगे।" कहता हुआ शशी मोहन से विदा हो गया और एक सिनेमा गीत गुनगुनाता हुआ अपनी झोंपडी में चला गया। उसकी माँ छोटी बच्ची को पालने में सुला रही थी।

किताबें एक ओर तख्त पर रखते हुए शशी ने कहा "माँ, कुछ दे तो।"

बेचारी माता ने अपने प्यारे पुत्र के दुबले-पतले शरीर की ओर देखकर कहा— "मेरे लल्ला, अब कुछ नहीं है। पिताजी नौकरी करने न गये। बीमार पड गये। अब अस्पताल गये हैं। थोडी देर बाद मेरे लाल को रोटी खिलाऊँगी। अब जाकर खेल।"

शशी के लिये ऐसे जवाब नये नहीं थे। इसलिये उसने शिकायत नहीं की। वहीं पालने के पास फटी चटाई पर बैठकर बच्ची को दुलारने लगा। थोडी देर बाद उसका पिता आ गया, शीशे में पानी सी दवा लेकर। दवा आले में रखकर वह बैठ गया और चिलम पीने लगा। उडते धुएँ के बीच में से वह अपने पुत्र की ओर देख रहा था। फिर अचानक उसने कहा— "शशि, कल से तू स्कूल न जाना। मेरे साथ नौकरी करने आया कर।"

पिता का यह अटल फैसला था। शशी ने मुडकर पिता की ओर देखा और फिर उठकर झोंपडी के बाहर दौड गया।

मोहन अब तक घर न पहुँचा था। किसी ने पीछे से पुकारा। मुडकर देखा तो शशी दौडे आ रहा है। पूछा— "तू कहाँ भाग जाता है?"

शशी पास आ गया। बोला-"तेरे पास।" उसकी आँखों में आँसू भर आये थे। परन्तु मोहन का ध्यान उस ओर न गया।

"आ, घर चलें।" उसने शशी से कहा। "मैं कितना बुलाता हूँ। तू कभी मेरे घर नहीं आता।"

"ना ना। नहीं आता। कपडा मैला है।" शशी ने कहा।

"परवाह नहीं" कहकर मोहन उसका हाथ पकड खींचने लगा। पर शशी पीछे हटता था।

"नहीं आयगा?" मोहन ने ग्लानी के साथ पूछा। "क्या मैं तुझे पसन्द नहीं।"

शशी को बात लग गयी। झट बोला, "किसने कहा पसन्द नहीं?" फिर ज़रा धीमी आवाज़ में बोला, "मोहन, बुरा न मान। बात यह है कि तेरी माताजी बिगडेंगी।"

"कभी नहीं।" मोहन बोला, "कभी न बिगडेंगी। आ जा शशी।" मोहन का हृदय मानों अपने मित्र के प्रति प्रेम से भर गया था। पर शशि ने अपना हाथ छुडा लिया।

दो कदम पीछे हटकर उस ने कहा — "मोहन, आगे मैं स्कूल न जाऊँगा। पिताजी कहते हैं उनके साथ नौकरी करने जाना

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

है। यह कहने मैं दौड आया। कल तू अकेले स्कूल जाना।" कहते कहते उसकी आखों में आँसू भर आये।

मोहन थोडी देर मुँह बाकर खडा हो गया। फिर उसने धीरे से शशि का हाथ अपने हाथ में ले लिया और कहा—"यह कभी नहीं हो सकता शशि। तू अपने पिताजी से कह तुझे ज़रूर पढना है। हम बी. ए. पास करेंगे। कहो न शशी? बी. ए. पास होने पर अच्छी नौकरी मिलेगी। फिर हम मोटर पर सवार हो चलेंगे।"

भावी का सुन्दर सपना था।

शशी बोला—"कहने से क्या फायदा? हम गरीब हैं। हमें मोटर नहीं चाहिये। में इतनी ही चाहता हूँ कि तू मुझे भूलना मत।" वह झट मुडकर चला गया। मोहन देखता ही रह गया, शशी के आँखों से ओझल हो जाने तक। उसकी बडी बडी आँखों से मोती की दो बूँदे लुढककर धरती पर पडीं और मिट्टी में गायब हो गयीं।

मोहन अपने नन्हें दिमाग को टटोलने लगा। शशी के पिता से वह नाराज़ हो गया। आखिर उसने यही निश्चय किया कि अपने पिताजी से सिफारिश कराके शशी को फिर से स्कूल भिजवा दूँ।

"कहाँ था तू अभी तक?" मोहन के आते ही उसकी माता कडककर बोली। "दो बज चुके। उस कम्बख्त शशी के साथ खेलता रहा क्या? पडोस की शारदा को स्कूल से आये दो घंटे हुए। कितनी बार कहा था कि समय पर खाना न खाय तो बीमार पडेगा। देख तेरा चेहरा। धूप के मारे लाल हो गया है। ज़रा आयें तेरे पिताजी। कहना न मानेगा क्या?"

माँ क्या जानती थी कि वह अपने लाल की भलाई के लिये जो कुछ कह रही है, वह उस भोले बालक के आहत हृदय पर नमक का काम कर रहा है।

"माँ, शशि बुरा नहीं।" कहते कहते मोहन रो पडा। माता को तो क्रोध आया। बोली— "बुरा नहीं है तो सिर पर उठा ले आ। आया है बुरा भला पहचानने वाला बडा पंडित। आ। आकर कुछ खा ले।"

* * * *

धरती सूर्य का प्रदक्षिण करती रही। उस पर मनुष्य-जीवन की कलियाँ दो एक इधर उधर खिलकर सुगंधि फैलाती थीं और बाकी सब कुम्हलाकर गिर जाती थीं। यह तो परिस्थिति की करामात है। परिस्थिति योगी को भोगी और भोगी को योगी बना डालती है। संसार असमानताओं का क्रीडास्थल है। शायद जगन्नियन्ता को असमानता ही जंचती हो।

एम. मोहन, बि. ए., बि. एल. आज नामी होशियार दारोगा है। प्रसिद्धि उस नाम के पीछे चलती है। निर्भयता उस नाम की चेली है।

नाश्ता करके थोडी देर आराम करने के बाद इन्स्पेक्टर थाने में आये। मेज़ पर पडे अखबार में पिछले रात की घटना का वर्णन मोटे अक्षरों में किया गया था। इन्स्पेक्टर शशि ने अपनी जान की पर्वाह न करके एक भयंकर डाकू को गिरफ्तार कर लिया था। फोण की घंटी बार बार बजती थी और इन्स्पेक्टर पर बधाइयों का बौछार हो रहा था। उनके अफसर ने बधाइयाँ देते हुए

कहा कि इस वीरता के कराण तुम्हें फष्टग्रेड दिया गया है। परन्तु इन सब के होने पर भी न जाने क्यों मोहन के मन की कली न खिलती थी। वह सोच रहा था कि हो न हो, कहीं कुछ न कुछ गलती अवश्य हुई है। गिरफ्तार होने के पहले उस डाकू ने उनपर चाकू चलाया थे। परन्तु मोहन सावधान था। एक ही प्रहार से उन्होंने उस खूनी को धराशायी कर दिया था। सब ठीक। वह भयंकर अवश्य है। यह वही डाकू है जो कई साल तक पुलिस की आँखों में धूल झोंककर सारे देश को कंपा रहा था। लेकिन उसको न्यायदण्ड के नीचे लाने से मेरा मन क्यों घबराता है, वह सोच रहा था।

इन्स्पेक्टर ने घंटी बजायी। एक हट्ट-कट्टा सिपाही सामने आकर सलाम कर खडा हो गया।

"उसे इधर ला।" मोहन ने कहा।

एक दो थपड और एक ढकेल-एक दुबला पतला आदमी इन्स्पेक्टर के पैरों पर आ गिरा। एक सिपाही ने उसे सीधे खडा कर दिया। दारोगा के योग्य गंभीरता के साथ इन्स्पेक्टर ने उसकी ओर देखे बिना पूछा "क्या नाम है तेरा?"

"शशिधर।"

इन्स्पेक्टर चौंक पडा? "शशिधर"? उन्होंने बन्दी की ओर देखा। आँखें मल मलकर देखा। फिर देखता ही रह गया। उनको ज्ञात न हुआ कि मुह में दबाया सिगरेट नीचे गिर गया है।

इन्स्पेक्टर की निस्तब्धता ने बन्दी को आकर्षित किया। उसने इन्स्पेक्टर की ओर देखा। उसके चेहरे का रंग एक दम उड गया। "मो........" वह पूरा न कर सका। उसकी आखें नीची हो गयीं। सिसकी भरकर वह रोने लगा।

मोहन से रहा न गया। अपने बचपन के दोस्त को कोड में बाँधकर गद्गद कंठ से उन्होंने पूछा—"यह क्यों शशी?"

"पापी पेट ने लाचार किया मोहन।" उसके पश्चात्ताप की बूँदों ने मोहन के छाती को सींच दिया।

दूसरे दिन अखबार में लोगों ने पढा कि सब-इन्स्पेक्टर मोहन ने केवल सन्देहवश एक आदमी को गिरफ्तार किया था जो सचमुच डाकू नहीं। इसलिये वह छोड दिया गया। परन्तु उसके बाद वह डाकू भी लापता-होगया।

ओटोग्रेफ में —

जीवन के दुर्गम कानन में - प्राणों के लाले पड जायें।
यारो, तब प्रकट कर देना - "मारीवान्योस" की मोहरें ॥

सस्नेह - पि. जे. जोसफ.

समाज-सेवा

(लेखन-स्पर्द्धा में इस लेख को पहला पुरस्कार मिला ।-संपादक।)

K. Madhavan Nair.
No. 161. II U. C.

समाज-सेवा एक ऐसी चीज़ है जिस पर बहुत से महापुरुषों ने अपने जीवन का अधिकांश भाग व्यतीत किया है। आज तक के इतिहास में हम ज़रा नज़र डालें तो यह बात समझ सकेंगे हैं कि आज तक जिन्हें सच्ची इज्ज़त मिली है, जिनका नाम अमर हो गया है, वे सब समाज सेवी थे। भारत के पौराणिक इतिहास की ओर देखें तो हम ज़रुर यही देखते हैं कि यहाँ के पौराणिक गुरुकुलशिक्षा का उद्देश्य सिर्फ समाज सेवा था। विश्वविद्यालय 'नालंदा' और 'तक्ष-शिला' के विद्यार्थियों का मुख्य काम, समाज की सेवा करना था।

समाज-सेवा तो एक ऐसा विषय है कि जो उस में लग जाता है उसके जीवन भर में उसे कोई शारीरिक या मानसिक सुख न हो। उस में काम करनेवालों को हज़ारों तकलीफों को एक एक करके हटा कर, अपने दुखों कों गाजरमूली समझ कर, दूसरो के दुख को अपना दुख मान कर, जो आगे बढने को तैयार है उसको-वह एक हलकी बात है।

अब भारतीय समाज की ओर देखें। गाँवों में किसानों, मज़दूरों तथा अन्य मामूली आदमियों की क्या हालत है? उन्हें किसकी कमी है? इन बातों की छानबीन करके समाज की सेवा करने में लग जावें तो वह पूरी तरह से सफल होगा। प्रभात से प्रदोष तक ज़मीन आसमान एक करने पर भी पचास फी सदी किसान अधनंगे अधपेट भोजन किये रहते हैं। इसका कारण क्या है, इस अकाल देवता को दूर करने केलिए हमें क्या करना चाहिए, इस के बारे में हमें एक दम दिमाग लडाना चाहिए। किसानों के पसीने में यहाँ के एक विभाग के लोग तैर तैर कर स्वैर्य विहार करते हैं। ज़मीन जो किसान से हरी भरी बन जाती है वह इस विभाग के लोगों की है। उनके मन का किसी न किसी तरह कुछ परिवर्तन करके ज़मीन कृषकों को दिलानी चाहिए। इसकेलिए गाँधीजी के शिष्य आचार्य विनोबाजी का 'भूदान यज्ञ' प्रदीप्त होगा, ऐसा हम सोचें। उस भूदान के लिए काम करना है हमारा कर्तव्य।

समाज-सेवा में विद्यार्थियों को क्या क्या करना चाहिए? ज़रुर इन नौजवानों से समाज-सेवा अच्छीतरह नहीं की जाती है। इसका आज की शिक्षा प्रणाली भी जिम्मेदार है। विद्यार्थियों को, समाज में किस तरह सेवा करनी चाहिए, इसकी कुछ जानकारी आज के विश्वविद्यालय से नहीं मिलती। सिर्फ यही नहीं बल्कि विश्वविद्या-लयों के विद्यार्थी जो हैं वे आलसी, और फैशन के पीछे दौडनेवाले बन गये हैं। वे बिलकुल किताब के कीडे बन गये हैं। रचनात्मक रुप से उन्हें कुछ भी नहीं आता। जिन्हें आता है वे अपने शरीर से पसीना बहाना पसंद नहीं करते। इन सब

के ऊपर एक बात और है। विद्यार्थी और विद्यार्थिनियाँ बिलकुल विषयवासना के पीछे पड कर अपनी सच्चरित्रता और तन्दुरुस्ती को खो बैठे हैं। इन्हें अपने मुख्य कर्त्तव्य के पालन में भी – पढने को भी – अवकाश नहीं। फिर समाज-सेवा की क्या कहना? इसलिए समाज-सेवा के लिए विद्यार्थियों को अपनी तन्दुरुस्ती और सच्चरित्रता में ज़रा गौर से ध्यान रखना चाहिए। युनिवेर्सिटियों को चाहिये कि रचनात्मक कार्यों में विद्यार्थियों को कुछ न कुछ जानकारी दे।

राजनैतिक कार्यकर्तावों का काम एक तरह की समाज-सेवा है। वे प्रभाषण आदि से गाँव के रहनेवाले अशिक्षित लोगों का मानसिक विकास कर सकते हैं। अच्छीतरह से रह कर, लोगों को उनका उदाहरण दिखा सकते हैं। इस तरह कई प्रकार से उन से समाज-सेवा हो सकती है। पर आज के ये नेता जो हैं वे बिलकुल अपने स्वार्थ को पूरा करने के लिए जीते हैं, इसलिये समाज-सेवा के नाम पर काली चादर डालते हैं। उनको यह बात सोचना है कि समाज का बिलकुल अधःपतन हो जाय तो राजनैतिक क्षेत्र में सफलता न मिले।

समाज-सेवा में अपने जीवन का सारा भाग खर्च कर के कितने महापुरुष इस दुनियाँ से कूच कर गये हैं। उनकी करामातों के बारे में सोचने पर हम हक्के बक्के रह जाते हैं, क्यों कि यह प्रश्न हमारे आगे आ जाता है कि एक मनुष्य ये सब कुछ अपने जीवन में कैसे कर सका। उन्हों ने बिना किसी आराम के जीवन भर 'जागत है सो पावत है सोअत है सो खोअत है' इस तत्व को अन्दर रखे सुधीर हो कर काम किया। इसका ऐसा बडा फल भी निकला जिसका ज़िक्र कलम या ज़बान से नहीं किया जा सकता।

महात्मागाँधीजी ने किस के लिए काम किया? रामराज्य पुनः लाकर लोगों के बीच में शान्ति कायम करना ही उनका उद्देश्य था। प्रथम दृष्टि में हमें ऐसा लगेगा कि यह बात राजनैतिक है। वरन् उसके अन्त में जो फल निकला था वह समाज के उद्धार के अलावा फिर क्या था? सेवाग्राम के अशिक्षित, कुटिल, अपरिष्कृत, दलित, पीडित एवं घृणित हरिजनों का उद्धार उन्हों ने किया। समाज-सेवा के लिए इस तरह का दूसारा उदाहरण नहीं है।

इस प्रकार देखें तो हम इस बात पर पहुँच जाते हैं कि एक समाज-सेवी को स्वार्थता छोड कर, वीरता के साथ काम करना चाहिए। 'वसुधैव कुटुंबकं' यही उसका मन्त्रोच्चारण हो।

दुरन्त

K. Madhavan Nair, II U. C.

मेनोन और सुमन की इकलौती बेटी थी शान्ता। शान्ता सुखी फुलवारी का एक मात्र मनोहर पुष्प था। उसका सौन्दर्य अत्याकर्षक था। पडोस के युवकों पर उस का सौरभ्य जा लगा था। सब उसके मधु का आस्वादन करना चाहते थे। पर आचार-मर्यादाओं को तोडकर शान्ता बाहर आती न थी। समाज की रीति-रिवाज़ों के अनुसार शान्ता बन्धन में फँसी हुई थी। उसे बाल्य काल के उस सुन्दर समय की याद आती थी और वह आहें भरती थी।

गरीबी के दारुण दाँतों में पड कर वह परिवार पिस रहा था। जो कुछ था वह सब शान्ता को इंटरमीडियेट तक पढाने के लिए खर्च हो गया। अब वह घर और उस से सटा हुआ पाव एकड की भूमि बाकी रही थी। मेनोन तो महकमे जंगलात में काम कर के पेंशन पानेवाले एक क्लर्क थे। उनके पेन्शन के अलावा घर में दूसरी आमदनी नहीं थी। शान्ता तो बेकार थी। कई आवेदन पत्र भेजे गये। पर सब व्यर्थ। बि. ए., और एम. ए., पास कर के जवान लोग कुछ न कुछ काम के लिए दर दर घूम रहे थे। तब इंटरमीडियेटवाली शान्ता को काम कहाँ ?

शान्ता का बीस्वाँ साल बीत गया था। माँ बाप के बीच में बेटी की शादी के बारे में रोज़ चर्चा हो रही थी। मेनोन, बेटी के लिए एक पति की खोज कर रहे थे। जिन जिन के पास गये वे सब हज़ारों का दहेज माँगते थे। बाईस रुपये पेन्शन पानेवाले मेनोन कैसे हज़ारों का दहेज दे सकते ?

शान्ता के घर के पास मोहन नामक एक नवयुवक रहता था। उम्र उसकी बाईस बरस की थी। शान्ता पर मोहन मोहित हो गया था। उसके हृदय में शान्ता प्रतिष्ठित की गयी थी। वह बी. ए. पास कर चुका था। शान्ता और मोहन में एक फरक था। मोहन अमीर और शान्ता गरीबिन। शान्ता पर मोहन का जो प्रेम था वह एक तरह से मूक था। शान्ता मोहन पर विश्वास नहीं रखती थी। उस का ऐसा विचार था कि अगर अमीर गरीब में शादी होती तो वह मुबारक नहीं। परिणाम यह हुआ कि मोहन का प्रेम विफल सा मालूम पडा।

एक दिन मोहन ने अपनी इच्छा शान्ता के सामने प्रकट की। शान्ता चुपचाप उसका भाषण सुनती रही। आखिर उसने कहा "बे पैसे का प्रेम टें टें"। मोहन ने कभी सोचा ही न था कि शान्ता से इस प्रकार का उत्तर मिलेगा। दियातले अन्धेरा हो गया।

मोहन शान्ता से मुहब्बत करता है, यह बात उसके पिताने जान ली। पहले उन्होंने बेटे को समझाया, पर व्यर्थ। मोहन का "शान्ता प्रेम" बढता ही रहा। मोहन ने कान पकड कर शान्ता से कहा कि हमारी शादी होगी तो वह मुबारक होगी ही। आखिर उसकी बातों में शान्ता फँस गयी।

एक दिन मोहन के पिताने अपने बेटे को शान्ता के घर से आते देखा। जब मोहन घर आया तब पिता आपे से बाहर थे। मोहन को देखते ही उन्होंने एक ठकर से उसका स्वागत किया। वे उसे आडे हाथों लेने लगे। मोहन न हिला न डुला, चुपचाप सब सुनता ही रहा। उसने सोचा कि अब छिपाने से क्या फायदा। "मैं शान्ता से शादी करना चहता हूँ" उसने साफ साफ कह दिया। पिता का क्रोध औरभी बढ गया।

"जब तक तेरी यह इच्छा है तब तक तुझे इस घर में ठहराऊँगा नहीं" उन्होंने आज्ञा दी।

मोहन के अन्दर जो युवत्व था वह आपे से बाहर हो यगा। वह शान्ता के घर गया। अपनी राम कहानी उसने शान्ता को सुनाई। उसने आखिर कहा "मैं कोई न कोई काम पाने के बाद ही वापस आऊँगा। तब तक तुम्हें मेरी राह देखनी है।" मोहन घर से अलग हो गया। शान्ता हमेशा अपने मोहन की चिन्ता में डूबी रही।

अब हम मेनोन की ओर ज़रा देखें। वे पुत्री केलिए पति की खोज करते करते थक गये। इसी अवसर पर नब्बे-सौ मील दूर पर से कृष्णकुमार नामक एक सज्जन वहाँ आये। उसे एक स्त्री की आवश्यकता थी। देहेज तो बिलकुल नहीं चाहते थे। घूमते फिरते वह मेनोन के यहाँ भी आ गये। मेनोन से बहुत देर तक बातचीत हुई। उसकी बातें सुनने से वह शिक्षित मालूम पडता था। नकल सूरत देखने से वह सज्जन सा दीख पडता था। उसकी बातों में मेनोन आ गये। मेनोन उसके घर गये। उसके घर में एक नौकरानी के सिवा और कोई नहीं था। माता-पिता सब चल बसे थे।

मेनोन ने इस नवागन्तुक के साथ शान्ता का विवाह कराने का निश्चय किया। लेकिन शान्ता राज़ी नहीं हुई। मोहन की बात उसने माता को सुनाई। माता बिगड गयी। वे बोलीं "बेटी, वे लोग धनवान हैं। धनवान के आगे हम बिलकुल नहीं के बराबर हैं। धन के प्रकाश में पड कर वे सब कुछ कर डालने-वाले हैं। प्यारी पत्नी और सब कुछ वे गाजिरमूली समझते हैं। हम जैसी गरीबिनों की बातें उनकी आँखें खोलने लायक नहीं। इसलिए अगर तुम्हारी शादी उसके साथ होगी तो यह अच्छा नहीं होगा। इस के अलावा मोहन के पिता इसके खिलाफ हैं। वे यह बात जान लें तो बहुत बिगड जाजंगे। मोहन अगर पिता की आज्ञा के बिना शादी करेगा तो वह उसके घर में ही नहीं बल्कि इस देश में भी ठहर नहीं सकेगा। इसलिए तुम मोहन की बात भूल जाओ"।

किंतु शान्ता ज्यों की त्यों खडी रही। तब माँ गालियों से समझाने लगी। बात यहाँ भी नहीं ठहरी। दो चार ठोकरें भी हो गयीं। माँ के चले जाने पर शान्ता बहुत देर तक चिंता में डुबकियाँ खा रही थी। आखिर अपनी माँ बाप के सुख केलिए, उनके मन को शान्ति देने केलिए, अपने अन्तःकरण को भी भूल कर शान्ता उस नवागन्तुक से शादी करने को तैयार हुई।

शान्ता की शादी हो गयी। घर से अलग होने पर उसे बडा दुख हुआ। पति के घर

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY LIBRARY

दोनों पहुँच गये। पहले कृष्णकुमार मीठा-मीठा भाषण करता था। शान्ता तब नहीं जानती थी कि वह उसका रक्त पीने आया हुआ राक्षस है।

कृष्णकुमार उस देश के पहले दर्जे का शराबी था। घर में आवश्यक धन बाप ने रख छोडा था। बाप का इकलौता बेटा था वह। माँ की लालन से वह छोटी उम्र से ही गुमराह हो गया था। मधुशाला से वह कभी छुट्टी नहीं पाता था। उस देश में उसके समान बदचलन कोई नहीं था।

तीन महीने बीत गये। शान्ताने पति के अत्याचारों की बात जान ली। वह उपदेश देने लगी। पर कृष्णकुमार ठोकरों से जवाब दिया करता था। शराब के नशे में पडकर इनसान क्या ही नहीं करता ? ठोकर खाकर शान्ता पतली हो गयी। शरीर में और मन में थकावट पैदा करनेवाली सभी परिस्थितियाँ वहाँ मौजूद थीं। सभी पीडायें वह चुपचाप सहलेती थी। जिसके चेहरे पर कुंकुम रोली थी वह एक दलित कुसुम बन गयी। उसने पिता को भी इस की सूचना नहीं दी।

घर से बाहर निकलना मना था। खिडकी के पास जा कर कुछ खुली हवा खा जाय तो उस दिन मार पीट होती। इन सब के होते हुए भी शान्ता ने हिम्मत न हारी। वह जानती थी कि स्त्री ही समाज की दलित कीडा है। उसे पुरुष के हाथ में पडकर सब कुछ सहन कर लेना पडता है। नहीं तो दांपत्य जीवन सुखमय रहेगा नहीं ! इस प्रकार एक वर्ष बीत गया। मोहन वापस आया। यह बात शान्ता ने भी जान ली।

एक दिन शान्ता अपने कमरे में कुछ लिख रही थी। सामने एक कटोरा रखा हुआ था।

उसने दो चिट्ठियाँ लिखीं। पहली चिट्ठी यों थी।

प्यारे पति,

मैं इतने दिनों से तुम्हारी सब मार पीट सहन कर लेती थी। तुम्हारी मार पीट से बढ कर वेदना देनेवाली बातें तुम में और हैं। तुम्हारे अत्याचारों के आगे मैं तिल-तिल कर मर रही हूँ। मैं इस से संतृप्त हूँ कि अन्तिम निमिष तक मैं ने तुम्हारी सेवा की है। कितनी युवतियों का भविष्यत् तुम ने मिट्टी में मिला दिया। कितनों की आशाओं पर तुमने पानी फेर दिया। दिन ब दिन मैं यह सब जानती थी। तुम्हारी बदनामी की आग में मैं फिर ठहर नहीं सकती। इसलिए मैं आज इस दुनियाँ से चली जाऊँगी। मेरे इस कृत्य से तुम्हारी आँखे खुल जायँ तो मैं संतृप्त हूँ।

जी जान से बढ कर प्रेम करनेवाले एक आदमी को छोड कर मैं तुम्हारे पीछे आयी। मेरे नाम पर वे आज भी दुःख करते होंगे। पर मेरे माँ-बाप के सुख के लिए मैं ने यह बन्धन स्वीकार किया। मुझे बहुत सी बातें कहने को थीं। अब मथे हुए मेरे हृदय से कुछ नहीं निकलता। समय हो गया।

मेरा अन्तिम नमस्कार

शान्ता

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

शान्ता ने दूसरा खत लिखा —

प्रिय मोहन,

आप मुझे अपनी जी जान से प्यार करते होंगे। पर मैं कृतघ्न हूँ। मेरे माँ-बाप की आत्म-शान्ति के लिए मैंने इस बन्धन को स्वीकार कर लिया। पर उसका परिणाम बहुत बुरा हुआ है; नहीं मेरे पति ने उसे बुरा बना दिया। ठोकरें खाती हुई मैं ने उसको सुधारने की भरसक कोशिश की। परन्तु उस का जंगलीपन आज तक दूर नहीं हुआ। उसकी बदनामी के आगे मेरा सिर झुक गया। आज मेरे दुरन्त नाटक का अन्तिम दृश्य हो जायगा मैं इस नटक से जितनी जल्दी हो सके, जाना चाहती हूँ। और एक दुनिया है तो हम वहाँ मिलें। माफ कीजिए।

आप का सर्वस्व

शान्ता

* * * * *

सडक से एक पागल आते दिखई पडता है। दाढी के कारण उसे पहचानना असंभव है। आँखें अंदर धँसी हुई हैं। वह कहता है "मेरी शान्ता, मैं ने तेरा सब कुछ बर्बाद किया। अन्त में तेरा जीवन भी।..."

हाय भगवान! नारी की यही गति है!!

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY